

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man, on the left, has dark hair and a beard, and is wearing a black t-shirt and blue jeans. The woman, on the right, has long dark hair and is wearing a strapless, light blue or lavender wedding dress with a full, ruffled skirt. They are standing outdoors in front of a large, white-blossomed tree, possibly a cherry tree, with soft, warm light filtering through the branches. The overall mood is romantic and intimate.

mine *to*
HAVE

Southern Wedding Series

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NATASHA MADISON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SAHİP OLMAK İÇİN BENİM

NATASHA MADISON

İÇİNDEKİLER

Güney Düğün Serisi için hazır mısınız? _____

Güney Ağacı

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Epilog Bir

Epilog İki

Natasha Madison Tarafından Yazılan Kitaplar

ÜCRETSİZ KİTAP!

GÜNEY DÜĞÜN SERİSİNE HAZIR MISINIZ?

TUTMAK İÇİN BENİM

Düğün gününüzde her şeyin yolunda gitmesi gerekir. Öyle değil mi?

Shelby

Hayatımın aşkıyla evlenmeden bir gece önce bir aşk mektubu aldım. Ama mektup bana değildi.

Müstakbel kocam bunu başka birine yazmıştı.

Weston (Ace)

En iyi arkadaşımın evlenmesini izlemek için mihrapta durmak bir onurdu. Kız arkadaşımınla yattığını öğrenmek ise tam bir kabustu. Bildiğim her şey yalandı.

Şehirden ayrılma ve eski sevgilimi geride bırakma fırsatı geldiğinde, bunu değerlendirdim.

Şemsiye içkiler ve kırık kalpler iyi karışmıyor.

Shelby'yi kendim için istememeliyim ama

istiyorum. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar

çok istiyorum. *Belki de o sadece bana aitti.*

Temmuz 2022'de

Geliyor! Buradan

Ön Sipariş Verin!

BESLEMEK İÇİN BENİM

Clarabella

Bugün evlenmek istiyor muydum?

Yüzden fazla insanın önünde evlenme teklif ettiğinde bunu söylemek zor.

Her şey çok hızlı gelişti ve ben sadece sinirden olduğunu düşündüm.

Öyle değildi.

Kapının çalınması bana hissettiklerimin ürkeklikten daha fazlası olduğunu gösterdi. Ben kaçak bir gelindim.

Luke

Bütün kasaba onun düğününe katılmakla meşguldü.

Ona birlikte geçirdiğimiz gecenin bir hata olduğunu söyleyip şehri terk ettiğimde kaçmasına izin verdiğim kişi oydu. Ben de hafta sonunu sarhoş olarak geçirmeyi planladım.

Kiliseden kaçıp saklanacak bir yer aradığında, ona arabanın kapısını açtım.

Kulübemde tek yatak var ve özlem dolu bakışlarım birbirine karışmıyor.

Bir şekilde kalbimi ve onun itibarını bir arada tutmalıyım. Belki de o sadece benim değer vermem gereken biriydi.

Eylül 2022'de Geliyor!

Buradan Ön Sipariş

Verin!

SEVMEK İÇİN BENİM

Hiçbir şey iki pembe çizgi gibi sonsuza kadar demez!

Presley

Kız kardeşlerimin felaket düğünlerinden sonra, asla evlenmeyeceğim.

Sonsuza kadar bekar kalacağım.

Kardeşimin en iyi arkadaşına aşık olmam önemli değil. Ya da

Bennett'le arkadaş bile olmamamız gerektiği. Ta ki pozitif işaret

bana hamile olduğumu söyleyene kadar.

Bennett

Presley on sekiz yaşındayken ona aşık oldum ve benden bir iyilik istedi.

Üniversiteye bakire olarak gitmek istemiyordu.

Hayır dedim ama beni öptü ve ben onun içinde

kayboldum. Yıllar sonra, bana verdiği her kuralı kabul

ediyorum. Bunun sadece bir kaçamak olduğunu

düşünüyor. Ama yanılıyor.

Çünkü o her zaman benim aşkımdı.

Ekim 2022'de Geliyor!

Buradan Ön Sipariş

Verin!

GÜNEY AĞACI

Güney Aile Ağacı Billy
ve Charlotte
(Kallie ve Casey'nin anne ve babası)

Güney Şansı
Kallie & Jacob McIntyre Ethan
McIntyre (Savannah'nın Oğlu)
Amelia
Travis

Southern Comfort
Olivia & Casey Barnes
Quinn (*Southern Heat*)
Reed (*Southern Sunshine*)
Harlow (Mine to Have)

Southern Storm
Savannah & Beau Huntington
Ethan McIntyre (Jacob'ın oğlu)
Chelsea (*Güney Kalbi*)
Toby
Keith

Southern Sunrise Emily
& Ethan McIntyre
Gabriel
Aubrey

Güney Kalbi
Chelsea Huntington & Mayson Carey Tucker

Güney Sıcaklığı
Willow & Quinn Barnes

Güney Sırları
Amelia McIntyre & Asher

Southern Sunshine
Hazel & Reed Barnes
Sophia

PROLOGUE

SEVGİLİ AŞKIM,

Hiçbir şey düğün mevsimi gibi baharı anlatamaz. Çiçekler, şampanya, düğün konukları. Etrafınız sevdiğiniz insanlarla çevrili. Romantizm... Yılın en sevdiğim zamanı.

Travis yakında koridorda yürüyecek. Yoksa yürüyecek mi?

Görünüşe göre birkaç sipariş yanlışlıkla verilmiş, yoksa öyle miydi?

Ayrıca gönderilmemesi gereken bir davetiye gönderilmiş gibi görünüyor. S o n s u z a dek mutlu olacaklar mı, yoksa o hep başkası için miydi?

Zaman

gösterecek!

XOXO

NM

BÖLÜM 1

Harlow

"Kararın nedir?" diye soruyor kardeşim Quinn, ben kabinden çıkıp koridora döner dönmez. Alnımdaki teri silmek için ön kolumun arkasını kullanıyorum. Kabinde kaldığım için ellerim tozlu ve kirli.

"Evet, bir şişe su alacağım." Köşedeki lavaboya doğru yürürken ona yan gözle bakıyorum, ellerimi yıkıyorum ve sonra doğruca uzun beton yolun sonundaki mutfığa gidiyorum. Gençken yardım ettiğim boş ofisin önünden geçip buzdolabına gidiyor ve bir şişe su alıyorum. Şişeyi açıp yarısını içtikten sonra ona dönüyorum. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

"Bu kadar baş belası olmasan olmaz mı?" Quinn mavi kot pantolonu ve beyaz gömleğinin içinde, kovboy çizmeleriyle bir arada dururken ofluyor. Bana dik dik bakarken ellerini kalçalarına koyuyor.

"Yapabilirim," diyorum ve şişeyi yanımdaki tezgâha koyup arkama yaslanıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduktan sonra ayaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum. Kendi botlarım tozlu ve kirli. Temiz olan önlüklerimin üzerinde şimdi biraz kan var. "Ama o zaman ne eğlencesi kalır ki?" Gülümsememeye çalışıyorum ama o inlediğinde içimden kaçan kahkahaya engel olamıyorum.

"Dünyadaki tüm azizlerin üzerine yemin ederim." Tavana bakıyor. "Bir kez olsun profesyonel olabilir misin?"

Ayağa kalkıyorum. "Birincisi, Cuma öğleden sonra saat üçte seni görmeye gelmem çok profesyonelce, özellikle de Cuma günleri telefon görüşmesi yapmadığım için." Onu işaret ediyorum. "Ama büyükbabama beni korkak bir sürtük gibi arattığın için geldim."

"Birincisi, ben seni kimseye aratmadım." Tek parmağını kaldırdı. "İkincisi, az önce buradaydı ve bana bir iyilik yapacağını söyledi."

Gözlerimi deviriyorum, ağabeyimin beni arayıp aramadığına bakmaksızın büyükbabamın meseleye el koyduğunu çok iyi biliyorum. "Evet, evet," diyorum oflaya pufлая. "Her neyse, çamur ateşi var."

"Kahretsin," diye yemin ediyor, başını sallıyor.

"Fena değil. Birkaç kez temizlemem ve kuru tutmam gerekiyor," diyorum ceketimi kaparken. "Yarın uğrayıp nasıl olduğuna bakacağım."

Ahırdan çıkarken bana başıyla selam veriyor, güneş yüzüme vururken gözlerim kısılıyor. Yüzümü kaldırıp sıcağı hissetmek için bir saniyemi ayırıyorum ve sonra kamyonetime doğru yürüyüp antrenmanıma geri dönüyorum.

Durduğumda lastiklerimin altında çıtırdayan çakıl sesleri. Etraftaki ağaçlar güneşin çoğunun içeri girmesini engelliyor, bu yüzden hava daha serin. Ön merdivenlere doğru yürürken botlarım da ıtırıyor.

Her zaman muayenehanemin nasıl görüneceğine dair bir vizyonum vardı ve babama gösterdiğimde bunu gerçekleştirdi. Sıra ona nasıl ödeme yapacağımı konuşmaya geldiğinde, alay etti ve öldüğünde paranın bana geleceğini söyledi. Bunu düşünerek başımı salladım. Ne zaman size bir şey vermek ya da bir şey için ödeme yapmak isteseler, her zaman ölümlerini gündeme getiriyorlardı.

Evin kütük bir kulübe gibi görünmesini istedim ve içeri girdiğinizde resepsiyon alanı odanın ortasındaydı ve etrafında dört oda vardı. Her oda farklı bir hayvan türü içindi. Bu dört odanın arkasında işimin çoğunu yaptığım yer vardı. Ameliyathane, geceleri tuttuğumuz hayvanları barındırdığımız tüm kasalarla birlikte oradaydı. Kapıda durup H.B. Hayvan Veterineri logomu gördüğümde yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Pirinç kapı kolunu çevirip içeri giriyorum. Tepemdeki zil çalıyor ve resepsiyonist Donna masasından başını kaldırıyor. Donna işe başladığım ikinci günden beri benimle birlikte ve kedisiyle birlikte geldi. Yalan söylemeyeceğim, telefonun almasından bunalmıştım ve sonra hepsi bir anda çok fazlaydı. Bana gülümsedi, sandalyeye oturdu ve o zamandan beri benimle birlikte. Her şeyin düzenli ve tertipli olmasını sağlıyor, böylece ben de en sevdiğim şeyi, yani hayvanlarla çalışmayı yapabiliyorum.

"Selam," diye selamlıyor ve etrafıma baktığımda kimsenin beni beklemediğini görüyorum. Ön pencerelerin altındaki iki ahşap bank boş.

"Bu bir rüya mı?" Çok heyecanlanmamaya çalışarak soruyorum. "Burada kimse yok mu?" Kapıları kapalı odalardan birinden bir havlama sesi duyacağımdan korkarak içeri girmemeye bile karar veriyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Rica ederim," diyor ve ben ona bakıyorum. "Bu öğleden sonrayı sana ayırdığımdan emin oldum." Ağzım açık kaldı. "Üst üste kırk beş gün çalışacaksın."

"Kırk yedi." Tezgâha doğru yürüdüm. "Ama hey, kim sayıyor ki?" Tezgâha yaslanıyorum. "İşimi seviyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve yemin ederim

Muhtemelen sandalyede otururken uyuyakalırsın.

"Mektuplarınız var." Donna tezgahın ucunda duran mektup yığınına işaret ediyor. Ona başımı sallayarak mektup yığınına elime alıyorum. İlkine baktıktan sonra parmağımı yavaşça hareket ettirerek ikincisine geçiyorum.

"Teşekkür ederim." Birbiri ardına çevirmeye devam ediyorum. Büyük beyaz kare olan dikkatimi çekiyor. Duruyorum ve ön yüzünde adımın yazılı olduğunu görüyorum. Dr. Harlow Barnes.

"Düğün davetiyesine benziyor," diyor Donna ve ben de çeviriyorum. Kalbim göğsümde duruyor ve nefes almakta çok zorlanıyorum. Parmağımı ucundaki küçük etiketin altında gezdirirken ellerim diğer her şeyi bırakıyor.

Beyaz kartı çekerken hareket edemiyorum. Nefeslerim neredeyse kesik kesik geliyor ve beyaz kartın tepesinde mor yazıyla yazılmış kelimeleri gördüğümde sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Travis Baker & Jennifer Garner'ın düğününe
içtenlikle davetlisiniz.

Ayaklarım otomatik olarak zeminde ofisime doğru ilerliyor. "İyi misin?" Donna soruyor ve ben de mekanik bir şekilde başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Gidebilirsin." Sesim çatlamadan çıkıyor ve ben bile şok oluyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken boğazımda bir yumru oluşuyor. Gözlerim davetiyenin üstünden hiç ayrılmıyor. "Evleniyor," diye yüksek sesle söylüyorum, göğsümdeki ağrı zonkluyor. "Aman Tanrım." Cep telefonumu kapıp kuzenim Amelia'yı arıyorum, bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Merhaba," diyor ve arka planda çocuklarının sesini duyabiliyorum.

"Hey," diye cevap veriyorum ve sonunda sesim çatlıyor. "Az önce ne aldığımı asla tahmin edemezsin." Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ama bir tanesi kaçıp yanağımdan aşağı süzülüyor. "Asla tahmin edemezsin," diyorum burnumu çekerek ve arka planda bir kapının kapandığını duyuyorum ve ortalık sessizleşiyor.

"Neredesin?" diye homurdanıyor ve hızla hareket ettiğini duyabiliyorum ve sonra bir araba kapısının çarpışını.

Gözlerimi kapatıyorum, arabayı çalıştırmasını dinliyorum. "Ofisimdeyim." Sandalyemde arkama yaslanıyorum, gözlerim hala kapalı.

"Beş dakika içinde orada olurum." Bağlantıyı kesiyor ve ben zaten hareket edebileceğimden emin değilim.

Telefon elimden düşüyor ve bunun gerçekten yaşanıp yaşanmadığını ya da kötü bir rüya olup olmadığını merak ediyorum. Kötü bir rüya olmalı. Neden böyle bir şey olsun ki? Telefonumu elime alıp Rachel'a mesaj atıyorum.

Ben: Bugün postadan bir şey aldın mı?

Bana ne kadar çabuk döneceğini bilmiyorum. Geçtiğimiz dört yıl boyunca dördümüz iletişim halindeydik. Genelde birbirimizi birkaç yılda bir görürüz ama ben Rachel ile neredeyse ayda bir görüşüyorum.

Elimdeki telefon çalıyor ve Rachel'in aradığını görmek için yere bakıyorum. "Alo," diye cevap veriyorum, hoparlörü açıyorum.

"Lütfen bana onun düğünü için davetiye almadığını söyle!" diye haykırıyor. Şu anda yüzünü hayal edebiliyorum ve gülüyorum ama bu hıçkırıkla birlikte geliyor. "Tanrım, seni neden düğününe davet etsin ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Onu en son benden ayrıldığı zaman gördüm," diye yalan söylüyorum. Aslında onu en son eve dönmek için ayrılmadan bir gün önce görmüştüm. Aptalca evine bir kez daha yürüdüm ve onu dışarı çıkarken gördüm. Baş eğikti ve kafasında bir şapka vardı. Güneş gözlüğü gözlerini saklıyordu. Kalbim ayaklarıma dolandı ve arkamı dönüp eve kadar ağladım.

"Lydia da davetiyeyi aldığını mesajla bildirdi," diyor Rachel. "Ve söylediğine göre Victoria da almış."

"Anlamıyorum," diyorum sonunda yüksek sesle. "Neden beni düğününe davet etsin ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor oflayarak ve sonra gülerek. "Ama şunu biliyorum ki, eğer tatlı çay içmek için uygun bir zaman varsa, o da şu andır."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor." Kapı çarptığında tavana bakıyorum. "Gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım," diyorum ve ofisimin kapısı açıldığında bağlantıyı kesiyorum.

"Ne oldu?" Amelia önümde durup soruyor ve pijama giymiş **g i b i** görünüyor.

"Ne giyiyorsun?" diye soruyorum ve o da kendine bakıyor. "Bir gün oldu," diyor içeri girerken ve ben gülüyorum.

"Gününün kötü geçtiğini düşünüyorsun," diyorum önümdeki beyaz kare kağıdı alıp ona uzatırken. "Ben kazandım."

Beyaz kâğıdı almak için elini uzatıyor, ben de bırakıyorum. Gözleri en üste gidiyor ve onun adını gördüğü anda anlıyorum çünkü gözleri açılıyor ve tekrar bana bakıyor. "Ön kapıyı kapat!" diye bağıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. "İnanılmaz. Kim yapar bunu?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum dürüstçe, kalkıp tatlı ayı sakladığım dolaba doğru yürüyorum. "Rachel ve kızlar da davetiyeleri aldılar." Üstünü açıp bir yudum aldıktan sonra ona bakıyorum,

ona şişeyi teklif ediyorum. Sadece başını sallıyor ve ben de bir yudum daha alıyorum. "Beni neden düğününe davet etsin ki?" Ona bakıyorum ve cevap vermesini bekliyorum.

"Soruyu sorup sonra da kendin cevaplayacaksın sanmıştım," diyerek köşedeki kanepeye gidip oturdu. "Peki, şuna bir bakalım."

"Evet, lütfen, şuna bir bakalım," diyorum alaycı bir tavırla, şişeden bir yudum daha alıyorum, vücudumda sıcaklık yükseliyor. Bunun içkiyi bırakmam gerektiğinin işareti olduğunu biliyorum. Devam edersem iyi bir şey olmayacağının habercisi. "Sınavıma iki hafta kala benden ayrıldı." Parmağımı kaldırıyorum. "Ve sonra." Bir yudum alıp ona bakıyorum. "Ondan sonra başka bir şey var mı bilmiyorum."

Amelia, "İki yıl çıktınız," deyince ona ters ters baktım. "Bu büyük bir mesele."

"Bunu bildiğimi sanmıyorsun," diye karşılık veriyorum, sesim daha da yükseliyor. Vücudumdaki sinirler harekete geçiyor ve ayaklarım kendi kendine hareket ederek ileri geri volta atmaya başlıyor. "Ben Travis." Onun adını söylemek bana yabancı geliyor ama yine de eve dönmüş gibi hissediyorum. "O benim her şeyimdi." Çaydan bir yudum daha alıyorum. "Ben gidiyordum..." Hafıza şeridinde yaptığım bu yürüyüşün kimseye faydası olmayacağını bildiğim için konuşmayı kesiyorum.

"Onunla evlenecektin." Benim yerime o doldurdu.

"Yani, eğer sorsaydı, evet, sorardım," diye itiraf ediyorum ona. "Ama görünüşe göre Jennifer onun için doğru kişi."

Amelia, "Gitmeyeceğini söylediğinde yaşadığı şaşkınlığı bir düşünsene," diyor ve ben ona bakıyorum. "Sen gitmiyorsun."

"Söz verdim." Kelimeler fısıltıyla çıktı. "Hayatının en mutlu gününde yanında olacağıma söz verdim."

Ağzı açıldı. "Verilen sözler tutulmayabilir." Ayağa kalkıyor. "Sen gitmiyorsun. Bu çılgınlık olur. Seni nasıl tanıştıracak ki? Tatlım, bu Harlow. Üniversitede çıktık mı?" Başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir değil." Şişeyi elimden aldı. "Kızgınken bu boku içmek de iyi değil. Kötü kararlar verirsin."

"Sutyen bile giymiyorsun." Onu işaret ediyorum, nefesi kesiliyor ve göğüs uçlarını kapatıyor.

"Aceyle buraya geldim," diye homurdanıyor. "Çünkü ihtiyacın olduğunu düşündüm." "İhtiyacım var," diye onaylıyorum onu. "Eski sevgilime gitmek için bir randevuya ihtiyacım var- erkek arkadaşının düğünü!" Bağırıyorum.

"Ben eve gidiyorum," diye anons ediyor. "Geliyor musun?" "Yemek yaptın mı?" diye sorduğumda bana ters ters baktı.

"Sütyen giymedim. Akşam yemeği hazırladığımı mı sanıyorsun?" diyor dişlerini sıkarak.

"Tanrım, öylesine sordum," diyorum ve onunla birlikte ofisten çıkmaya başlıyorum. "İstersen yemek yapabilirim."

"En son yemek yapmaya çalıştığında, itfaiyenin evine gelmesi gerekti." Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Çünkü tencereyi ocağa koymayı unuttum ve sonra banyo yapmaya gittim." Hareket etmeyi bıraktım. "Seninle orada buluşuruz," diyorum ve arkamı dönüp ofisime geri dönüyorum.

Beyaz zarfı kaptığım gibi dışarı çıkarıyorum. İsmim "Harlow Barnes" ile "katılacak" kısmını tıklarken kalem elimde. Zarfı tekrar kapatarak köşedeki posta kutusuna atıyorum. Posta kutusunu açıp zarfı içine yerleştirirken "Bir şey olmaz," diyorum. "Gidip sözümü yerine getireceğim ve sonra hepimiz yolumuza devam edebiliriz." Kapağı kapatıyorum ve içimdeki nefesi bırakıyorum. "Ve onu bir daha asla görmeyeceğim."

BÖLÜM 2

TRAVIS

"Sessiz olur musun?" Birinin fısıldadığını duyuyorum ve gözlerim açılıyor. Rüya mı görüyorum yoksa gerçekten evimin içinde bir yerden mi geliyor diye etrafıma bakmak için bir dakikamı ayırıyorum. "Kahve yapmalıyız." Bir fısıltı daha duyuyorum ve kafamı kaldırıp baktığımda saatin neredeyse yedi olduğunu görüyorum. Dışarıdan gelen güneş yavaş yavaş panjurlardan içeri sızmaya çalışıyor. Emin olmak için dinlerken başımı yatak odasının kapısına doğru çeviriyorum.

"Belki de ona yiyecek bir şeyler hazırlamalıyız." Yatağımda doğrulup üst örtüyü yana atmadan önce gözlerimi kapatıp uykuyu göz kırparak uzaklaştırıyorum. Yataktan kayarak çıkıp parmak uçlarımda ön kapıya doğru ilerlerken bir fısıltı daha duyuyorum. Dışarı çıkmadan önce sesleri tanıdığımdan emin olmak için kapı aralığında duruyorum.

"Çörek ya da başka bir şey getirmeliydik." Başımı sallayıp yatak odasından dışarı bakıyorum ve üç kız kardeşimin de ön kapıda toplandığını görüyorum. "Sen git ve onu getir." Presley Shelby'yi merdivenlere doğru itiyor ve eğer derin bir uykudan yeni uyanmamış olsaydım, üçüne de gülerdim.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz?" Yatak odamdan çıkıp parmaklıklardan aşağı bakarak söylüyorum. Üç kız kardeşimin de bağırma sesleri evi dolduruyor. Hepsi bana bakıyor, birbirlerine sokulmuşlar.

En büyük kız kardeşim Shelby elini göğsüne **g ö t ü r e r e k**, "Tanrı aşkına," dedi. "Bana kalp krizi geçirttin." Siyah saçlarını tepesinde toplamış, siyah yoga pantolonu ve beyaz bir tişört giymiş. Mavi gözleri sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bana dik dik bakıyor.

"Neden evime gizlice giriyorsunuz?" Elimi ahşap tırabzanın üzerine koyup onlara bakıyorum.

"Gizlenmiyoruz." Clarabella başını sallar. "Kim anahtar kullanarak gizlice girer ki?" Dışarıdaki paspasın altından aldığı anahtarı kaldırıyor.

"Yatak odamdaki beyzbol sopasıyla gelmediğim için şanslısınız." Her birine baktım.

"Bir." En küçük kız kardeşim Presley manikürlü parmağını kaldırdı. "Beyzbolda berbatsın," diye hatırlatıyor bana. "Geçen sene bizim için maçı kaybettin ve

iki"-bir parmağını daha kaldırdı-"git giyin. Az önce yediğim kruvasanı kusmak üzereyim."

"Boxerlarımın içindeyim," diyorum kendime bakarak. "Ve sen benim evimdesin. Çıplak olduğumu düşünsene." Ellerimi havaya kaldırıyorum ve sesim daha da yükseliyor. Üçü de çıplak olabileceğim gerçeğiyle yüzlerini buruşturuyor. "Ve ikincisi, o oyunu ben kaybetmedim. Üçünüz de topu yakalayabileceğinizi düşünüp birbirinize düştünüz." Üçünü de işaret ediyorum, hepsi gözlerini deviriyor.

"Git giyin. Biz de kahveyi hazırlayalım," diyor Shelby ve eve girip mutfağa doğru yürüyor.

Başımı iki yana sallayıp yatak odama geri dönüyorum ve doğruca banyoya gidiyorum. Yüzümü yıkayıp ellerimi saçlarımda gezdirdikten sonra mavi eşofman altımı kaptığım gibi aşağıya iniyorum. Kahve kokusu tüm evi dolduruyor. "Tamam," diyor Shelby. "Kimin söyleyeceği konusunda taş-kağıt-makas."

"İmkânı yok," diyor Presley. "Sen en büyüklerisin." Onu işaret ediyor ve ben de mutfağa giriyorum. Üçü de beni burada görür görmez konuşmayı kesiyor.

"Ne haltlar dönüyor?" Kız kardeşlerime bakıyorum, onlar da birbirlerine bakıyorlar, ikisi de konuşmak istemiyor. Kahve makinesine doğru yürüyüp kendime bir fincan dumanı tüten sıcak kahve dolduruyorum. Dönüp tezgâha yaslandığımda sütle uğraşmıyorum. "Tamam, hadi." Bir yudum daha alıyorum.

"Tamam, korkmayın," diye başlıyor Clarabella. "Ama mekandaki buzdolapları çalışmayı durdurdu."

Mutfaktan çıkıp oturma odasına giderken ve L şeklindeki gri kanepeye otururken ne söylediğinden emin olamadan onlara bakıyorum. "Tamam, ve...?" Shelby'ye bakıyorum.

"Düğün için tüm yiyecekler bozuldu." Bu sözleri söylüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Bu kesinlikle düğün gününüzde duymak isteyeceğiniz bir şey değil.

"Ama iyi haber şu ki," diyor Clarabella, "tedarikçimizi çoktan aradık ve söylediğine göre bize malzemelerin çoğunu temin edebilecek."

"Çoğu şey," diye tekrarlıyorum. "Peki ya geri kalanı?"

"Bu bizim sorunumuz olacak," diyor Shelby. "Tek endişelenmeniz gereken zamanında gelmek."

"Tanrım, açlıktan ölüyorum," diyor Clarabella buzdolabına gidip açarken. "Neden kardeşimiz düğünü yapmadan önce güzel bir aile kahvaltısı yapmıyoruz?" Gülümsüyor.

"Keşke şampanya getirseydik," diyor Presley kanepeden. "Elimizden gelenin en iyisini yapmadık." Kanepeye uzanıyor. "Bu kanepeyi verdiğine inanamıyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Onun yerine etrafa, her yere yığılmış kahverengi kutulara bakıyorum. Jennifer'ın eşyaları bir ay önce teslim edilmişti ve henüz kutuları açılmamıştı. Ne zaman kutuları açmayı planlasak, bir şeyler çıkıyordu. Kanepeye doğru yürüyüp oturdum ve çıplak duvarlara baktım. Jennifer'ın kendini evinde hissetmesini sağlamak için astığım her şeyi indirdim. Presley yanımdan sessizce, "Yemin ederim beş yıl sonra evleneceksiniz ve içimden bir ses bu kutuların hâlâ burada olacağını söylüyor," diyor.

"Çok meşguldük," diye hatırlatıyorum ona. "Bir ay boyunca muayenehanedeki tek veteriner bendim. Haftanın yedi günü çalıştım." Sınavı geçtiğimde acil kliniğinde kaldım. Beni tam zamanlı olarak işe aldılar ve bunu ne kadar sevdiğimi anlatamam. Ancak yükselmemin mümkün olmadığını biliyordum, bu yüzden bundan iki yıl sonra memleketimin yakınlarında iki veterinerle birlikte bir muayenehane açma fırsatı yakaladım.

Üçümüz de bu işin bu kadar büyüyeceğini hiç beklemiyorduk. O kadar talep gördük ki, altı ay sonra kiraladığımız küçük yerden taştık ve kendi arazimizi satın alıp istediğimiz gibi inşa ettik. "Michelle bebeğini erken doğurdu ve Roy ayağını kırdı. Benden ne istediniz?"

Presley, tozlanmaya başlayan kutuları göstererek, "Altı aydır nişanlısınız ve o henüz taşınmadı," diyor.

"Bir kira kontratı vardı ve bunu bozamazdı," anneme ve neden benimle yaşamadığını soran herkese söylediğim şeyi tekrarlıyorum. "Ve oda arkadaşını ortada bırakmak istemedi."

"Sadece birlikte yaşamadığın biriyle evlenmeni çılgınca buluyorum." Ayağa kalktı. "Bana çılgınca geliyor. Ya sen onun sinirlerini bozarsan ya da o senin sinirlerini bozarsa?"

Kahvemden bir yudum daha alıyorum ve kendimle defalarca yaptığım konuşmayı görmemesini umuyorum. "Her şey yoluna girecek. Bu bir öğrenme eğrisi."

"Bir öğrenme eğrisi." Ayağa kalkıyor ve gülüyor. "Öğrenme eğrisi kâkül almaktır. Birinin yanına taşınmak büyük bir olay."

"Düğün günümde beni sakinleştirmen ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylemen gerekmiyor mu?" Ona soruyorum ve o sadece omuz silkiyor.

"Peki." Gözlerini deviriyor. "Birbirinizle yaşamamanız ve aynı evde en fazla iki hafta kalmanız harika bir fikir çünkü ikiniz de tatildeydiniz ve bir adada mahsur kaldınız."

Aynı anda hem oflayıp hem de sinirli bir şekilde gülüyorum. "Her z a m a n burada kalıyor," diyorum ve ellerini kalçalarına koyuyor.

"Yüz dolarına bahse girerim ki burada bir diş fırçası bile yoktur." Tokatlamam için elini uzattı.

"Annem senden para almaya iznim olmadığını söyledi," diyorum, haklı olduğunu kabul etmeyi reddederek ve ayrıca onun evinde de bir param olmadığını söyleyerek.

"Presley," diyor Shelby ona. "Tost yapmaktan sen sorumlusun." Shelby sonra bana baktı. "Sen" -beni işaret ediyor- "kolay mı yoksa çırpılmış mı?"

Presley kız kardeşlerime kahvaltıda yardım etmek için mutfığa girdiğinde, "İkisi de iyi," diye cevap veriyorum.

Bugün benim düğün günüm, diye düşünüyorum kendi kendime, eğilip kahve fincanımı birazdan kalkacak olan küçük masanın üzerine koyarken. Evliyim, kelimenin içime işlemesine izin veriyorum. Sanki daha dün tanışmışız ve şimdi evleniyoruz. Sinirlerim midemde tekmelenmeye başlıyor. Bu his yavaşça yukarı tırmanıyor ve göğsümde bir baskı başlıyor.

Clarabella omzunun üzerinden mutfaktan, "Gel ve yemeğini ye," diye sesleniyor. Fincanımı alıp kalkıyorum ve mutfığa doğru zikzaklar çizerek ilerliyorum. Tezgâhın üzerindeki tabaklardan birini kapıp yumurta, pastırma ve sosisle dolduruyorum.

Kenarda duran küçük yemek masasına doğru yürüyüp bir sandalye çekiyorum. Bir dakika sonra kız kardeşlerim de bana katılıyor. "Bekâr olarak son yemeğin," diyor Clarabella iç geçirerek.

"İdam edilmeden önce son yemeğimi yiyormuşum gibi konuşmasak olmaz mı?" Çatalımı kaparak söylüyorum ve üçü de gülüyor.

"Bugün için hazır mısınız?" Shelby tostundan bir ısırık alırken soruyor.

"Asıl sormam gereken soru şu: Bugün için hazır mısınız?" Onlara baktım. İş düğünü planlamaya geldiğinde, sorumluluğu onlara bıraktım çünkü sonuçta profesyonel olan onlardı. Ne y a p t ı ğ ı m hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bir karar verilmesi gerektiğinde Jennifer'ı arıyorlardı.

"Her şey mükemmel olacak," diye iddia ediyor Clarabella. "Dün gece eve gitmeden önce her şeyi iki kez kontrol ettim." Bana gülümsüyor ve

Sonra telefonu elinde çalıyor.

"Özel arama," diyor telefonu kaydırarak. "Alo," diye cevap veriyor ve her şeyin gözlerimin önünde gerçekleştiğini görebiliyorum. "Neden bahsediyorsun sen?" Kız kardeşime bakarken yüzü bembeyaz oluyor. "Aman Tanrım, hemen geliyoruz." Sesinin tonundan iyi olmadığını anlıyorsunuz. Bana baktığında o çoktan yerinden kalkmıştı, biz de öyle. "Korkma," diyor ve bunu bana mı yoksa kendisine mi söylediğini bilmiyorum. Gerçekten de fırtına öncesi sessizlik gibi hissediyorum çünkü o sözleri söyler söylemez kaos patlak veriyor: "Mutfak yanıyor."

BÖLÜM 3

Harlow

"Tamam, ufaklık." On üç yaşındaki yeğenim Sofia'ya bakıyorum. "Bana bir sarıl bakalım. Bu hafta sonu evde olmayacağım." Bütün günü birlikte alışveriş yaparak geçirdik ve sonra onu geri getirmeden önce akşam yemeği yedik. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biriydi.

Sofia bana doğru yürüdü ve sarıldı, sonra da dönüp parmak uçlarında odasına doğru yürüdü. Kardeşim Reed ve Hazel'in bir ay önce üçüncü çocukları dünyaya geldi ve bu çocuk onlara neden bir çocuk daha yapmamaları gerektiğini gösterdi.

"Gerçekten o düğüne gidecek misin?" Ben mutfığa doğru yürürken Reed bana bakıyor. Buzdolabını açıp bir şişe su alıyorum ve adaya doğru yürüyorum.

"Ne yapmam gerekiyor?" Tabureyi çıkardım ve yanına oturdum. "Bir söz verdim ve söz sözdür." Bir ay önce postayla gelen düğün davetiyesini aldığımdan beri pişmanlık duyduğum lanet olası bir söz.

"Eski bir erkek arkadaşına verdiğin sözü tutman gerektiğini sanmıyorum," diyor Hazel. "Hâlâ sevdiğin eski bir erkek arkadaşına."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Onu hâlâ sevmiyorum." Yüzümdeki saçmalığı görmemesini umarak suyumdan bir yudum daha alıyorum. "Ayrıca, bir davetiyem var. Eğer gitmezsem, bunun beni rahatsız ettiğini anlayacaktır." Tezgâhı itiyorum, öfkem geri geliyor çünkü kim eski sevgilisini düğününe davet eder ki? "Düğüne gideceğim, yüzümü göstereceğim, gülümseyeceğim ve ona iyi dileklerde bulunacağım." Ona vereceğim gülümsemenin aynısını onlara da veriyorum. Ellerim yanımda yumruk oldu. "Gördün mü? Tamam." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve evden hışımla çıkıyorum. Ön kapıyı arkamdan çarparak duruyorum ve bebeği uyandırmadığımı umarak gözlerimi kapatıyorum.

Kamyonetime binip eve varmam üç dakika sürdü. Bütün poşetleri elime alarak öndeki dört basamağı çıkıyorum ve arka cebimden telefonum çalıyor. Telefonu almak için uzanıyorum ve iki çanta elimden düşüyor, aynı anda telefonum da elimden karşılama masasının üzerine düşüyor.

mat. "Siktir," diye ofluyorum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve Rachel olduğunu görüyorum.

"Merhaba," diye selamlıyorum, telefonu kulağıma götürüp omzumla bastırarak ön kapıyı açıyorum.

"Selam," diyor Rachel. "Yarın ne zaman geleceğini sormak için aramıştım."

"Saat sekizde evden çıkıyorum, yani öğlen gibi otele varmış olurum." Mutfığa açılan oturma odasının önünden geçip doğruca yatak odama gidiyorum. "Peki ya sen?"

"Ben de aynı anda orada olmalıyım," diyor. Ortalık sessizleşiyor ve ben adımlarımın ortasında duruyorum.

"Sorun nedir?" Ona soruyorum, o da ofluyor.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye soruyor ve ben yatağa oturuyorum, çanta elimden düşüyor.

"Bu bir kapanış," diyorum sonunda. "Onu tekrar görmek kapanış olacak."

"Eğer vazgeçersen kimse senin hakkında kötü düşünmez," diye güvence veriyor Rachel.

Ben.

"O düğüne gideceğim, onlara iyi dileklerde bulunacağım ve sonra belki-Belki de odamda sarhoş olurum."

Gülüyor. "Tamam, hemen geliyorum."

Gülümsüyorum ve oraya vardığımızda birbirimize mesaj atma planıyla telefonu kapatıyoruz. Hangisini giyeceğimden emin olmadan iki elbise hazırlıyorum ve yatağa girdiğimde gecenin çoğunda uyanık kalıyorum. **O n u n l a** ilk tanıştığım günlere dair anılar canlanıyor ve gözlerimi yeterince sıkı kapatırsam adımı söyleme şeklini hâlâ duyabiliyorum. Vazgeçiyorum ve saat altıda yataktan kalkıp yola çıkmaya ve oraya gitmek için acele etmemeye karar veriyorum.

Yolda iki kez duruyorum ve otele yanaştığımda midem sudan yeni çıkmış bir balık gibi takla atmaya başlıyor. Check-in sorunsuz bir şekilde gerçekleşiyor ve kimseyi görmediğim için şükrediyorum. Hepimizin aynı otelde kaldığını biliyorum ve bir noktada müzikle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum, ama şimdi bunu yapmak istediğim zaman değil. Kapıyı iterek açtığımda, odanın köşesinde bir çalışma masası ve bir kral yatak bulunan standart bir oda olduğunu görüyorum. Odaya girer girmez Rachel'a mesaj atıyorum.

Ben: Buradayım ve 227 numaralı odadayım.

Telefonu yanıma koydum, pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Bu otelde en son ne zaman kalmıştım?

kuzeninin düğünü. Göğsümün ortasındaki ağrıyı görmezden gelerek elimi karnıma götürdüm. "Bir duşa ve sonra da biraz kestirmeye ihtiyacım var."

Uyku tam kırk beş dakika sürüyor ve alarm çalıyor, ardından Rachel'dan kalkmak üzere olduğunu bildiren bir mesaj geliyor. Bir dakika sonra kapı çalınıyor. Kapıyı açıyorum ve onu görünce gülümsüyorum. İçeri girdiğinde "Merhaba," diyorum ve o da bana sarılıyor.

"Hediyelerle geldim," diye duyuruyor kahverengi kâğıt torbayı kaldırarak. Masaya doğru yürüdüğünde kapıyı arkasından kapatıyorum. Bir şişe şampanya ve bir şişe portakal suyu çıkardı. "Herkes mimoz." "

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Düğünden önce içki içmenin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Rachel sadece başını sallar. "Düğünden önce içmek için iyi bir zaman varsa, o da eski sevgilinin düğünüdür." Masanın üzerinde, buz kovasının yanındaki küçük tepsiden bardaklardan birini aldı. "Güven bana, araştırdım." Bana bir bardak uzatıyor.

"Yani, eğer Google söylediye." Ona doğru yürüyorum. "Teşekkür ederim." O kendi içkisini hazırlarken ben de bardağı ondan aldım.

"Kapanış için." Bana gülümsüyor ve ben de akmak üzere olan gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kalıyorum.

"Kapanışa," diye kadeh kaldırıyorum usulca ve içkimden bir yudum alıyorum. "Hangi odadasın?"

"Hemen yandaki kapı." Bizi ayıran duvarı işaret ediyor. "Araba bir saat içinde burada olacak."

"Duşumu aldım bile," diyorum. "Tek yapmam gereken makyajımı yapmak ve elbisemi giymek."

Rachel bardağına biraz daha şampanya doldurarak, "Tamam, ben gidip duş alacağım," dedi. "Sonra geri geleceğim." Ona başımı salladım. "Her şey yoluna g i r e c e k ."

"Çocuk oyncağı." Numara yapıyorum, o da odadan çıkıp gidiyor. Mimosamı bitirdim ve makyajımı yapmak için banyoya geri döndüm.

Saçlarımı tarayıp fönlüyorum ve tüm bu süre boyunca gitmemin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyorum. Sevdığım adam başka biriyle evleniyor. Başımı sallıyorum. Hayır, eskiden sevdiğim adam başkasıyla evleniyor. Artık onu sevmiyorum. Aslına bakarsanız, artık aşka bile inanmıyorum.

Yani, sevdiğiniz tek kişi kalbinizi kırdığında ve sahip olduğunuz her şeyi bir kenara attığında aşka kim inanır ki? Dört yıl sonra acısı hâlâ dinmedi. Yara iyileşti ama o acı ve incinme asla unutamayacağım bir şey. Aynı zamanda bir daha asla yaşamak istemediğim bir şey. Bu yüzden ondan sonra hiç kimseyle birlikte olmadım. Ara sıra birileriyle çıktım ama kalbimin etrafında bir duvar vardı ve hiçbir şey bu duvarı yıkamıyordu.

Saçlarımı yumuşak bukleler halinde bırakıp hafif bir makyaj yaptıktan sonra dolaba doğru yürüyüp kapağını açıyorum ve asılı duran iki elbiseyi görüyorum. Yeşil elbiseyi kaptığım gibi içine giriyorum. Kolumu tek kolundan geçirip fermuarını yandan çekerken ipek vücudumda pürüzsüz duruyor. Elbisenin kolundaki lastik elbiseyi biraz kabartıyor.

Aynaya doğru yürüyorum, derin bir nefes alıyorum ve aynada kendime baktığımda nefesimi veriyorum. Buna fırsat bile bulamıyorum çünkü kapı çalınıyor.

Kapıyı açtığımda Rachel dizlerine kadar dar gelen mor elbisesiyle karşımda duruyor. "Aman Tanrım," diyor bana baktığında. "Bunu mu giyiyorsun?"

Aşağı bakıyorum. "Başka bir seçeneğim daha var, ama..."

"Harika görünüyorsun," diyor ve ben de aynaya doğru yürüyüp kendimi süzüyorum. Tek kollu yeşil saten elbise kesinlikle göz alıcı, özellikle de bronz tenimle. Kalçalarımı sarıyor ve uyluğumun ortasına düşüyor. Kalçamda onu zarif ve şık kılan büyük bir fiyonk var, iki kuşak elbisenin eteklerine kadar iniyor. "Eğer daha önce kıskançlıktan yeşile dönmediyse, şimdi kesinlikle dönecek."

Gülüyorum. "Hiç sanmıyorum." Yatağa doğru yürüyorum ve çıplak yüksek topuklu sandaletlerimi giyiyorum. Kayışlardan biri ayak parmaklarımın, diğeri de ayak bileğimin etrafında. "Hazır mısınız?" diye soruyorum. diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Asıl soru, sen hazır mısınız?" Beni işaret ediyor.

"Hazır olabileceğimi hiç sanmıyorum," diye mırıldanarak süet çantamı elime alıyorum. "Ama araba burada." Kaldırırken telefonumdaki bildirime bakıyorum.

Halı kaplı koridorda yürüyoruz, ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Şoför bizim için kapıyı açtığında bile. Arabanın arkasından dışarı bakıyorum, anıları sakladığım küçük kara kutuya geri itmeye çalışıyorum. Düğün davetiyesini alana kadar kapalı olan kutuya.

Mekâna yanaşıyoruz ve insanlar yavaş yavaş gelmeye başlarken otoparkın etrafına bakıyorum. İnip etrafa bir göz atıyorum ve buraya son gelişimden bu yana gerçekten değişmiş olduğunu görüyorum. Kız kardeşleri şüphesiz düğün işinde çok başarılılar.

Yürürken başımı kaldırıp birinin bana gülümsediğini görüyorum ve ben de garip bir şekilde gülümsüyorum, acaba buraya en son geldiğimde tanışmış mıydık? Elimi karnıma götürüyorum ve öfke bedenimi doldurmaya başlıyor.

"Ne tür bir mazoşist eskiden sevdiği kızı düğününe davet eder?" Rachel'a bakıyorum ve onun da gözleri açılıyor. "Bir düşünsene? Ben evlenecek olsam, sence ona davetiye gönderir miydim?"

Tam bana cevap verecekken birinin adımı seslendiğini duyuyorum ve döndüğümde Jake ve Frankie'nin bize doğru geldiğini görüyorum, ikisi de takım elbiseli. "Aman Tanrım," diyor Jake, eğilip yanağımı öperek. "Ne kadar da güzel görünüyorsun, değil mi?"

"Gözlerinde hiçbir sorun yok." Onu işaret ediyorum. "Sen nasıl sını?" Jake Rachel'a merhaba derken ben Frankie'ye doğru ilerleyip yanağından öpüyorum.

"Fena değil," diye yanıtlıyor Jake. "Lydia ve Victoria nerede?"

Elimde debriyajımla karşımda duruyorum ve vücudumun yeniden sinirle dolmaya başladığını hissedebiliyorum. "Birazdan burada olurlar. Peki ya Chris?"

"Her an gelebilir ve doğruca buraya geliyor," diye açıklıyor Frankie. "Bu çılgınlık," diyor ve sonra bana bakıyor ve şu anda burada olmak çok garip geliyor. Kafamda gelme konusunda kararlı olduğumu biliyorum ama belki de, sadece belki de, hayır demeliydim.

"İçeri girmeliyiz," diyor Jake ve törene doğru merdivenlerden çıkmamız için elini uzatıyor.

Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki, bırakın işlev görmeyi, nasıl nefes aldığımı bile bilmiyorum. Kapılar açılıp içeri girdiğimde "İşte hiçbir şey olmuyor," diye mırıldanıyorum.

BÖLÜM 4

TRAVIS

"Nasıl görünüyorum?" Yanımda duran en iyi arkadaşım Bennett'e bakmak için arkamı dönüyorum. Gömleğimin yakası gittikçe daralıyormuş gibi hissediyorum. Parmağımı yakamla boynum arasına koyuyorum. Ten rengi keten takımın hafif ve havadar olması gerekiyordu, ama birden omuzlarımı aşağı iten ağırlıklı bir battaniye gibi hissettirdi.

"Seni asacakları şehrin ortasına götürüyorlarmış gibi görünüyorsun." Gülmemeye çalışıyor. "Sanki boynunda bir ilmik varmış gibi." Benimle aynı takım elbiseyi giyiyor ama kravatı şimdilik ceketinin cebinde. Koridorda yürümeden hemen önce takacağına söz vermişti. Anaokulundan beri ikimiz çok iyi arkadaştık ve liseye başladığımızda her şeyi birlikte yaptık. Aynı spor takımlarına girmeye çalıştık, neredeyse aynı sınıflardaydık. Farklı üniversitelere gitmiş olsak da her konuda ona güvenebileceğimi biliyordum. Şimdi tekrar memleketimizde yaşıyoruz, tıpkı ayrılmadan önceki gibi.

"Sen bir pisliksin." Başımı iki yana sallayıp tören alanına bakıyorum, kenarda duruyorum. Kız kardeşlerim gerçekten kendilerini aşmışlar. Altın rengi katlanır sandalyeler, eskiden köhne bir ahır olan ve restore edilerek kiliseye dönüştürülen yeri dolduruyor. Ahırın arka tarafındaki tavandan tabana pencereler tüm doğal ışığı içeri alıyor. Sandalyelerin önündeki kemer, içlerine beyaz güller yerleştirilmiş sarmaşıklara benziyor. Koridor boyunca etraflarına sarmaşıklar sarılmış vazoların içinde yumuşak mumlar yüzüyor. "Bu şey çok dar." Bir an etrafıma bakıyorum ve annemi tören alanının önünde, tanıdığı bazı konukları selamlarken görüyorum. Yüzündeki gülümseme sahte ve stresli görünüyor ama bunun nedeni itfaiyenin iki saat önce mutfığı kullanılamaz hale getirmesi olabilir. Sakin, soğukkanlı ve aklı başında görünmeye çalışıyor ama bu sabah yaşadığı sinir krizi hiç de soğukkanlı değildi. İnsanlar içeri giriyor ve hatta bazıları asıl olayı beklemek için oturuyor.

Kapılar tekrar açılıyor ve aniden mekânda bir değişim hissediyorum. Gözlerim kapıya gidiyor ve içimdeki her şey duruyor. Rüya görüp görmediğimi anlamak için gözlerimi on kez kırıştırıyorum. Bennett yanımdan "Aman Tanrım," diyor ve tarlada koşan bir at sürüsüne benzeyen ses kulaklarımı dolduruyor. Vücudum kemiklerimden ayrılıyor gibi hissediyorum. "Bu düşündüğüm kişi mi?" Elim sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi boynumdan düşüyor. "Olamaz," Bennett hâlâ yanımda, sonra Jake ve Frankie'yi onunla birlikte görüyorum. "Onu neden davet ettin ki?" Harlow'dan ayrıldığımda güvendiğim tek kişi oydu. Bana ulaşmak ve iyi olduğumdan emin olmak için gecenin bir yarısı araba kullanan oydu. İyi değildim. Odadan çıktığı anda kalbimin milyonlarca parçaya ayrıldığını hissettim. Acı sanki tekrar tekrar bıçaklanıyormuşum gibiydi. Neredeyse dayanılmazdı. Telefonuma bakmaya devam ettim, beni geri aramasını bekledim ama hiçbir şey olmadı ve iki gün boyunca ona mesaj gönderdikten sonra beni engellediğini öğrendim.

"Yapmadım," ağızımdan çıkan tek iki kelime. Jake'in söylediği bir şeye gülerken gözlerim ondan ayrılmıyor ve boğazını yumruklamak istiyorum. "Ne oluyor lan?"

"Demek sadece benim gözlerim değilmiş," diyor Bennett yanımdan, gözlerimi ondan kaçırıp ona dönüyorum. Elini ağzına götürdüğünde yüzündeki şok açıkça belli oluyor. "Onu davet ettiğine inanamıyorum." Ona tekrar bakıyor ve aklım bana ona bakmamamı söylese de yine de bakıyorum. Öncekinden daha da kötü. Sanki biri taşaklarıma tekme atmış ve midem boğazıma kadar itilmiş gibi hissediyorum. Dört yıl önceki halinden bile daha güzel. Başımı sallıyorum ve etrafıma bakıyorum.

"Shelby," diyorum onu kenardaki odalardan birinde saklanırken gördüğümde ve hemen yanına gidiyorum. Bennett beni takip ediyor. "Shelby," diyorum odaya girdiğimde ve kız kardeşlerimin toplanmış olduğunu ve ciddi bir durumun ortasındaymış gibi göründüklerini gördüğümde.

"Oh, hey," diyor Clarabella, ne kadar paniklediğini belli etmemeye çalışarak, ama gözlerinin odada dolaştığını görebiliyorsunuz.

"Biriniz Harlow'a neden davetiye gönderdiğinizizi açıklayabilir mi?" Sesim alçaktan yükseğe çıkıyor ve Bennett kapıyı kapatmak için geri atlıyor. Kız kardeşlerime dönüyorum, sesimi tıslamaya indiriyorum. "Harlow'u düğünüm kim davet etti?"

"Sana üniversiteden arkadaş grubunu davet ettiğimi söylemiştim." Shelby bana işaret etti. "Seninle listenin üzerinden geçmek istedim ve sen ne dedin?"

Ben mi?" Bana ters ters baktı. "Umurumda değil, kimi istersen davet et, annemle konuş, ben de öyle yaptım."

"Harlow?" Presley diyor. "Harlow gibi mi, 'hayatının aşkı' Harlow?" Ben ona ters ters bakarken o önce Shelby'ye sonra da bana bakıyor. "Yani, tüm hayatın boyunca değil." Ellerini kaldırdı. "Jennifer'dan önceki hayatının aşkı." Sinirli bir şekilde gülüyor.

Bennett, "İyi kurtardın," diye takılınca kız tatlı bir gülümsemeyle ona parmağını uzatıyor.

"Pekâlâ, herkesin sorması gereken soru onun neden burada olduğu?" Clarabella kapıya doğru yürüyüp açarak ve kafasını dışarı uzatarak soruyor. Gözlerini kocaman açarak geri döndü. "Kahretsin, sadece o değil, o elbise de burada." Elimi kaldırıyorum ve dişlerimi o kadar sert ısırıyorum ki dişlerimin ağzımda kırılabilceğini düşünüyorum.

"Clarabella." Sıkılı dişlerimin arasından onun adını haykırıyorum.

"Sadece soruyorum." Ellerini kaldırdı. "Düğüne itiraz etmek için mi burada?"

"Birini öldüreceğim," diyor Shelby. "Kimsenin bir şeye itiraz ettiği yok. Bu lanet düğün zaten öyle bir düğün ki, kardeşim olmasaydın yeniden planlayalım derdim ama." Gülümsüyor ve ben bunun sahte olduğunu görebiliyorum. "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Bu da ne demek oluyor?" Ona söylüyorum, o da kız kardeşlerime bakıyor ve ikisi de söylemek istemiyor. "Çocuklar, lütfen söyler misiniz?"

Shelby, "Tamam, mutfak meselesi bir şekilde halledildi," diye söze başladı. "Keşke Clarabella Luke'u arayıp yemek yapması için yalvarsa."

"Göt deliğimin lezyonlarla ağartılmasını tercih ederim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Neyin var senin?" Bennett ona bakar.

"Bir, en iyi arkadaşından ayrıldı." Elini kaldırır. "Eski en iyi arkadaşı," diye düzeltiyor Presley. "Eski en iyi arkadaşın."

"Her neyse, bu kız kuralı." Ellerini tavana doğru kaldırır.

"Onu aldatmıyor muydu ve sen de bu yüzden onunla konuşmayı bırakmadın mı?" Presley ona sorar.

"Fark etmez. Kendini beğenmiş ve kibirli biri ve ben onu aramak istemiyorum. Onu sen ara," diyor Shelby'ye.

Shelby, "Seni tanıyor," diye karşı çıkıyor. "Ve eğer bu iş benim alanım olsaydı, gururumu bir kenara bırakıp onu arardım."

"Sen bir pisliksin," diyor Clarabella. "Ve bunu yapacağım." Cebinden telefonunu çıkarır. "Travis ve Harlow için." Kendini düzeltiyor, "Jennifer." Yüzünü buruşturarak bana bakıyor, her şeyi berbat ettiğini biliyor. "Sadece, onu gördüm ve Harlow ve Travis gibi." Ellerini havaya kaldırdı. "Gidip Luke'u arayacağım," diyor ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Başımı öne eğiyorum, başım dönüyor ve odadaki kanepeye doğru yürüyüp oturuyorum. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Onu davet ettiğine inanamıyorum." Yenilmiş bir halde Shelby'ye bakıyorum. "Onun burada olduğuna inanamıyorum." Kelimeleri kendim yerine yüksek sesle söylüyorum. Dört yıl oldu; onu unutmuştum. Ya da en azından onu tekrar görene kadar öyle sanıyordum. Kahretsin, son dört yıldır bu sahneyi kafamda tekrar tekrar oynadım. Düğünümdeki bu sahne değil ama onu tekrar göreceğim zaman. Düşündüğüm gibi gitmedi, yakınından bile geçmedi.

Shelby gelip yanıma oturuyor ve Bennett'in odadan çıktığını görüyorum. "Yanıtını aldığım da ben de en az senin kadar şaşırdım." Ona dönüyorum, ağzım açık kalıyor.

"Sence bana geleceğini kiliseye girdiğinde değil de o zaman söyleyen daha iyi olmaz mıydı?" Ona soruyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Takviye aldım," diyor Bennett, elinde bir şişe viskiyle odaya geri dönerken. "Her şey yoluna girecek," diye beni temin ediyor, şişeyi açıp bana uzatıyor. "Sadece bir yudum al."

"Sakin bir yudum almayın," diye tersliyor Presley. "Bu iğrenç olur ve servis yapamayız." Dolaba koşuyor ve shot bardaklarıyla geri geliyor. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim," diyor Bennett, bir kadeh doldurarak ve kehribar rengi sıvıyı yutmadan önce kendi kadehini doldurmayı bitirmesini bile beklemiyorum. Mideme kadar yanıyor ve bir tane daha içmek için bardağı uzatıyorum. Shelby'ye bakıyor, o da başını sallıyor ve bana bir tane daha dolduruyor. "Bundan sonra daha fazla içmen gerektiğini sanmıyorum."

"Aman Tanrım," diyor Presley. "Yemin ederken onun adını söylediğini hayal edebiliyor musun?" İki elini yanaklarına götürüyor ve Shelby nefesini tutup yanımdaki koltuğundan sığıyor.

"Neyin var senin? Neden bunu evrene yaydın?" diye homurdanıyor ve sonra kapı açılıyor ve hepimizin gözleri orada duran Clarabella'ya gidiyor.

"Haberler iyi," diyor ama görünüşüne bakılırsa kötü haberler de olmalı.
"Luke her şeyi ona bırakmamızı söyledi, o bir yolunu bulacaktır."

"Tanrıya şükür," diyor Shelby yanımdan.

"Ve kötü haber," diye konuşmaya devam eden Clarabella, siren sesleri giderek yaklaşmaya başlayınca durur. "Küçük bir sorunumuz var."

BÖLÜM 5

TRAVIS

"Neler oluyor?" Clarabella'ya bakıyorum.

Clarabella, "Jennifer bir şeye alerjik reaksiyon gösteriyor ve ne olduğunu bilmiyoruz," diye söze başlıyor ve hepimiz gelin odasına doğru koşuyoruz. "Cenaze çiçeklerinden olduğunu düşünüyoruz."

"Cenaze çiçekleri mi?" Merdivenlerden inerken Bennett onlara soruyor.

Presley bizi takip ederken, "Yanlış çiçekleri almışsınız," diyor. "Düğün çiçekleri yerine cenaze çiçekleri aldık. Size söylemek istemedik çünkü bir düğünde ne kadar çok şey ters gidebilir ki?"

"Bu üç vuruşta elenmek gibi bir şey değil mi?" Bennett sorar ve Presley onun omzunu tokatlar. "Sadece soruyorum, nereden bileyim? Buzdolabı vardı." Tek parmağını kaldırdı. "Yangın ve şimdi de bu. Bir de Harlow'un ortaya çıktığını unuttuk, yani gerçekten dört vuruş oldu."

"Her şey yoluna girecek," diye beni rahatlatıyor Clarabella. "Ambulans çağırmak zorunda kaldık çünkü boğazı kaşınmaya başladı ve sonra da şey oldu." Hepimiz durduk ve ona baktık. "Yüzü patladı."

"Sen," diyor Shelby. "Burada kal." Bennett'e bakar. "Onu burada tut. Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir."

"İnanın bana, bu düğüne kötü şans getirecek şey bu değil," diye karşı çıkıyor Bennett ve tüm kız kardeşlerim ona ters ters bakıyor. Ellerini kaldırdı. "Peki, istasyonu ben yönetirim. Tanrım, şaka yapmaya çalışıyorsun ve herkes boğazına sarılmak istiyor."

Ambulans teknisyenleri arka kapıdan içeri girerken kız kardeşlerim de aynı anda odaya koşuyor. "İzninizle" diyorlar ve odaya giriyorlar. Odadaki kargaşayı duyabiliyorum ve tek yapabildiğim kapının önünde volta atmak.

"Bu çılgınlık." Elimi saçlarımın arasından geçirip boynumu tutuyorum, gerginlik tüm vücuduma yayılıyor.

"Bir de iyi tarafından bakın" diyor Bennett. "Kaç kişi benim düğün günümde şöyle olabilir ki..."

Başımı sallıyorum ve kapılar açılıp Jennifer bir sedyeyle yanımdan geçerken hareket etmeyi bırakıyorum.

"Neler oluyor?" Yanına koşarak soruyorum ama yüzünü göremiyorum.

"Onu hastaneye götürmeliyiz. Şiddetli bir alerjik reaksiyon geçiriyor. reaksiyon" diyor ve her şey o kadar hızlı geliyor ki düşünecek bir dakikam bile olmuyor.

"Aman Tanrım." Ambulansa doğru koştum ve sedyeyi içine yerleştirdiklerini gördüm. Ambulans teknisyenlerinden biri bana baktı.

"Damat olduğunuzu varsayıyorum. Bizimle geliyor musunuz?" diye sordu, başımı salladım ve bana kalkma şansı vermek için kenara çekildi. Ayağımı basamağa koydum ve ambulansa bindim.

Ambulans teknisyeni arka kapıyı kapattığında Shelby, "Bize haber verin," diye söze başlar. Ambulans bir saniye sonra hareket eder.

"Jennifer," diyorum, onun yanına gidiyorum, bana bakıyor ve çıldırmamaya çalışıyorum. Dudakları kendi boyutlarının on katı kadar şişmiş. Gözlerinden biri kapalı. Diğeri de yavaş yavaş kapanmaya başlıyor. "İyi misin?" Elini elimde tutuyorum ve ona ne kadar korktuğumu göstermemeye çalışıyorum.

"Boğazım kaşınıyor," diyor ve boğazını temizlemeye çalışıyor.

"Ona EpiPen verdiniz mi?" Teknisyene bakıyorum, o da sadece başını sallıyor.

"Dört dakikamız kaldı," diyor. "Ve biz ona zaten bir tane verdik."

Beyaz saten bir pijama takımı giymiş olan Jennifer'a bakarak, "Belli ki işe yaramıyor," diyorum. Siyah saçları yarıya kadar kıvrılmış ve bir tarafında makyaj var.

"Herhangi bir ilaca alerjisi var mı?" diye soruyor ve itiraf etmeliyim ki hiçbir fikrim yok. Cebimdeki telefon çalışıyor ve duymazdan geliyorum.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diyorum ve sonra başını sallayan Jennifer'a dönüp bakıyorum. Kafamın içinde bana onun herhangi bir şeye alerjisi olduğunu nasıl bilmediğimi soran sesi gömüyorum.

Ambulans durdu, arka kapı açıldı ve onu dışarı çıkardılar. Onlara ayak uydurdum. Onu odaya götürüyorlar ve doktor içeri giriyor. Ona ne verdiklerini konuşurlarken ben köşede duruyorum. Doktor epinefrin istedi. "Anafilaktik şoka giriyor." Hemen iğneyi yaptı ve sonra bana baktı. "Neden dışarı çıkmıyorsun?"

Elimi başımın üzerine koyuyorum ve hemşire yanıma geliyor. "O iyi olacak," diyor bana gülümseyerek. "Neden gidip

İçecek bir şey?" diyor. Doktor başka bir şeyi kontrol ederken ve diğer hemşireye ona bir şeyler getirmesini söylerken, başını arkaya yaslamış yatan Jennifer'a bakıyorum.

Jennifer'a doğru yürüyorum ve elimi onun elinin içine koyuyorum. "Gidip sana biraz su getireyim." O inliyor, ben de bana gülümseyen hemşireye bakıyorum. Telefon arka cebimde tekrar titriyor ve odadan çıkıyorum. Koridora çıkar çıkmaz gözlerimi kapatıyorum ve sonra başımı arkaya yaslıyorum. Telefon arka cebimde tekrar titriyor ve onu duvara fırlatmama bir saniye kalıyor.

Derin bir nefes alarak koridorda ilerliyor ve telefonumu cebimden çıkarmadan önce onun kapısından uzaklaşıyorum ve telefonumda beş cevapsız FaceTime araması ve ardından herkesten gelen mesajlar olduğunu görüyorum.

Anne: Hastaneye gelmemi ister misin? Shelby:

Bir haber var mı?

Burada herkesi sakın tutacağım. Jennifer'ın annesi berbat durumda.

Clarabella: İyi olup olmadığını söyle. Bennett:

Burada hiçbir şey için endişelenme!!!!

Bennett'e cevap vermek üzereyken telefon tekrar çalıyor ve kız kardeşim Shelby'nin FaceTiming yaptığını görüyorum. Bağlan tuşuna basıyorum. "Neden garsonların kaza yaptığını söyleyelim ki?" Clarabella'ya bakıyor, o da sadece omuz silkiyor. "İhtiyacı olan son şey daha fazla kötü haber duymak."

"Merhaba," diyerek sözlerini kesiyorum ve ikisi de gözlerini kocaman açarak telefona bakıyorlar.

"O nasıl?" Shelby bana geri dönüyor ve arkasında dolaşan insanları görüyorum ve sonra odadan çıktığını görüyorum.

"Doktor şu anda onun yanında," diye söze başladım.

"Dinle, burada hiçbir şey için endişelenme," diye beni temin ediyor Shelby. "Herkes bekliyor ve eğer bir şey olursa, töreni resepsiyon sırasında yapabiliriz. Bu da servis personelinin buraya gelmesi için yeterli zamanı sağlayacaktır."

Gözlerimi kapatıyorum ve sırtımı duvara yaslıyorum. "Bugün bir şey doğru gidebilir mi?" Ona soruyorum ve o sadece bana bakıyor.

"Bu sadece bir hıçkırık," diyor usulca ve kanepeye oturduğunu görüyorum. "Bu yoldaki bir tümsek."

"Dünyaya çarpan bir meteor," diye düzeltiyorum onu.

"Ve uzaylılar bizi istila ediyor," diyor Clarabella ve Shelby ona ters ters bakıyor.

"O kadar da kötü değil. Daha kötülerini de gördüm." Gözlerini deviriyor.

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum, o cevap vermiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kafamı kaldırdığımda doktorun odadan çıktığını görüyorum. "Doktor geldi. Seni sonra arayayım. Herkese haberleri ver."

Kapının önünde durup çizelgesine bir şeyler yazarken bağlantıyı kesip ona doğru yürüyorum. "O nasıl?" Yeterince yaklaştığımda soruyorum ve o da bana doğru bakıyor.

"Tamamen iyileşecek," diyor. "Mümkün olan en kısa sürede bir alerji testi yaptırmasını şiddetle tavsiye ediyorum." Dosyayı kapatıyor. "Birazdan hazır olur."

"Teşekkür ederim," diyorum ve odaya geri dönüyorum. Yatakta başını yastığa yaslamış yatarken ona bakıyorum. Ona doğru ilerlerken dudaklarının çoktan aşağı inmeye başladığını görüyorum. Tek gözü açılıyor ve beni görüyor. "Merhaba," diyorum usulca, yatağa onun yanına oturarak. "Nasılsın?"

"Korkunç," diyor ve hala kapalı olan gözünden bir damla yaş süzüldüğünü görüyorum. "Ben evlenemem."

Uzanıp eline dokunuyorum. "Bugün evlenmek zorunda değiliz." Ona gülümsüyorum ve o da elini benden çekiyor.

"Bugün demek istemedim," diyor ve önce aşağıya sonra yukarıya bana bakıyor. "Seninle evlenmek istemiyorum."

Şok içinde ona bakıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Bugün neredeyse ölüyordum." Yatağın ortasında doğrulup oturdu. "Bütün bu süre boyunca aklımdan neler geçtiğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum ona bakarak ve bu haberin beni mahvetmediğini fark ediyorum.

"Hayatımın geri kalanında birlikte olacağımız düşüncesi." Ona bakıyorum ve eğer bu benim başıma gelmiyor olsaydı, kahkahalarla gülebilirdim. "Beni yanlış anlama, sen harikasın."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekip gerekmediğini bilmiyorum," diyorum ve yakam beni boğacakmış gibi hissediyorum, bu yüzden kravatın düğümünü gevşetiyorum ve sonra gömleğin üst düğmesini açıyorum.

"Harikasın," diyor elini benimkinin üzerine koymak için uzanarak. "Ama seni bu şekilde sevip sevmediğimi bilmiyorum." Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Son iki haftadır bunu kafamda tekrarlayıp duruyorum." Göz kırıyor

şışmış göz biraz açılmaya başlar. "Merak ediyordum, gerçekten istediğim bu mu?"

Ceketimi çıkararak ayağa kalktım. "Sence bunu bir salon dolusu insan olmadan önce konuşabilir miydik?"

"Hadi ama Travis," diyor. "En başta evlenmeyi gerçekten istediğini dürüstçe söyleyemezsin."

"Ben geldim," diye karşılık veriyorum çünkü en başta evlenmek istediğimden pek emin değilim. Özellikle de bugünden sonra. "Neden bugünden önce bir şey söylemedin?"

"Gerçekten bilmiyordum," diyor usulca. "Ve bugün makyajımı yaptırırken boğazım kaşınmaya başladı ve ne yapacağımızı düşünüyordum. Sadece..." Başımı salladım. "Sanırım Jackie'ye aşığım." Elleri birbirine vuruyor.

"Jackie?" Bomba patlamış gibi şok olmuş bir halde soruyorum. "Jackie, oda arkadaşın Jackie gibi mi?"

Gözlerinde yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken başını sallıyor. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum." Bir damla gözyaşını siler. "Ve aşırı dindar ailem beni cehenneme mahkum edecek ama..."

Bir elimi kaldırdım. "Yani bana eşcinsel olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Bu konuda hiçbir şey yapmadım. Onunla birlikte olmama düşüncesinin kalbimi acıttığını biliyorum."

"Bu yüzden mi benim yanıma taşınmak istemedin?" Ona soruyorum, bahaneler uydurduğu onca zamanı düşünüyorum. Doğru zaman değildi. İşler çok yoğundu. Evimde en fazla dört kez yatıya kalmıştı.

"Onun da benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum," diyor. "Ama böyle hissedersen seninle evlenemem."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye cevaplıyorum. "Beni seviyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum ve o da başını yana eğiyor.

"Beni tamamen sevmek gibi mi?" Kendini işaret ediyor. "Benim aşkım için hayatını feda etmek mi?" Cevabı biliyorum, aklım cevabı biliyor, kalbim kesinlikle cevabı biliyor. Ama bunu yüksek sesle söyleyemiyorum. Bugün Harlow'un kiliseye girdiğini görmek her şeyi çok netleştirdi. Jennifer'a aşık olduğumu sanıyordum. Ama kendimi kandırıyordum. Harlow kadar sevebileceğim kimse yoktu. Hiç kimse beni onun gibi tamamlamaya yaklaşmadı bile. Son dört yıldır, onun var olmadığını düşünerek kendimi kandırdım. Yine de ona bir kez baktım ve haklıydım.

Orada. Bunun yerine derin bir nefes alıyorum ve sonra veriyorum. "Aynen öyle. Yani, bir düşünsene; sen teklif bile etmedin. Bir gün ailenle öğle yemeği yerken konu açıldı ve annen evlenip evlenmeyeceğimizi sordu, biz de evet dedik. Daha çok, çıktığımızı göre bir sonraki adımı da atabiliriz şeklindeydi. İkimiz de geri adım atmaya cesaret edemedik ama şimdi, neredeyse öldükten sonra, seninle evlenemem."

"İnsanlara ne söylemek istiyorsun?" Kız kardeşlerimi aramak zorunda kalacağımı bildiğim için ona soruyorum.

"Umurumda değil. Beni suçlayabilirsin." Omuz silkiyor. "Ama ne yaparsan yap, bunu şimdi yapmalısın. Resepsiyona iki yüz kişinin katılması bekleniyor." Yataktan kalkmak için hamle yaptı, onu durdurdum.

"Ben bununla ilgilenirim," dedim. "Sen burada kal." Dönüyorum, odadan çıkıyorum ve duruyorum. "Jackie'yi göndereceğim," diye ekliyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Gerçekten harikasın," diyor bana ve ben de dönüp iki yüz kişiye ne söyleyeceğimi düşünerek odadan çıkıyorum.

BÖLÜM 6

Harlow

"Acaba neler oluyor?" Rachel bana doğru eğilip mırıldanıyor. "Kafaları olmadan etrafta koşuşturan tavuklara benziyor." Sandalyemden başımı kaldırıp kız kardeşlerinin sakın kalmaya çalıştığını görüyorum ama az önce korkunç bir şey olduğu yüzlerinden okunuyor. Kısa bir süre önce bir ambulansın yola çıkmış olması ve gecikme olduğunu duyurmaları da yardımcı olmuyor.

"Bu bir düğün," diyorum. "Düğünlerde işler hep ters gider."

"Kaç düğüne gittin?" Victoria, Rachel'ın üzerine eğilerek sordu. "Son dört ayda beş düğüne gittim ve ilk kez bu kadar kaotik oldu."

"Geçen hafta sonu bir tanesine katıldım," diye paylaşıyor Lydia. "Böyle bir şey değildi." Victoria, "Gidip her şeyin yolunda olup olmadığını sormalısın," diye öneriyor.

Nefesim kesildi. "Neden gideyim ki?" Etrafıma bakındım ve tören alanına girdiğimden beri başımı eğmek ve herhangi biriyle göz teması kurmamak için elimden geleni yaptım. Sırtımı neredeyse duvara dayayarak yürüdüm ve sonra bulabildiğim en yakın koltuğa oturdum. Tüm bu süre boyunca kalbim boğazımdaydı ve dünyadaki tüm azizlere her yere kusmamam için dua ettim.

Lydia, "Onları tanıyorsunuz, belki size bir ambulansın neden burada olduğunu söylerler," diyor.

"Ben bir içki alacağım," diyor Rachel ve bana bakıyor. "Ve sen de geliyorsun çünkü belki seninle bana bir şeyler verirler."

"Ohh," diyor Lydia. "Bir içki alacağım."

Victoria, "Ben de," diye ekliyor ve bana sadece bakan Rachel'a dönüp bakıyorum.

"Artık çok geç. Sen zaten buradasın. Kimsenin seni görmeyeceğini mi sanıyorsun?" Gözlerimi devirdim ve ayağa kalktım. "Tamam. Ama içkini al ve geri dön."

"Sence ambulans senin burada olduğunu öğrendiği ve onu bıçaklamaya çalıştığı için mi buradaydı?" Lydia şaka yapıyor ve kendini tutamayıp

Başını geriye atıp gülüyor, ama alan çok açık ve başka kimse gülmüyor, bu yüzden tüm gözler bize geliyor.

Etrafa bakmak için bir saniyemi ayırıyorum ve ilk annesini görüyorum. Bana şok içinde bakıyor. İnanın bana, bunun garip o l d u ğ u n u biliyorum, ona söylemek istiyorum ama tek yapabildiğim elimi kaldırıp ona el sallarken gülümsemek.

Konuştuğu kişiyi bırakıp bana doğru gelmeye başlıyor. Sandalyelerin yanındaki patikaya doğru yürürken kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Aman Tanrım!" diye haykırıyor yeterince yaklaştığında. "Buna inanamıyorum." Bana gülümsüyor ve ne beklediğimi bilmiyorum ama bana kocaman sarılması değildi bu. "Harlow." Adımı söylüyor ve ben akmak üzere olan gözyaşlarına karşı koyuyorum. Beni bıraktı ve geri çekildi. "Sen olduğuna inanamıyorum." Ellerimden birini tutuyor. Bana karşı her zaman nazikti ve ailesine ne söylediğini merak ediyordum. Onlarla bana ulaşacak kadar yakın değildim ama yine de sosyal medyada onları takip ediyordum. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Deborah." Sonunda konuşabildim. "Harika görünüyorsun." Ben ona gülümsüyorum, o da yere kadar inen koyu gri saten eteğiyle uyumlu açık gri dantel üstüyle gülümsüyor.

"Neler yapıyordun?" diye soruyor beni sandalyelerden uzaklaştırıp resepsiyon alanına açılan iki kırmızı ahır kapısına doğru götürürken. İçeri girdiğimizde kapılar kapalıydı ama sonra yavaşça birer santim açıldılar. İçeri bakmayı reddettim çünkü kendimi sakın tutabileceğimden emin değildim. Bütün gün çok yorucuydu ve geldiğim için her saniye pişmanlık duydum. Ama buradayım ve geri adım atmayacağım.

"Pek bir şey yok. Evde antrenmanım var." Göğsüm gururla doluyor. "Her şey harika." Kız kardeşlerinin bize doğru geldiğini görünce yürümeyi bırakıyorum. Deborah'nın yüzü bembeyaz oluyor ve gözleri açılıyor.

"Her şey üzerine yemin ederim," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Eğer bana söylemen gereken bir şey daha varsa." Yüzlerinde yıpranmış bir ifade olan kız kardeşlerine bakıyorum.

Shelby, "Garsonlar kaza geçirdi ve servis yapacak kimsemiz yok," diyor.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Kelimeler geliyor ve onları yüksek sesle söylediğim beynime bile kaydedilmiyor.

"Sana soramazdık," diyor Clarabella başını sallayarak ve az önce çarparak kapanan kapıya bakıyor. "Ugh, o burada." Ona bakıyorum

içeri giren adama bakıyor. Kot pantolon ve tişört giymiş, gözleri odayı tararken siyah saçlarını geriye atmış ve onu görünce durmuş. "Hemen döneceğim."

"Ona iyi davran," diye tıslıyor Shelby, o uzaklaşırken ve kafasının arkasındaki kuşu çevirirken. Dudaklarımı yuvarlıyorum çünkü Deborah hepsini boğazlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Neden üçünüz iyi geçinemiyorsunuz?" Bunu söylerken gülümsüyor ama tıslayarak söylüyor. "Bu tam bir felaket." Tanıdığı birine el sallıyor. "Yiyecek ve içecek servisi yaptırmamız lazım."

"Çoktan hallettim," diyor Shelby. "Bennett bara bakıyor."

"Ona yardım edebilirim." Yine, aklım bana çenemi kapatmamı söylemeden önce ağzım başımı belaya sokuyor.

"Emin misin?" Presley bana baktı. "Emin olmak zorunda değilsin."

"İyiden de öte." Midem önce alçalıp sonra tekrar yükselirken gülümsüyorum. "Sadece bana barın yerini göster."

"Yapacağım," diyor Presley. "Sen." Shelby'yi işaret ediyor. "Yakalayın şu adamları." Jake, Frankie ve Chris'i işaret ediyor. "Parmak yiyecekleri dağıtmak için." Sonra annesini işaret ediyor. "Sen sakın ol ve ortama karış."

"Ne olduğunu söylemem gerekiyor?" Deborah sürekli gülümseyerek soruyor.

"Bir şeyler düşünürsün," diyor Shelby. "Her zaman yaparsın."

Presley başıyla işaret ederek, "Benimle gel," diyor. Onu yarı açık olan büyük kapılara kadar takip ediyorum ve içeri adım atıp her şeyi kavradığım anda yürümeyi bırakıyorum. Açıkta duran kirislerden tuil sarkıyor. Uzun ahşap masalar, kahverengi katlanır sandalyeler ve krem rengi minderlerle her yere kurulmuş. Tüm masaların üzerinde krem rengi runnerlar ve her birinin içinde yüzen mumlar olan cam vazolar var. Ortada büyük bir dans pisti, tavandan sarkan büyük fenerler ve etrafındaki yeşil sarmaşıklar.

"Çok romantik," diyorum elimi karnıma götürerek.

"Teşekkür ederim," diyor. "Bize bıraktılar, umarız beğenirler." Ona bakıyorum, bu konuda söz sahibi olmamalarına şaşırılmış ve şok olmuş bir halde. "Bar şurada." Arka köşedeki uzun ahşap barı işaret ediyor. "Gidip onlara gelip içki alabileceklerini söyleyeceğim," diyor, önce aşağıya sonra yukarıya bakarak. "Bunu yapmanın senin için sorun olmayacağından emin misin?"

"Ne yani, hiç eski kız arkadaşın düğüne gelmedi mi?" Şaka yapıyorum ve o da gülüyor.

Presley, "Bildiğim kadarıyla yok, varsa da kimse bir şey söylemedi," diye yanıtlıyor. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Barı işaret ediyorum. "Gidip bara bakacağım."

Geldiğimiz kapıdan aceleyle çıkarken bana başıyla selam veriyor ve bara yaklaştığımda Bennett arkasını dönüp beni görünce duruyor. "Vay vay vay," diyor gülümsemesini gizlemeye çalışarak. "Seni burada görmek ne güzel."

Kıkırdayarak barın etrafında dolaşıyorum. "O kadar da tuhaf değil," diyorum ona ve kaşları birbirine çarpıyor. "Tamam, iyi, çok garip ama buradayım ve yardım edebilirim."

Kolunu omzuma doluyor, tıpkı benimle ilk tanıştığında yaptığı gibi. "Seni görmek güzel," diye itiraf ediyor ve ben de kolumu beline doluyorum. "Şok edici ama seni görmek güzel." Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum.

"Seni görmek de güzel," diyorum başımı çevirip insanların mekâna akın ettiğini gördüğümde. "Parti başlıyor gibi görünüyor."

"Umalım da gelin ve damat bir an önce gelsin," diyor ve ben ona neden bahsettiğini sormak istiyorum ama on kişi bize doğru yöneldiğinde zamanım olmuyor. "Sence bana yetişebilir misin?"

Başımı salladım. "Eskiden kuzenimin barında çalıştığımı unuttun." Her şeyin nerede tutulduğunu görmek için etrafıma bakıyorum. "Bu çocuk oyuncak olacak." Bara yaslanıyorum. "Bahse girerim senden önce beş kişiye servis yapabilirim."

"Oh." Beni işaret ediyor. "Açık." Ceketini çıkarıp kollarını sıvıyor ve ben ellerimi birbirine vurup gülmekten kendimi alamıyorum.

Barın önündeki insanlara dönüyorum ve onlara servis yapmaya başlıyorum. Şişelerin alfabetik olarak yerleştirildiğini görmem birkaç dakikamı alıyor, Bennett bunu anlamıyor gibi görünüyor ve onuncu kişiye servis yaptığımda, o hala dördüncü kişiye servis yapıyor.

Etrafıma baktığımda nedimelerin hepsi kapının yanında durmuş gelini ararken odanın neredeyse dolduğunu görüyorum. Bennett'e doğru yürüyorum. "Neler olduğunu sorabilir miyim?" Dönüp herkesin birbirine karışmasına bakıyorum.

"Gelinin yüzü şişti," diye paylaşıyor ve ağzımın şokla açılmasına engel olamıyorum ve gözlerim muhtemelen fincan tabağı büyüklüğünde. "Bir şeye alerjisi vardı."

"Aman Tanrım," diyorum ve sonra başımı çeviriyorum ve onu görüyorum. İçimdeki her şey duruyor: kalbim, zihnim, nefes alışım. Hepsi duruyor. Onu takip ederken hareket eden tek şey gözlerim. Kendimi onun tüm fotoğraflarını telefonumdan silmeye zorladım. Kendimi onu tüm sosyal medyada engellemeye zorladım.

siteleri. Nasıl göründüğünü unutmak için kendimi zorladım ama kalbim hâlâ hatırlıyordu. Saçları biraz daha uzamış ve saat beş yönündeki gölgesi iyice belirginleşmiş. Parmaklarım hareket ediyor, onu öpmeden hemen önce yüzünü ellerimin arasına aldığında beni nasıl çimdiklediğini düşünüyorum.

Bir elinde ceket, gömleğinin yakası açık ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış halde yürüyor. Göğsü büyümüş gibi görünüyor, kolları da öyle. Odada birini aradığını görüyorum ve onu bulup yanına gidiyor. Kadın nedimelerden biri gibi görünüyor. Ona doğru yürüyor; kadın onu görünce sandalyesinden kalkıyor. Adam eğilip kadına bir şeyler söylüyor ve sesini kafamın içinde duyabiliyorum, eskiden benim adımla söylediği gibi. Kadın şok olmuş bir şekilde ona bakıyor ve sonra dışarı fırlıyor.

Travis onun gidişini izliyor ve sonra başını eğiyor. Anılarımda olduğundan bile daha yakışıklı. Gençken olduğundan bile daha seksi. O artık bir erkek ve bu belli oluyor. Başını kaldırıp bara doğru gittiğini gördüğümde ağzım kuruyor. Kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde Bennett'e gideceğimi söylemek üzereydim.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışlarından tüm vücudum ürperiyor ve sonra başını geriye atıp gülüyor. "Tabii ki barın arkasında olacaksın."

BÖLÜM 7

TRAVIS

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Buraya gelirken hissettiğim her şey ona bir bakışım la yok oldu. Bugünün ironisine gülmek için başımı arkaya atmaktan kendimi alamıyorum. Benim düşün günüm ve o kiliseye giriyor. "Tabii ki barın arkasında olacaksın." Barın yanındaki taburelerden birine oturup Bennett'e bakıyorum, o da bana çenesini kaldırarak bakıyor. Bana tüm soruları sormak için can attığından eminim, ama bana kendimi toparlamam için bir şans veriyor.

"Yardım edebileceğim tek yerin burası olduğunu düşündüm." Barın bu tarafından onun kokusunu alabiliyorum ve bu beni bara gittiğimiz, benim bir tabureye oturduğum ve onun bacaklarımın arasında durduğu zamanlara götürüyor. Zihnim bunun en son olduğu zamanlardan birine gidiyor.

İçeri girdiğinde bir taburede oturuyordu, beni bulmadan önce gözleri odayı taradı. Gülümsedi ve sonra insan kalabalığının arasından kendine yol açtı. Çantasını taburenin ayaklarının ortasına yerleştirirken ben de tabureye döndüm. "Merhaba." Ona gülümsedim ve o da eğilip dudaklarımdan öptü.

Ellerim doğrudan kalçalarına gitti ve o da dönüp bara baktı. "Ne içiyoruz?" dedi ve sırtını önüme dayadı ve tüm gece boyunca orada durdu. O insanlarla konuşurken bir eli bacağım da, benim bir elim de onun kalçasındaydı. Eğilip yüzümü boynuna gömüyordum ve kendimi huzur içinde hissediyordum.

Etrafımda fısıltılar duyuyorum ve düşün mekanıma geri dönüyorum. Harlow'u barda yürürken izliyorum. Bir kadeh kaptığı gibi yanıma geliyor ve viski şişesini indirip iki parmak doldurduktan sonra önüme koyuyor.

Başımı sallıyorum çünkü beni tanıyor, ayrıca burada olması ne kadar çılgınca. Bardağı kapıyorum ve bir dikişte içiyorum. Yanma mideme kadar devam ediyor. "Bir tane daha?" diye soruyor ve birkaç dakika içinde ortalığın karışacağını bildiğimden başımı sallıyorum.

Eğilip iki parmak daha dolduruyor, ben de ona gülümseyip bardağı alıyorum ve bu ironiye gülüyorum. Tekrar içiyorum ve orada öylece durup söyleyeceğim şeyi bekleyen Bennett'e bakıyorum. "Düğün iptal," diyorum ona ve o da elini ağzına götürüyor. Harlow'a bakmıyorum, bakamıyorum ve ayağa kalktığımda kız kardeşlerim yanımdaydı. Konuşmalarını engellemek için elimi kaldırıyorum ve sahneye doğru yürüyorum.

Mikrofonu alıp açıyorum. Bir ses çıkıp çıkmadığını görmek için bir kez dokunuyorum. Şu anda toplanmış olan insanlara bakıyorum ve Jake, Frankie ve Chris'in kapının yanında durduklarını görüyorum. Kız kardeşlerimle birlikte sahneye fırlayacakmış gibi duran anneme doğru bakıyorum. "Deneme, bir iki üç," diyorum sesim salonu doldururken. "Herkese merhaba." Elimi beceriksizce kaldırıyorum. "Öncelikle geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum," diyorum ve etrafıma bakıp Jennifer'ın ailesinin burada olmadığını görüyorum. Şüphesiz Jackie'yle birlikte onu görmeye gitmişlerdir. "Bu günü özel kılmak için yaptıkları her şey için kız kardeşlerime teşekkür etmek istiyorum." Onlara bakıyorum ve şu anda hep birlikte ayakta durduklarını, aşağı iner inmez bana söyleyeceklerinden emin oldukları bir şey için bana baktıklarını biliyorum. "Bununla birlikte," diye devam ediyorum. "Düğünün iptal edildiğini duyurmak zorundayız." Odadan soluk soluğa sesler geliyor, özellikle de şimdi bana dik dik bakan annemden. "Geldiğiniz için herkese teşekkür ederim ve sizi bardan sonuna kadar yararlanmaya davet ediyorum." Rachel, Victoria ve Lydia'nın yanı sıra erkeklerin de geldiği barı işaret ediyorum. "Yanılmıyorsam yemek de geliyor." Kız kardeşlerime bakıyorum. "Umarım." Mikrofonu kapatıp merdivenlerden iniyorum ve üzerime ilk atlayanlar kız kardeşlerim oluyor.

Shelby etrafına bakınarak, "Jennifer nerede?" diye soruyor.

"Hastanede," diyorum ve onun yanından geçip bara doğru yürümeye çalışıyorum çünkü içimden bir ses bir içki daha içmem gerektiğini söylüyor. İnsanların benimle konuşmaya çalışacağını düşünürsek bu pek de iyi bir fikir olmayabilir ama neyse.

"Ee, düğün ertelendi mi?" Bunu bana soracak kadar cesur olan Clarabella'ydı.

"Hayır," diye onaylıyorum başımı sallayarak. "Kesinlikle iptal edildi." Tavana bakıyorum ve başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. Ya da belki de içkidendir.

"Siktir," diye küfrediyor Presley. "Geliyor." Beni uyarmaya çalışıyor ama annem önlerine çıktığında yeterli zaman olmuyor.

"Affedersiniz," diyor ve beni lanetleyip lanetleyemeyeceğini anlamak için etrafına bakınıyor. Neyse ki herkes birbiriyle fısıldaşmakla meşgul, şüphesiz farklı hikâyeler uyduruyorlar. "Jennifer nerede?" Cevap vermeme bile fırsat vermiyor. "Papazı çağırıp hastanede evlenemez miyiz?" Etrafına bakınıyor, papazı arıyor.

Shelby, "Papaz hiç gelmedi," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Eğer evlenmemek için bir işaret varsa, bu işaretlerin en işaretiydi.

"Tabii ki." Başımı sallıyorum. "Neyin doğru gittiğini bilmek istiyorum?"

"Sorun değil," diyor Clarabella. "Ben din görevlisiyim, bu yüzden katılabilirdim."

"O zaman iyi ki olmuyor," diyorum ve onlardan uzaklaşmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum.

Annem "Bir dakika genç adam," diyor ve kız kardeşlerim gülüyor ve annem onlara o bakışı attığında duruyorlar.

"Genç adam mı?" Yüzünü düzgün tutamayan Shelby'dir. "Neredeyse otuz yaşında. Gençliği bir kenara bırakmalısınız."

"Neden onunla birlikte hastaneye geri dönmüyorsun?" Annem soruyu dolaylı olarak soruyor. Bir kalçasını kaldırıp cevabımı bekliyor.

"Çünkü anne, biz ayrıldık," diye açıklıyorum ve Bennett bir anda ortaya çıkıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor ve bana içinde viski olan bir bardak uzatıyor. "Buna ihtiyacınız olabileceğini düşündüm." Etrafındaki gruba bakıyor. "Bu konuda yardımcı olması için." Eliyle grubun etrafında bir tur atıyor. "Size hemen bir tane daha getireceğim."

"Senin bilebileceğinden çok daha fazlası," diye mırıldanıyorum ve içkimi bitiriyorum. Dönüp uzaklaşıyor ve bara geri dönüyor. "Sonuç olarak bitti ve..." Başka ne söyleyecektim bilmiyorum. Midemdeki yanma yerini ılık bir sıcaklığa bıraktı. "Evlenmek istemediği ortaya çıktı." Benimle evlenmek istemediği ve Jackie'ye aşık olduğu kısmını atlıyorum. Bunu paylaşmak bana düşmez.

Shelby, "Ben misafirlerle ilgilenirim," diye anons eder.

Clarabella, "Mutfağa danışacağım ve yemeklerin tabak yerine lokmalık boyutlarda çıkmasını sağlayacağım" diyor.

Presley, "Müziği kontrol edeceğim ve devam edip edemeyeceğimize bakacağım," diye ekliyor.

Üçü farklı yönle gidiyorlar ve sadece annem ve ben kalıyoruz. "İyi misin?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Aslında." Elimdeki boş bardağa bakıyorum. "Öyleyim." Etrafa bakıyorum, çoğu insanın kaldığını görüyorum. "Şimdi olması daha sonra olmasından iyidir, değil mi?"

Annem şimdi "Doğru kişi o değildi," diyor, ona bakıyorum ve gözlerinin kenarlarını sildiğini görüyorum. "Doğru kişi olduğunda anlayacaksın." Annem bara doğru bakıyor. "Belki de doğru kişi yanlış z a m a n d a y d ı ."

Bara bakıyorum. "Ya da belki de başından beri doğru kişi oydu ve ben aptaldım ve beni seçmeyeceğinden korkuyordum."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Yanıma geldi ve yanağımdan öptü. "Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ aptal ve korkmuş olabilirsin."

"Korktuğumdan emin değilim," diye şaka yapıyorum onunla. "Kesinlikle hâlâ aptalım." Harlow'a dönüp bakıyorum ve sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi barın arkasında hareket ettiğini görüyorum. Nasıl olduğunu merak ediyorum. Mutlu olup olmadığını merak ediyorum. Merak ettiğim o kadar çok şey var ki, tek yapabildiğim burada durup ona bakmak. Ama hala nefesimi kesiyor ve bana sonsuza dek yok olduğunu düşündüğüm şeyleri hissettiriyor.

"Seninle gurur duyuyorum." Yanağıma okşadı. "Şimdi gidip ortama karışacağım."

Benden uzaklaştı ve bunun hayal edebileceğimden çok daha iyi gittiğini söylemeliyim, on kat daha iyi. Bara doğru yürüdüm ve üniversite arkadaşlarımla bir tarafta toplandığını gördüm. Yaklaşıyorum, çocuklar bana bakıyor ve içlerinden biri bana içkisini uzatıyor, ben de ne olduğunu umursamadan alıyorum. "Bu çok güzel," diyorum ve gülüyorum.

Frankie birasından bir yudum alarak, "Dinle, bizi görmeyi bu kadar çok istiyorsan," diye söze başladı. "Tek yapman gereken sormaktı. Yolundan çıkıp evliymiş gibi davranmana gerek yoktu."

Başımı geriye atıyorum ve ona gülüyorum. "Suçluyum," diyorum içkiden bir yudum alarak. Yan tarafa bakıyorum ve on kişinin koşarak içeri girdiğini görüyorum, hepsi siyah ve beyaz elbise gömlekleri giymiş. İki adam gelip barın arkasına geçiyor.

"Sanırım bu kovulduğum anlamına geliyor," diyor Harlow ve ellerini yıkamak için lavaboya doğru yürüyor. Her hareketini takip ediyorum. Gerçekten burada olduğunun farkına vardığımı sanmıyorum. Şimdi Bennett'e doğru yürüyor. "İyi iş çıkardın," diyor ve beşlik çakması için elini kaldırıyor. "Ama yine de ben kazandım."

"Şişelerin nerede olduğunu bilmiyordum," diye sızlanıyor geri çekilen kıza. "Rövanş yapmalıyız."

Başını sallar ve barın arkasından çıkar. Rachel onun kulağına bir şeyler fısıldar ve o da gülümseyerek başını sallar. "Pekâlâ millet," diyor Jake. "Ne yapacağımızı biliyoruz." Barmene bakıyor. "Dokuz shot tekila alacağız." Barmen başıyla onaylayıp dokuz shot dolduruyor ve sonra hepimize bakıyor. "Maymun işi oynama zamanı."

Şimdi herkes önce inliyor sonra gülüyor. "Eski u s u l ü geri getirmeliyiz," diyorum, oyunu uyduran Harlow'a bakarak.

Harlow, "Maymun işinin zamanı mı olurmuş?" diyor ve bana bir shot uzatmak için dönüyor. Gülüyorum çünkü her zaman beni daha iyi hissettirecek bir yolu vardı. Okulda berbat bir gün geçirirsem, en sevdiğim yemeği sipariş ederdi. Eğer kötü bir sonuç alırsam, odadaki tüm ışıkları kapatırdı ve onun deyimiyle birbirimizi bulmaya çalışarak dokunaklı oyunlar oynardık. Bu Harlow, o böyle biri. Onu kendimden uzaklaştırdım ve bunu beni ailesine tercih etmek zorunda kalmasın diye yaptığımı inanmaya zorladım kendimi. Onu kendimden uzaklaştırdım çünkü benim için istediği her şeyi feda edeceğinden ve sonunda bana kızacağından korktum. Sonunda beni seçmeyeceğinden korktuğum için onu kendimden uzaklaştırdım. "Kesinlikle şimdi. Kim başlamak ister?"

BÖLÜM 8

Harlow

"Tomcat," diyor Bennett ve herkes ona gülüyor. "Bu bir hayvan." Presley onun yanındaki yerinden, "Hayır, değil," diyor. Bir süre sonra Müzik başladığında bardan bir masaya geçtik. İnsanlar yavaş yavaş gitmeye başladı ve şimdi sadece bizim masamız kalmıştı. Son bir saattir bu oyunu oynuyoruz ve içkiler akıp gidiyor. Burada olmamın gerginliği geçti ya da en azından şimdi beni rahatsız etmiyor çünkü sistemimden akan içki var.

Masada Rachel ve Victoria'nın arasında oturmak, bunu daha önce yaptığımız zamanlardan kesinlikle farklı. Özellikle de eskiden Travis'in ya yanında ya da üstünde oturduğumdan beri. Şimdi o bana dönük ve ben ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Oyun sırasında onun sırası geldiğinde elbette ona bakmam gerekiyordu, ama sırası gelmediğinde gizlice ona bakıyor ve beni kaçırmamasını umuyordum. Birkaç kez onu bakarken yakaladım ve sadece gülümsedim. Tüm vücudum sanki onun dokunuşunu bekliyormuş gibi tetikteydi. Bara geldiğinde ona bir içki uzattım, bu kendimi ona uzanmamaya zorlamak içindi. Her zaman yaptığım şey buydu. Kendime bunun geçmişte kaldığını ve şimdi başka biriyle birlikte olduğunu söylemem gerekiyordu. Yutkunmak benim için zordu ama bunu onun için yaptım. Bunu yaptım çünkü ona burada olacağını dair söz vermiştim ve ben sözümün eri bir kadındım. Yani, onu bir daha gördüğümde taşaklarını tekmeleyeceğime de söz verdim, yani tutup tutamayacağımı bilmediğim bir söz var.

İptal edildiğini söylerkenki sesi, onu doğru duymadığımı düşünmeme neden oldu. Bunun bir hata olduğunu düşündüm ve sonra bunu açıkladı ve aklımda dünyadaki tüm sorular vardı. Neler oluyordu? Gelin neredeydi? Kim fikrini değiştirmişti? Tüm bu sorulara rağmen bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyordum.

"Ben tuvalete gidiyorum," diyorum, ayağa kalkıyorum, oda dönüyor ve sonra oturup gülüyorum. Birinin izleyip izlemediğini görmek için masanın etrafına bakıyorum ve onun gözlerini üzerimde buluyorum. Gözleri içeri girdiğinde olduğundan biraz daha hafif. Yan yan sırtması midemi bulandırıyor ve sonra

Bu his biraz daha aşıya, onun her gün kesinlikle mutlu ettiği belirli bir bölgeye iniyor. Eğilip dudaklarını öpmeden hemen önce uzanıp işaret parmağımla dokunduğum gülümseme.

"Bu sırtış da neyin nesi?" Ellerini kalçalarımaya koyarken kollarımı boynuna doladım. Elleri her zaman kalçalarımdaydı, beni sıkıyor ve kendine doğru çekiyordu.

Bir elini kaldırıp saçlarımı omzumun arkasına doğru itti, böylece eğilip kulağıma fısıldayabildi. "Çünkü buradan ayrıldıktan sonra sana ne yapacağımı biliyorum." Başımı arkaya atıp gülerdim ve o da bu fırsattan istifade eğilip boynumu öperken kollarını belime dolardı ve ben de ona yapıştım.

"Senden hoşlandığım için şanslısın," derdim ona ve bu onu güldürürdü, bana boynunu öpme ve ellerimi saçlarının arkasına kaydırma fırsatı verirdi. "Senden çok hoşlanıyorum." Gözleri tekrar benimkilere dönerdi. "Seni seviyorum Harlow," derdi ve nerede olursak olalım ya da ne kadar gürültülü olursa olsun, bu sözleri her zaman gün gibi net duyabilirdim. Tüm bedenimi doldururdu; kendimi tamamlanmış hissetmemi sağlardı. Kalbimin göğsümde dolmasını sağlardı. Asla geçmeyeceğini düşündüğüm bir duyguydu bu.

Anıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Tamam, iki tane al," diyorum, ayağa kalkıyorum, kendimi sabitlemek için ellerimi masaya koyuyorum ve sallanmadığımda kendime beşlik çakmak istiyorum. Onun yerine kendi kendime kıkırdıyorum.

Shelby ayağa kalkarak, "Ben de seninle geleceğim," dedi. "Benim de işemem gerek."

Yan yana masaların arasından geçip banyoya giriyoruz ve ben şok içinde duruyorum. "Aman Tanrım." Her tarafı kırmızı tuğlalarla kaplı kare odaya bakıyorum. Tavanda ahşap kirişler var ve aşıya kristal bir avize sarkıyor.

Duvarlardan birinde beş beyaz lavabo var ama beni asıl etkileyen, duvarın çoğunu dolduran bir aynanın hemen önündeki büyük beyaz bank ama kalın altın rengi antika çerçevesi. "Bu muhteşem." Kenara doğru yürüyorum ve parmaklarımla karmaşık çizgilere dokunup minik çiçekleri izliyorum.

Shelby cebinden telefonunu çıkararak, "Burası selfie çekmek için mükemmel bir yer," diyor. "Otur," diyerek önündeki koltuğu işaret ediyor ve ben de oturuyorum. "Yüzünü aynaya dön," diye talimat veriyor ve ben de onu takip ediyorum. "Bacaklarını yana aç." Bunu söylediğinde gülüyorum. "Gülümse."

Aynaya bakıp gülümsüyorum ve o da bana fotoğrafı gösteriyor. "Kahretsin, eğer veteriner olmaktan vazgeçersen." Odalardan birine girdiğinde gülüyor.

telefonunu elimde tutarken durur. "Model olabilirsin."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. "Teşekkürler"-başımı sallıyorum-"ama hayır, teşekkürler. Ben yaptığım işten memnunum."

Tuvalet sifonunun sesini duyduğumda kabine bakıyorum ve sonra o lavaboya doğru yürüyor. "Biliyor musun?" dedi. "Yalan söylemeyeceğim. Cevabını aldığımda şok oldum." Suyu kapattıktan sonra beyaz el havlularından birini alıp ellerini kurularken banktan kalkıp yanına gidiyorum.

"Hayatının en mutlu gününde yanında olacağıma dair ona bir söz verdim," diye paylaşıyorum onunla, yere bakarak ve sonra bu anıdan kaynaklanan gözyaşlarını kırıştıtararak. "Ve ben sözümün eri bir kadınıam." Gülümseyerek ona bakıyorum. "Çoğunlukla."

"Bugün gelmeniz bir nedeni var." Telefonu elimden aldı. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama evren sana bir şey söylüyor."

Başımı iki yana sallıyorum. "Muhtemelen evren bana uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermem gerektiğini söylüyor," diyorum ve kabine girip tuvalete gidiyorum.

Dışarı çıktığımda bankta oturuyor ve ben ellerimi yıkarken beni izliyor. "Jennifer'ın onun için doğru kişi olduğunu düşünmüyorum," diye itiraf ediyor ve ellerimin suyun altında durulanmasını engelliyorum. "Bunu söylemenin boktan bir şey olduğunu biliyorum ve onun hakkında kötü konuşmayacağım ama birbirlerini sevdiklerini düşünmüyorum." Bu haber karşısında kalbimin sakinleşmesini sağlamaya çalışarak suyu kapatıyorum. "Yani, bence onu seviyordu ama ona aşık olduğunu sanmıyorum."

Bir havlu alıp ellerimi kuruluyorum. "Kardeşin sevmediği biriyle evlenmezdi. Bugün olduğu adamı tanıyamayabilirdim." İçimdeki yanma şimdi midemi doldurmaya başlıyor. "Ama o adam sevmediği birine evlenme teklif etmezdi."

"Bence sen gitmeden önce" -telefonu cebine geri koyuyor- "kardeşimle bir konuşmalıyım. En azından bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için."

Başımı salladım. "Açıklığa kavuşturacak bir şey yok. Biz yıllar önce çıkmış iki genç çocuktuk." Ağzımdan çıkan kelimelere inanmıyorum ve Shelby'nin de inanmadığına dair güçlü bir his var içimde. "Biz hayatımıza devam ettik. Son." Havluyu yan taraftaki sepete koydum.

Başını iki yana sallıyor. "En azından havayı yumuşatmalısın."

"Temizlenecek hava yok." Elimi karnıma götürdüm. "Buraya bir arkadaşına iyi dileklerde bulunmak için geldim ve yarın hayatıma geri döneceğim ve o da

onunkıyla devam et."

"Tamam," diyor, sesi hiç de ikna olmuş gibi çıkmıyor. "Partiye geri dönelim mi?"

Kapıyı açıyorum ve "Hey Girl" şarkısının çaldığını duyuyorum ve şarkının başladığını duyunca gülüyorum. Masaya yaklaştığımda ellerimi çırpıyorum ve kızlar bana bakıyor. Travis'e bir bakış atıyorum, gülümsüyorum ve o da fincanını dudaklarına götürüyor.

"Oh, şimdi başlıyoruz," diyor Rachel, önündeki atışı alarak. "Bu raundu kaybettim." Bir atış daha yapıyor. "Sıra dansı zamanı." Dans pistine giderek beni işaret ediyor. "Bakalım bunu hatırlıyor muyum?"

Ayaklarını hareket ettirmeye başlar ve biraz tökezler. Masadaki herkes şimdi dans pistindedir. "Harlow," der Shelby. "Önden git, biz de seni takip edeceğiz."

Ön tarafa doğru yürürken gülüyorum ve sonra ayaklarımı hareket ettirmeye başlıyorum ama topuklu ayakkabılar ayaklarımı acıtıyor, bu yüzden eğilip ayak bileklerimdeki kayışları çözüyorum ve sonra baştan başlıyorum. DJ'e bakıyorum. "Baştan başlayabilir miyiz?" Başını sallıyor ve şarkıyı yeniden başlatıyor. "Tamam, şimdi sağ ayak, sol ayak, salla salla yürüyeceksin." Kalçalarımı sallıyorum. "Shimmy shimmy." Kalçalarımı bir o yana bir bu yana oynatıyorum. "Ve sonra üç adım geri. Adımları tekrarlıyorum."

"Özür dilerim," diyor Frankie. "Shimmy'de beni kaybettin."

"Evet, tekrar şim şim şim yapabilir misin?" Jake ellerini çırparak şaka yapıyor.

"Ya da şarkıyı değiştirebiliriz," diye öneriyor Travis. "Başka bir şarkı koyarız." "Evet," diyor Rachel. "Cha-Cha Slide'ı koy."

DJ şarkıyı açıyor ve herkes kendi hızında hareket ediyor. Kimse kimseyi takip etmiyor ve sonra şarkı Usher'a geçiyor ve şimdi hepimiz kendi ritmimizle dans ediyoruz. Bir içki almak için masaya geri dönüyorum, Bennett de öyle. "Seni görmek güzel," diyor bana gülümseyerek.

"İçkiden mi konuşuyorsun?" Bir bardak su alıp yudumlarken ona soruyorum.

"İkisinden de biraz olabilir," diye itiraf ediyor ve bir shot tekila alıyor. Şarkı yavaş bir şarkıya dönüşüyor ve bana elini uzatıyor. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Ona gözlerimi kırıştıyorum. "Onur duyarım." Beni dans pistine sürüklüyor, elini belime doluyor ve elimi yukarı kaldırıyor.

Bir o yana bir bu yana hareket edip Presley ve Travis'le karşılaşıyoruz. "Evet, bu yanlış," diyor Bennett, beni bırakıyor ve Presley'nin elini tutuyor. "şimdi de bu." Kollarını Presley'e doluyor. "Bu çok daha iyi." Bizden uzaklaşıyor, Travis ve beni burada öylece bırakıyor.

Başımı sallıyorum. "Bu garip olurdu," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Hadi bir içki içelim," diye teklif ediyor ve bana yol göstermesi için elini uzatıyor ve beni bara kadar takip ederken elini sırtımın altında hissedebiliyorum.

"İki bardak viski." İki parmağını kaldırıyor ve yanımdaki tabureye oturuyor. Oturmak yerine bara yaslanıyorum.

Barmen rekor bir sürede geri gelir ve iki bardağı iki beyaz peçetenin üzerine koyar. "Bugün neyi beklemiyordum biliyor musun?" diye soruyor bardağını ağzına götürürken.

"Evlenmemek için mi?" O kıkırdarken ben kendi bardağımı alıp dudaklarıma götürüyorum. Sıvı dilimin üzerinde serin ama aşağıya doğru yakıyor. Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor ve gözlerinin kenarında daha önce olmayan küçük çizgileri görüyorum. Artık daha yaşlı ve acaba dudaklarının tadı viski gibi mi? Acaba onu öpseydim, o zamanki gibi olur muydu? Gözlerimi ondan uzaklaştırıyorum, düşüncelerimi okuyabileceğinden korkuyorum.

"şu." Bardağını yere bırakarak beni işaret ediyor. "Ve." Önce bardağına, sonra bana bakıyor. "Seni görmek."

BÖLÜM 9

TRAVIS

"Bugün neyi beklemiyordum biliyor musun?" Elimde viski bardağıyla tabureye oturup bir yudum aldıktan sonra bardağımı yere bırakıyorum. O da önümdeki bara yaslanıyor.

"Evlenmemek için mi?" Bardağını kaldırıp dolgun dudaklarına götürüyor ve içimden gelen kıkırdamaya engel olamıyorum. Her zaman şımarık ve komikti. Bana bakıyor ve dört yıl önce nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum. Birincisi, benden bu kadar uzakta olmazdı ve ikincisi, ağzım onun ağzında olurdu. Gözlerini benden kaçırıyor ve acaba benim düşündüklerimi gördüğü için mi böyle yapıyor diye merak ediyorum. Bugün onu görmek beni allak bullak etti. Siyah beyaz hayatım artık renklerle dolu ve bunun onun sayesinde olduğunu biliyorum.

"Şu." Bardağımı bardağın üzerine koyarak onu işaret ediyorum. "Ve." Bardaktaki kehribar renkli sıvıya bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Seni görmek," diyorum dürüstçe.

Başını arkaya atıp gülüyor ve bu ses midemi bulandırıyor. Zihnimde bir yerlere gömdüğüm bir sesti ve şimdi tekrar ortaya çıktı. Birlikteyken her zaman onu güldürecek bir şey yapardım, sırf bunu duyabilmek için. "Bir davet aldım," diyor ve şimdi gülme sırası bende ve o sadece bana bakıyor.

"Bunun için kız kardeşlerime teşekkür edebilirsin," diye itiraf ediyorum, gözleri açılıyor ve ağız bir karışık kalıyor.

"Beni davet etmeyeceğini mi söylüyorsun?" Yüzünde ciddi bir ifade var ve ağzında yavaşça bir gülümseme oluştuğunda aniden bu konuyu açtığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Şimdi kıkırdama sırası onda ve viski bardağını ağzına götürüyor. Bir yudum alıyor ve dilim ağzına kaymadan hemen önce alt dudağını ağzıma almak istiyorum. "Yani seni düşünümne davet e t s e m ," diyor ve midemdeki düğüm sanki dönüyor ve kıvrılıyor. "Gelmez miydin?"

Boğazımda bir yumru büyürken ve öfke oluşmaya başlayıp ayak parmaklarımdan aşağıya doğru yayılırken viski bardağını elime alıp kalanını içiyorum.

başımın ucunda. "Yakın zamanda evlenecek misin?" Soruya cevap vermesini beklerken içimdeki her şey durdu. Dört yıl boyunca iyiymişim gibi davrandım. Dört yıl boyunca onu sadece özel günlerde düşünmeme izin verdim; tanıştığımız gün, doğum günü ve bugüne kadar Cadılar Bayramı'nın neden en nefret ettiğim bayram olduğunu kimse bilmiyor.

Kendi viskisini bitirir ve bardağı yere bırakır. Barmen yanına gelir ve bardakları doldurur. "Su da alabilir miyim?" Barmen başıyla onu onaylar ve bir şişe suyla geri döner. "Ne sormuştunuz?" Bana bakıyor ve uzanıp saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Yakın zamanda evlenip evlenmeyeceğini sordum," diye soruyu tekrarlıyorum ve bu sefer kalp atışlarım kulaklarımı doldururken elim viski bardağını öncekinden daha sert tutuyor.

"Hayır." Başını sallıyor ve su şişesinden bir yudum alıyor. Bir peçeteyle dudaklarını siliyor. "Yakın zamanda değil yani." Şimdi mekanın etrafına bakıyor.

"Aradığın kişiyle tanışmadın mı?" Viskiden uzun bir yudum daha alarak soruyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm." Benden uzaklaşıp dans pistine bakıyor.

benden. "İşe yaramadı."

Ona adamın kim olduğunu sormak istiyorum. O adam olup olmadığını sormak istiyorum. Ona her şeyi sormak istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. "Jennifer'la nasıl tanıştınız?"

"İş," diyorum ve o sadece başını sallıyor. "Hafta sonu için arkadaşının kedisine bakıyordu ve kedi onun doğum kontrol haplarını yedi."

Başını sallıyor, ne söyleyeceğinden emin değil. "Çıkıyor musunuz?"

"Şu anda değil," diye yanıtlıyor ve bu noktada cezalandırılmak için obur olduğuma oldukça eminim.

"Siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?" Elindeki viski bardağını çevirirken bara bakmak için dönüyor.

"Yaklaşık bir yıl," diyorum ve başını sallıyor. "Muayenehaneyi istediğin gibi açtın mı?"

"Yaptım." Gülümsüyor ve bu yaptığım şeyi biraz daha iyi hissettiriyor. Muayenehanesini açabilsin diye ondan ayrılmak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

"Eminim baban evde olduğun için mutludur." Ayağa kalktım ve bara yaslandım. Dans pistindeki insanların alkış sesleri başımı çevirip neler olduğuna bakmama neden oluyor.

"Solucan mı yapıyor?" Harlow neler olduğunu görmek için başını yanıma doğru eğiyor. Tam önümde duruyor ve eğilirken kolumda sıcaklığını hissedebiliyorum. "Aman Tanrım." Elini koluma koyup gülüyor. "Tam bir Worm yapıyor." Dans pistine bakıyorum ve Jake'in şu anda dans pistinin bir ucundan diğerine Worm yaptığını ve sonra herkes onu alkışlarken geri dönmeye çalıştığını görüyorum.

Ayağa kalkıyor ve ceketini çıkarıp dans pistine çıkmak üzereymiş gibi görünen Frankie'ye beşlik çakıyor. "Delirmişler," diyorum, kolumu bırakmasından korktuğum için hareket etmiyorum.

Yan tarafa bakıyorum ve Shelby'nin kolunun altında şapkası olan siyah takım elbiseli bir adamla konuştuğunu görüyorum. Odaya bakıyor ve beni bulduğunda doğruca bana doğru geliyor. "Tamam, araban burada." Ona bakıyorum ve Harlow'un eli kolumdan düşüyor.

Elini üzerime koyduğu yer hâlâ tenimi karıncalandırıyor. "Arabam mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Düğün toplantılarında konuştuğumuz herhangi bir şeyi dinledin mi?" diye tıslıyor. "Herhangi bir şey gibi mi?"

"Bir" -parmaklarımı kaldırıyorum- "bir tane yoktu."

"Bahsettiğime eminim." Hatırlamaya çalışıyor ve sonra ellerini çeviriyor. "Sizi camdan bir araba gibi alıp götürmesi gerekiyordu. Ama düğün gününüzde terk edildiğiniz için şimdi daha çok bir balkabağına benziyor. Sizi alıp götürecek," diyor Shelby ve kollarını bir kuş gibi çırpıyor. "Beş dakika içinde dışarıda olmanız gerekiyor."

"Oh, pirinç falan mı atacağız?" Harlow ellerini çırparak ve gülerек sorar. Nefes nefese kalır. "Balon mu patlatacağız?"

"Baloncukları kastediyorsun," diye düzeltiyor Shelby ve şimdi daha da sert gülüyor. Shelby, "Eğer bir gelin olsaydı, elbette derdim," diyor ve beni işaret ediyor. "Ama

Yalnız bir kurt olduğu için hiçbir şey alamaz."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," diye paylaşıyor Harlow ve aklından geçenler ona gerçekten komik geliyor çünkü gülmeden duramıyor. Kahkahası bulaşıcıdır çünkü Shelby de onunla birlikte gülmeye başlar. Sonunda "Kendinle evlenmeliydin," der ve Shelby kahkahalarla güler.

"Gidip şoföre beş dakika içinde orada olmazsan gidebileceğini s ö y l e y e c e ğ i m ." Dönüyor ve mutfağa doğru yürüyor.

"Ne yapacaksın?" Yüklü bir soruyla bana bakıyor.

"Buradan çıkmak ister misin?" Kendimi ezilmek için ortaya attığımı bilerek ona soruyorum. Ama ona sormazsam, bu şansı kullanmadığım için pişman olacağımı da biliyorum. Sadece bana bakıyor. "Yani, kaç kere terk edilmiş bir damatla limuzine bindiğini söyleyebilirsin ki?"

"Bunu daha önce kimsenin yaptığını sanmıyorum," diye belirtiyor. "Ama kız kardeşlerine sormalıyız. Onlar kesin bilirler."

"Ya da," diyorum sırtarak. "Sen ilk olabilirsin, Harlow." Viski bitiriyorum ve ayağa kalkıyorum. "Ayrıca, gecenin henüz bitmesini istemiyorum."

Elindeki viski bardağını çeviriyor ve dudaklarına götürüyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Bana bakıyor, içkisini bitirirken cevabımı bekliyor.

"Muhtemelen hayır." Başımı sallıyorum. "Ama evren bizi tekrar bir araya getirdi."

"Bunun için evreni suçlayabileceğimizi sanmıyorum," diye espri yapıyor. "Bunu yapan düğün davetiyesiydi."

"Her neyse," diyorum. "Henüz veda etmeye hazır değilim." Eğer hayır derse, dışarı çıkıp şoföre gitmesini söyleyeceğim. Uzanıp onu buradan sürüklemek yerine ellerimi ceplerime sokuyorum. "Peki ne diyorsun?"

"Peki," diye kabul ediyor. "Ayakkabılarımı almalıyım." Çıplak ayaklarını işaret ediyor. Ayak tırnakları kiraz kırmızısına boyanmıştı.

"Ceketimi almam ve kız kardeşlerimle konuşmam gerekiyor. Seninle orada buluşuruz." Shelby'nin girdiği kapıyı gösterdim.

"Tamam," diyor ve benden uzaklaşıyor. Bir saniye durup onun masaya geri dönüşünü izliyorum.

Dönüp barın etrafında dolaşıyorum, bir şişe viski ve iki bardak alıyorum. Barmene "Hesabıma yaz" diyorum, o da gülerek barı siliyor ve bıraktığımız iki boş bardağı alıyor. Etrafıma bakıyorum, Presley'nin biriyle konuştuğunu görüyorum ve şişeyi taşıyan bana baktığında parmağını kızı doğru kaldırıyor. Yanıma gelmesi bir saniye sürüyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye soruyor, şişeyi ve iki bardağı göstererek.

"Arabam burada ve ben gidiyorum," diye açıklıyorum ve kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kalçasını sallıyor.

"Gidip arabada sarhoş olacağını mı sanıyorsun?" diye soruyor. "Kaç yaşındasın, on sekiz mi?"

"Aslında senden daha yaşlıyım ve"- önce aşağıya sonra yukarıya bakıyorum-"Ben gidiyorum."

"Yalnız mı?" diye soruyor, ayağını yere vuruyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Aman Tanrım, Harlow'la mı gidiyorsun?"

"Kendi işine bak," diye tavsiye ediyorum. "Ve Bennett'le kedi fare oynadığınız gerçeğine odaklan." Onu işaret ediyorum ve çığlık atıyor. "İyi geceler."

"Göt herif," diye tıslıyor ve sonra gülererek uzaklaşıp Harlow'a benimle buluşmasını söylediğim yere gidiyorum. Burada durup odaya bakıyorum ve onu Rachel'la birlikte masada görüyorum.

"Kahretsin, çok güzel," diyorum kendi kendime. "Sakin içine etme!" diye bağırıyor kafam.

BÖLÜM 10

Harlow

Masaya doğru yürüyorum. Kafam bana bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyor. Sandalyeye oturup ayaklarımı topuklu ayakkabılarımın içine sokuyorum ve bileğimdeki kayışı bağlamak için eğiliyorum. "Hey," diyor Rachel, yanımdaki boş sandalyeye oturarak. Alnının köşesinde ter var ve bir bardak su alıp içiyor. O kadar çok dans ettiği için göğsü kabarıyor. "Tanrım, çok eğlenceliydi," diyor nefes nefese.

"Yalan söylemeyeceğim." Diğer ayakkabıyı aldım ve giymeye başladım. "Solucan'la dişe diş mücadele edeceğini sanıyordum." Başını arkaya atıp gülüyor. Oturup çantamı aldım.

"Gidiyor musun?" diye soruyor kaşlarını birleştirerek. Poker suratımı takınmaya çalışıyorum ama beni Travis'ten başka tanıyan biri varsa o da Rachel'dır.

"Buradan çıkacağım," diye paylaşıyorum, gözlerini kaçırarak odaya bakıyorum ve Travis'in kapının yanında, onunla buluşmamı söylediği yerde beklediğini görüyorum. Gözleri benimkileri buluyor ve başıyla dışarı çıkacağını işaret ediyor. Dönüyor ve odadan dışarı çıkıyor.

"Bundan emin misin?" Rachel soruyor, ona dönüyorum ve bana baktığını görüyorum. Ona bakıyorum, dans pistindeki arkadaşlarımıza bakmak için geri dönüyorum ve sonra tekrar şu anda boş olan kapı aralığına dönüyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Azıcık bile değil," diye yalan söylüyorum. "Bütün gün boyunca hiçbir şeyden emin olamadım."

"Yani, düğünler pişmanlıklarla ilgilidir, değil mi?" Gülüyor. "Kaç kişi düğünlerde başka hiçbir yerde yapmayacağı şeyler yapar? Mesela vestiyerde seks. Ya da banyoda seks."

"Ya da sağdıçla seks yaparken," diye ekliyorum. "Ya da sarhoş bir konuşma sırasında."

"Evet." Beni işaret ediyor. "Peki kaç kişi düğün gününde gelin değil de damatla yattığını söyleyebilir?"

Nefesim kesildi. "Kimseyle yatmıyorum," diye karşı çıkıyorum ve aklım bile yalancı diye bağırıyor. "Oh, lütfen." Gözlerini deviriyor. "Siz iki mıkknatis gibisiniz." Biri

Diğer el tokat atarken el yumruk halindedir.

"Biz arkadaşız." Masaya dönüp bir bardak su alıyorum. "Yani, biz arkadaştık," diye ekliyorum. "O benim en iyi arkadaşımdı."

"Hey," diye homurdanıyor ve ben gülüyorum.

"O benim en iyi erkek arkadaşımdı." Kolumu ona doladım ve onu Ben.

"Eminim pişman olmuştur," diyor usulca. Başımı sallıyorum ve kolum düşüyor.

ondan.

"Oraya gidemem," diyorum ayağa kalkarak. "Bu geçmişte kaldı ve öyle de kalacak. Beni otelime bırakacak."

"İyi eğlenceler." Bana gülümsüyor. "Seni sabah ararım." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Benim yapmayacağım bir şey yapma," diye kıs kıs gülüyor ve sonra başımı sallıyorum.

Herkese veda etmeyi tartışıyordum ama sonra dikkatleri üzerime ve Travis'le ayrıldığım gerçeğine çekebilirdim. Kimseyle göz göze gelmemek için başımı eğerek odaya giriyorum ve Clarabella ile bir adamın birbirine yaklaştığını görüyorum. Ben koridora girince hemen ayrıldılar. "Özür dilerim." Elimi kaldırıyorum. "Ben de tam gidiyordum." Koridorun sonundaki, üzerinde Çıkış işareti olan kahverengi kapıyı gösteriyorum.

"Ayrılmak mı?" Clarabella kollarını göğsünde kavuşturup kalçasını kaldırarak soruyor. "İlginç değil mi?"

Aptal rolü yaparak sırtıyorum. "Uzun bir gün oldu." *Ve alkol bir şeyler yapmam için yeterli ama pişman olacağım bir şey değil*, eklemek istiyorum.

"Eminim öyledir." Gülümsüyor. "Muhtemelen daha da uzun sürecek." Kahverengi kapıyı işaret ediyor. "Yarın görüşürüz, Harlow."

"Seni görmek güzeldi, Clarabella." Ona başımı salladım. "Sana da arkadaşınla iyi eğlenceler." Kot pantolon ve beyaz bir gömlekle orada duran adamı işaret ediyorum. Dövmeli kolları gömleği yırtacakmış gibi görünüyor.

Bana ters ters bakıyor ve odadan çıkmak için döndüğümde gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. Yoğun nemle birlikte karanlık beni hemen çarpıyor. Aşağı inen merdivenlerin hemen önünde beyaz bir limuzin duruyor. Arabanın arkasına yaslanmış beni bekliyor. Beni görünce gülümsüyor. "Fikrini değiştirdiğini sanıyordum," diyor dört basamağı indiğimde, yürümeme yardım etmek için elini uzatırken.

"Sadece veda ediyordum." Midemde kelekler uçuşmaya başlıyor ve suçu içkiye atıyorum. Arka kapıyı açıyor ve içeri girmemi bekliyor. Bir bacağıma içeri sokuyorum ve diğer tarafa kayarak ona oturması için yer açıyorum. Geliyor.

içeri girip kapıyı kapatıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Aman Tanrım," diyorum, arka pencereden sarkan düğün süslerine bakarak.

"Arabayı hareket ettirene kadar bekle," diyor Travis ve araba hareket etmeye başladığında ona bakıyorum ve teneke seslerini duyabiliyorum. Ayağa kalkıp arka camdan dışarı bakıyorum ve bizi takip eden beş teneke kutu görüyorum. "Sadece evli mi yazıyor?"

"Öyle oldu," diyor. "Shelby bir Sharpie aldı ve sadece'nin üzerini çizdi ve neredeyse yazdı." Başımı arkaya atıp gülüyorum.

Elinde gördüğüm viski şişesine uzandı. Üstünü çeviriyor ve mantarla birlikte pathıyor. Bir bardak alıyorum ve ikisini de doldururken onun için saklıyorum. Viskiye yerine koyuyor ve bardaklardan birini alıyor. Parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve meme uçlarım onun dokunuşuyla dikleşiyor. "*Aşüfte*." "*Siktir git*" diye cevap verirken aynı anda başım bana bağırıyor.

"Jackie'ye." Bardağı kaldırıyor, ben de kendi bardağımı onunkiyile tokuşturuyorum. Viskisinden bir yudum alıyor.

"Jackie kim?" Ona soruyorum, viskiden bir yudum alıyorum ve sonra bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum.

"Jackie," diyor, koltuğa yaslanıp nefes vererek. "Jennifer'ın oda arkadaşı ve en iyi arkadaşı." O bana doğru dönerken bardağı kucağımda tutuyorum. "Ve aynı zamanda Jennifer'ın aşık olduğu kişi." Ağzım açık kaldı. "Evet, bana söylediğinde ben de öyle yaptım."

"Yani, o eşcinsel mi?" Ona soruyorum ve ona gülmek için elimden geleni yapıyorum. "Emin değil," diye itiraf ediyor, viski bardağına bakarak.

"Ama

evlenmek istemediğinden emin." Kıkırdıyor. "En azından benim için öyle."

Burada şok olmuş bir şekilde oturuyorum ve soracak o kadar çok sorum var ki. "Ben," diye söze başladım. "Şüphelenmedin mi?" Ona soruyorum ve sonra elimi kaldırıyorum. "Üzgünüm, bana düşmez." Başlayan kelebekler boğazıma kadar ilerlemeye başlayan düğümlere dönüştü.

"Sorun yok," diye beni temin ediyor, belki de cesaret için bir yudum daha alıyor. "Jennifer ve benim yaşadığımız şey," diyor ve bilmek bile istemediğimi rahatlıkla söyleyebilirim. "Yaşadığımız şey bu değildi."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bunu söylemek zorunda değilsin," diyorum sonunda ve konuşmamı kesmesini umarak kendi viskimden bir yudum alıyorum. "Yaşadığımız şey. Uzun zaman önceydi." Gözlerimi kırıştırıyorum ve ona bakıyorum.

Hiçbir şey söylemeden bana baktı ve araba durdu. "Neredeyiz biz?" Etrafıma bakıyorum ve beyaz binayı görüyorum.

"Şey"-kendi bardağını bıraktı ve benimkini aldı-"bu bir sürpriz." Arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Çıkmama yardım etmek için elini arabaya sokuyor, ben de elimi onun elinin içine sokup araçtan iniyorum. Boş çakıllı otoparkta dururken cırcır böceklerinin sesleri etrafı dolduruyor.

"Neredeyiz biz?" Tekrar ediyorum, etrafa bakıyorum. Bir tabela ya da başka bir şey göremiyorum.

"Göreceksin," diyor geriye doğru yürürken ve beni de yanına çekerken. Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor ve ben tamamen aklımı kaçıyorum. Artık geceyi bitirmeli ve arabanın beni otel odama götürmesini sağlamalıyım.

İki cam kapıyı açıyor ve lobutların yere vurulma seslerini duyuyorum. "Yapmadın," diyorum etrafıma bakıp bowling kulvarlarını görünce. Başımı sallıyorum, eskiden beni haftada bir bowlinge götürdüğü günleri düşünüyorum. Saat kaç olursa olsun, her Cuma akşamı beni bowling salonuna sürüklerdi.

Etrafıma bakıyorum ve burada yaklaşık dört kişi olduğunu görüyorum. Bowling ayakkabılarıyla dolu mavi tezgâhta duruyorum. "Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor ve sonra kıyafetlerimizi inceliyor.

"İki oyun alacağız," diyor cüzdanını çıkararak. "İki çift ayakkabı ve bir çift çorap almamız gerekiyor." Beni işaret ediyor. "Ayrıca bir sürahi bira."

"Yanında iki sosisli sandviç ve bir sepet patates kızartması," diye ekliyorum. "Eğer bowling oynayacaksak, bunu doğru şekilde de yapabiliriz." Ona gülümsüyorum.

Kız bana bir çift beyaz katlanmış çorap ve bir çift yedi numara ayakkabı uzatıyor. "Bu ayakkabılar kıyafetimi tamamlıyor," diyorum açık beyaz ve mavi ayakkabılara bakarak. "Onları geri vermeyebilirim," diye şaka yapıyorum ve kız sadece bana bakıyor. "Zor kalabalık," diye mırıldanıyorum ve Travis ayakkabılarını alırken kenara çekiliyorum.

"Onuncu şerit." Kulvarın sonunu işaret ediyor ve karanlık olduğunu görüyorum. "Disko bowlingi."

"Eğlenceli," diyorum ve Travis'e geri dönmeden önce kulvara doğru yürüyüp çantamı ve ayakkabılarımı oraya bırakıyorum. Travis yiyecekleri getirirken ben de kırmızı Solo bardaklarla bira sürahisini alıyorum.

Sürahiyi yan taraftaki dört koltuklu küçük masaya bırakıyorum. İki bardak doldurduktan sonra ayakkabılara doğru yürüyorum, topuklularımı çıkarıp kalın beyaz çoraplarımı giyiyorum. "Çoraplarımı yukarı mı yoksa aşağı mı giyeyim?" Ayakkabıları giyerken kendime gülerek ona soruyorum.

"Bowling ayakkabılarını ancak sen şık yapabilirsin," diyor bana ve ben başımı sallayarak makineye doğru yürüyüp isimlerimizi yazıyorum.

"Bilmeni isterim." Elinde yemekle gelip önüme koyarken ona bakıyorum. "Dört yıldır oynamıyorum."

"O zaman sanırım aynı şekilde başlıyoruz," diyor sosisli sandviçi eline alıp bir ısırık alırken.

"Bowlingi seviyorsun." Kendi sosisli sandviçimi alıp ısırıyorum.

"Evet, bıraktım," diyor bir ısırık daha alarak. "Sensiz hiçbir şey aynı değildi," diye ilk kez itiraf ediyor ve geçmişten bahsederek beni susturuyor. "Sensiz hiçbir şey aynı değildi."

BÖLÜM 11

TRAVIS

"Evet, bıraktım," diye itiraf ediyorum, sosisliden bir ısırık daha alarak.

"Sensiz aynı şey değildi." Ağzım ishal olmuşken aklım bana çenemi kapatmamı söylüyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. "Sensiz hiçbir şey aynı değildi." Bana bakıyor ve sonra kucağına bakıyor, gözlerini kırıştırdığını görüyorum ve kendimi tekmelemek istiyorum. "Tamam, bu kadar gevezelik yeter," diyorum sosisli sandviçimi yere bırakarak. "Bowling zamanı."

Gülümsüyor ve sonra bana bakıyor. "Hadi bowling oynayalım, hadi bowling oynayalım, hadi rock'n roll yapalım." Oturduğu yerden kalkıyor, sosisli sandviçini yere bırakıyor ve kırmızı Solo bardağını alıp birasından bir yudum alıyor. "Hey, hadi, gösteriyi yola koyalım." İnledim. "Bunun olacağını biliyordun." Gülüyor, pembe bir top alıyor. Eskiden ne zaman bowlinge gitsek *Grease 2* müziğini açardı. "Rock yapacağız. We're gonna roll."

Beni işaret ediyor ve ben başımı sallıyorum ama yine de kelimeleri söylüyorum. "Bop yapacağız. Bowling oynayacağız." Tekrar gülüyor, sırı gülmek için gülüyor. "Bu gece sayı yapacağız." Dönüyor ve yerine geçiyor. "Tanrım, o filmde nefret ediyorum."

"Yalan söylüyorsun," diye omzunun üzerinden fırlatıyor ve o kadar güzel görünüyor ki nefesimi kesiyor. Yüksek sesle saymaya başladı. "Bir." Bir adım atıyor. "İki." Bir adım daha atıyor ve sonra bir adım daha. Topu bıraktığında saydığını duyabiliyorum ve tek izleyebildiğim kışının o lanet elbiseyi nasıl doldurduğu. Dört lobutu deviriyor ve sonra arkasını dönüyor. "Bu bir ısınmaydı." Geri dönüyor ve birasından bir yudum daha alıyor. Eğer dört yıl önce olsaydı, elimi bacağının arkasında gezdirirdim ve o da eğilip beni öperdi. Yüzümü ellerinin arasında tutardı ve eğilip beni öperken tüm yüzü gülümsemeyle aydınlanırdı. Ve ben bunun her saniyesine bayılırdım. "Tamam, yedek için hazırlanın," diyor topu yanında tutarak ve düğün gecemin neye dönüştüğüne gülmek zorunda kalıyorum. Adımları saymaya başlar ve top bir lobutu daha vurur. "Kahretsin," diyor

küfrediyor, dönüp bana doğru yürüyor, yanıma oturuyor ve sosisli sandviçini alıyor. "Sıra sende." Ayağa kalktım, sıramı almak için toplara doğru yürüdüm.

"Dumanlanmaya hazır mısın?" Yıllar önce söylediğim sözlerin aynısını söylüyorum. Bu sefer dilimi onun ağzına sokmadan. Bu tamamen farklı bir deneyim, özellikle de neredeyse öpücüğün tadını tekrar alabildiğim için.

Elini kaldırıyor. "Vesaire, vesaire, vesaire." Bana sırtarak bir kızartma alıyor ve ketçaba batırıyor. "Bakalım sende ne varmış." Topu alıp önümde tutuyorum, lobutlara bakıyorum ve ortadan vurup lobutların çoğunu deviriyorum. "Saçmalık." Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve o da bana ters ters bakıyor. "Bence bowling hakkında yalan söyledin."

Burada, sokağın ortasında duruyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Ben yalan söylemem." Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırıyor. "Peki, bir kere yalan söyledim." Elini kaldırıyorum, çıkmaya başladığımız ve bana ev yapımı bir yemek pişirmeye karar verdiği zamanı düşünüyorum. Saatlerce, ama saatlerce uğraşmıştı ve ortaya çıkan şey çok kötüydü. Çok pişmişti, yanmıştı, yarısı ıslaktı ve tadı çöp gibiydi. Ne olması gerektiğini bile bilmiyordum ama yedim ve iyi olduğunu söyledim çünkü sevdiğiniz kadın sıcak bir ocağın başında köle gibi çalıştığında yaptığınız şey buydu. Benim için bunu mahveden tek kişi Frankie'ydi. Bir ısırık aldığı anda doğruca mutfak lavabosuna koştu ve kustu. "Ve bu sayılmaz çünkü sen beni affettin."

"Seni affetmekten başka çarem yoktu," diye homurdanıyor bana, sesi daha da yükseliyor. "Çöp yedin."

"O kadar da kötü değildi," diyorum ve başını yana eğiyor. "İyi, hayatımın en kötü yemeğiydi."

"Teşekkür ederim," diyor kızartmasını ketçaba batırıp ağzına atarken. "Sonunda bunu bana itiraf ettiğin için."

Tekrar yanına oturdum. "Anlat bakalım, Harlow." Bir patates kızartması alıp batırıyorum. "Son dört yıldır ne yapıyordun?"

"Şey"-sosisli sandviçini yere bırakıyor-"Dünyayı geziyorum." Gülmeye başlıyor ve şaka yaptığını anlıyorum. "Pek sayılmaz. Eve döndüm ve bir muayenehane açtım. Her gün, günün her saati çalıştım. Bölgenin en iyisi olmak için kıcımlı yırttım."

"Hiç şüphesiz bunu başardın." Ayağa kalktım ve toplara doğru yürüdüm. "Bunu soran herkese söylüyorum, sen her zaman en iyisiydin." Yalan da söylemiyorum. Birlikte çalıştığımız zamanlarda bile o benden daha iyiydi.

"Muayenehanem Quinn'in ahırındaki küçük bir odayla başladı," diye paylaşıyor. "Ve sonra biraz fazla meşgul olmaya başladım. O zamandan beri üç kat büyüyen bir muayenehanem var." Gülümsüyor, gülümsemeli de çünkü çok çalışmış olması gerektiğini biliyorum. "Sonunda tek kadın şovunun benim için çok fazla olduğuna karar verdim. Birkaç hafta önce mezun olan yeni birini işe aldım. Benimle staj yaptı, bu yüzden nasıl çalıştığımı biliyor ve gerçekten çok iyi. Bu yüzden bu hafta sonu burada olabilirim."

"İzin alamıyor musun?" Ona soruyorum, her şeyi bilmek istiyorum.

"Genelde değil." Ayağa kalkıyor ve toplara doğru yürüyor. "Kötülere rahat yok."

"Sen pek çok şeydin Harlow," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Kötü bunlardan biri değil." Onun tanıdığım en sadık insan olduğunu söylemek istiyorum. Yani, bana bir söz verdiği için lanet düğününe katıldı. En güzel günlerimde yanımda olacağını düşünerek ona verdirdiğim bir söz. Ne zaman en iyi günlerimden birini yaşasam, gecenin sonunda hep düşündüğüm kişinin o olduğuna dair bir söz. Ta ki çok zorlaşana ve kendimi durmaya zorlayana kadar.

Pembe topu tekrar eline alıyor. "Eğer beni oyundan düşürmek için bana tatlı şeyler söyleyebileceğini düşünüyorsan." Başını sallıyor. "Tekrar düşün."

İki topun ardından nihayet dokuz lobutu devirir. "Bunu hissedebiliyorum." Ben ayağa kalkıp biramdan bir yudum alırken o oturuyor. "Bir sonraki vuruş isabetli olacak."

"Öyle mi?" Ona soruyorum, bir top kapıyorum ve sonunda bıraktığımda bir strike alıyorum. Kulvarın ortasında durup arkamı dönüyorum ve iki elimi başımın üzerine koyuyorum. "Sen söyledin."

Bana ters ters bakarak beni güldürdü. "Beni neden terslediğini bilmiyorum."

"Cidden, en son ne zaman bowling oynamaya gittin?" diye soruyor, ayağa kalkıp toplara doğru yürürken. Yolundan çekilmiyorum. Onun yerine yanında duruyorum. Elim onun kalçasını tutmak için kaşınıyor. Parmaklarım da fiyonkun kuşağını aşağı çekip elbisenin açılıp açılmadığını görmek için seğiriyor.

"Dört yıl önce," diye gerçeği söyledim. Jennifer ne zaman gitmemi istese son anda vazgeçtiğimi de ekliyorum. Bunu yapamazdım.

Pembe topunu alır ve havaya kaldırır. "Hayatta nefret ettiğim iki şey var." Kulvarın ortasına doğru yürüyor ve topu havaya kaldırıyor. "Bir, sürpriz." Gülüyorum çünkü bunu zaten biliyordum. "Ve iki, kaybediyor." Topu bırakmadan önce dört adım atıyor ve görünüşe göre

vuruyor ama arkadaki iki pin havada kalıyor. "Siktir," diye tıslıyor, dönüp başka bir top almak için geri gidiyor. "Peki ya sen?" diye soruyor, diğer topa vuruyor ve o da çukura düşüyor. "Sen neler yaptın?"

Önümde duruyor, cevap vermemi bekliyor. Yeşil gözleri neredeyse karanlık olan yolda parlıyor. "Mezun olduktan sonra iki yıl boyunca acil kliniğinde çalıştım. Sonra kendi başıma yola çıktım ve burada iki kişiyle birlikte bir muayenehane açtım," diyorum.

"Bu harika," diyor. "Sorumluluğu diğer ikisiyle paylaşmak zorunda olmak çok iyi olmalı." Sandalyeye doğru yürüyor ve oturup biraz bira içiyor. "Çok kıskandım." Sıramı almak yerine sandalyeye geri dönüyorum. "Boş zamanlarında ne yaparsın?" diye soruyor ve benim onunla ilgilendiğim kadar onun da benim hakkımda her şeyi öğrenmek isteyip istemediğini merak ediyorum.

"Gerçekten boş zamanım yok," diye itiraf ediyorum ona, bira bardağını alıp bitirirken. "Ailesi olmayan tek kişi benim, bu yüzden çoğu hafta sonu çalışıyorum ve tatillerde nöbetçiyim." Bu sözleri söyler söylemez, içimde var olduğunu bilmediğim bir boşluk hissediyorum. "Peki ya sen?"

"Keşke dışarıda gezdiğimi söyleyebilseydim ama gerçek şu ki neredeyse hiç boş zamanım olmuyor ve olduğunda da genellikle Sofia ile geçiriyorum." Bana gülümsüyor ve biz çıkarken bile onu sürekli arardı. Onunla FaceTime'ları sırasında ona takılırdım. "O artık bir genç kız." Işıldıyor. "On üçü otuzuna yaklaşıyor."

"On üç." Başımı sallıyorum. "Onu öndeki iki dişinin eksik olduğu zamanlardan hatırlıyorum." İkimiz de gülüyoruz.

"Kendimi yaşlı olarak görmem çok komik ama yeğenlerime bakıyorum ve nasıl büyüdüklerini düşünüyorum." diyor ve sesinde bir parça pişmanlık da duyabiliyorum. Bana ailesi hakkında bilgi veriyor ve onu dinlerken, gitmesine izin verdiğimde ne kadar acı çekmiş olursam olayım, onu ailesinden ayırmanın onun için çok fazla olacağını ve bunu ona yapamayacağımı biliyorum.

Tam bir şey söyleyecektim ki ön bankodaki bayan yanımıza geldi. "Üzgünüm millet, ama kapatıyoruz." Ekrana bakıyor ve bir saatten fazla süredir burada olduğumuzu ve iki kare oynadığımızı görüyor.

"Elbette," diyor Harlow, diğer sandalyeye doğru yürüyüp ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken.

"Görünüşe göre ben kazandım," diyorum ayakkabılarımı çıkarıp skor tabelasına baktığımda.

"Sanmıyorum," diyerek ayağa kalkıyor ve ayakkabıları eline alıyor. "Tamamlanmamış."

"Ama benim senden daha fazla puanım var." Tahtayı gösteriyorum.

"Ama beş vuruş yapıp kazanabilirdim." Kalçasını yana doğru eğiyor. "Ya da dört oluk topun olabilirdi," diye alay ediyor. "Her şey olabilirdi."

"Peki," dedim. "Ama rövanş." Elimi uzattım ve o güldü. "Tamam, rövanş."

Elini sıkmak için benimkinin içine sokuyor ve sanki bir Damarlarıma yıldırım çarptı. Bir elektrik şoku ve tüm vücudum daha önce hiç olmadığı şekilde aydınlanıyor.

Elimi bırakıyor ve dışarı çıkmak için dönüyoruz. Elim onunkini tutmak için uzanıyor, ama sonra kendimi tutup elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim," diyor dışarı çıkıp bizi bekleyen arabaya doğru yürürken. Yıldızlara bakıyor. "Neredeyse bu gecenin bitmesini istemiyorum." Bana bakıyor ve gözleri açılıyor. "Demek istediğim, bu günün bitmesi için ölüyor olmalısın, böylece onu unutabilirsin."

Gülümsüyorum ve yere bakıyorum. "Bitmek zorunda değil," diyorum, beni geri çevirirse pişman olabileceğim sözleri söylüyorum, "en azından şimdilik."

BÖLÜM 12

Harlow

Bana gülümsüyor ve ayaklarına bakıyor. Ellerimi uzatıp saçlarında gezdirme ihtiyacı çok büyük. Hatta şıfıntı gibi davranıp bowling oynarken kalçalarımı sallamaya çalışmamdan bile daha ezici. "Bitmek zorunda değil." Kelimeleri neredeyse fısıltıyla söylüyor, gözleri muziplikle dolu. "En azından henüz değil."

Ona sırtıyorum. "Aklında başka ne var?" diye soruyorum, o da başını geriye atıp gülüyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor. "Ama doğaçlama yapabiliriz." Limuzinin kapısını açıyor ve ben de biniyorum. Şoförle konuştuğunu duyuyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. Başımı koltuğa yaslıyorum; bugün olan her şeyden dolayı başım dönüyor. Ya da belki de içkiden. Her iki durumda da bu gecenin bitmesini istemiyorum. Onunla neler yaptığı hakkında konuşurken ve dolaylı olarak Jennifer'la olan hayatını sorarken, sandığım kadar mutlu olmadığının öğrendim. Bir kez bile ondan ya da hayatlarından bahsetmedi ve anlaşıldığı kadarıyla o da en az benim kadar çalışıyordu. Ne zaman yanıma otursa ve bacağı bacağıma değse tüylerimin diken diken olduğunu hissediyor ve bu konuda yorum yapmamasını umuyordum. Yalan söylediğimi görmemesini umarak üşüdüğümü bahane ediyordum. Arabanın zıpladığını hissettiğimde gözlerimi açtım ve pencereden karanlığa baktım.

"Nereye gidiyoruz?" Kapı kapandığında soruyorum ve şoförün arabaya bindiğini duyuyorum.

"Göreceksin," diyor. Pencereden dışarı bakıyorum ve beni buraya ya da buralara getirdiği ve ona bu sözü verdiğim zamanı hatırlıyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüm, elbisemi kaldırdım ve bacağıma ona doğru uzattım. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve son beş aydır dilimi ısırduğım o sözleri söyledim. "Seni seviyorum." Bu sözleri söylerken gözlerinin içine baktım ve sonra ağzının açıldığını gördüm ve parmağıma ağzına koydum. "Karşılık vermek zorunda değilsin. Sadece seninle geçirdiğim bu altı ayın hayal edebileceğimden çok daha fazlası olduğunu bilmeni istedim." Öne doğru eğildim ve onu usulca öptüm.

Elleri sırtımı okşadı. "Bana bir söz ver." Kelimeleri çok yumuşak bir şekilde söyledi.

"Sana her şeyin sözünü veririm," dedim, bana her şeyi sorabileceğini ve cevabın her zaman evet olacağını biliyordum.

"En mutlu günümde yanımda olacağına söz ver. hayat."

Parmaklarım alnındaki saçları geriye doğru iterken benim görüntüm Koridorda ona doğru yürürken zihnim doldu. "Söz veriyorum," diye ona güvence verdim. "Güzel," dedi ve beni usulca öptü. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki

Tüm bu mutluluktan kusacağımı sandım. Bundan daha iyi olabileceğini düşünmemiştim ama duymak için can attığım sözleri söylediğinde bundan daha iyisi olamazdı. "Seni seviyorum, Harlow."

Araba durdu ve ben pencereden bu küçük kulübeye baktım. "Bu da ne böyle?" Kapım açıldığında ve şoför bana yardım etmek için orada olduğunda söylüyorum.

Ön kapının ışıkları kahverengi kapıya çıkan beş basamağı aydınlatıyor. Evin yan tarafına baktığımda, dört büyük uzun pencereden çıkan yumuşak ışıkları görüyorum. Işık her tarafı gösteriyor ve yan tarafa doğru birkaç adım attığımda, evin diğer tarafını görebildiğinizi görüyorum. Tamamen rustik bir havası var. Yukarı bakıyorum ve ikinci katta, ön kapının hemen üstünde yer alan balkonu görüyorum. "Hadi gidelim." Elimi tutuyor, beni merdivenlerden yukarı çekiyor ve kapıyı açıyor. Parmakları artık benimkilerle birleşmiş durumda ve gözlerim ellerimize o kadar odaklanmış ki kapıyı açtığını fark etmiyorum bile.

İçeri bir adım atıyorum ve her yere saçılmış gül yapraklarının bir taraftan merdivenlere, diğer taraftan da pencereli açık odaya doğru yöneldiğini görünce şok oluyorum. "Aman Tanrım," diyorum o evin içinde biraz yürürken ve oturma odasında uçuşan kırmızı kalp balonları görüyorum. L şeklinde bir kanep, kırmızı gül vazolarıyla kaplı bir sehpaye bakıyor. Tüm pencerelerin olduğu odanın neredeyse tamamı gül yaprakları ve balonlarla kaplı. Şampanya şişesi olan gümüş b i r kovanın bulunduğu masaya doğru yürürken elimi bırakıyor. İki kristal kadehin bulunduğu gümüş tepsinin hemen yanında, başka bir gümüş tepsinin üzerinde biri çikolata kaplı diğeri sade iki kase çilek var.

"Bütün bunlar da ne böyle?" diye soruyor ve ben ne demek istediğinden emin olmadan ona bakmak zorunda kalıyorum. Etrafıma bir göz attığımda her birinin üzerinde su dolu kristal vazolar ve yüzen mumlar olduğunu görüyorum.

Üst kata çıkan basamak. Travis masaya doğru yürüyor, yürüyüşü biraz bozuk ve tek yapabildiğim gülmek ve elimi ağzıma götürüp yüzümü kaçırmak. "Onlara bunun yasak olduğunu söyledim." Gümüş kovanın içinden şampanya şişesini alıyor. Şişe her yere su sızdırıyor ama onun umurunda bile değil. Eğilip kaseyi kapıyor. "Bunları unutamam," diyor gülerek bana ve ben de çantamı masanın kenarına koyarak yanına gidiyorum, ama hemen düşüyor, ikimizi de yüksek sesle güldürüyor ve diğer kaseyi alıyorum. "Beni takip et." Bana sırtıyor, başıyla beni dürtüyor ve gözleri öyle parlıyor ki büyüleniyorum ve merdivene doğru yürüyorum.

"*Yapma!*" diye bağıyor başım, karnım zangır zangır titrerken ve vücudumu dolduran sinirlerden boynuma doğru bir sıcaklık yükselmeye başlarken. "*Sadece bir gece ara ve git.*" Ama ayaklarım çoktan onu merdivenlere kadar takip ediyor. Merdivenlerin başında durduğumuzda mumların ışıltısı yol göstermeye yardımcı oluyor. Tek yatak odalı, açık konseptli bir çatı katı. Büyük boy yatak odanın ortasında ama yükseltilmiş bir platformun üzerinde. Dört direkli bir yatak, üst kısmına beyaz çarşaf serilmiş. Kalp şeklinde gül yaprakları, Bay ve Bayan yastıklarıyla birlikte yatağın ortasında duruyor. Yanında duruyorum, dengemi sağlamaya çalışırken bir o yana bir bu yana sallanıyorum. "Bu garip mi?" Kelimeleri yüksek sesle söylüyorum, bana bu geceyi bitirmemiz gerektiğini söylemesini umuyorum. Gül yapraklarının her yere saçılmış olduğunu görmek için etrafıma bakıyorum. En az bir gül yaprağıyla kaplı olmayan bir zemin parçası yok. Odanın köşesinde, yatağın yanında iki kişiden fazlasının sığabileceği derin beyaz bir küvet var. Odaya biraz daha giriyorum, ama dengem biraz bozuldu ve küvetin suyla ve gül yapraklarıyla dolu olduğunu, üstünde mumların yüzdüğünü görüyorum. "Eğer bu garipse." Ona dönüp bakıyorum. "Gidebilirim." Orada öylece durup odayı inceliyor ve sonra başını sallıyor.

"Bugünden sonra," diyor bana dönüp bakarak, "burada olman başıma gelen en tuhaf şey değil." Bana doğru yürüyor ve elinde taşıdığı bir kase çileği bana uzatıyor. "Tut şunları." Uzanan eline bakıyorum, kaseyi ondan almaya odaklanmaya çalışıyorum. Kaseyi ondan alırken kıkırdıyorum ve sonra geri dönüp yatağa doğru yürüyor. Ne yapacağını merak ederek gergin bir şekilde burada duruyorum. Yatağa doğru yürüyüp örtüyü köşesinden tutarak yırtmasını nefesimi tutarak ve gergin kıkırdamalar eşliğinde izliyorum. Yatağın ortasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş gül yaprakları her yere uçuşuyor. "Bu taraftan." Biraz geveleyerek odanın ortasındaki kapıya doğru yürüyor ve kapıyı açıyor. Onu kapıya kadar takip ediyorum ve karanlık gecede balkona çıkıyorum. A

İçimden bir esinti geçiyor ve titriyorum. "Tanrı'ya şükür." Etrafına bakınıyor ve örtüyü ahşap balkon zeminine bırakıyor. Ayakkabılarını çıkarıp battaniyenin ortasına doğru yürüyor. "Gel bakalım." Başıyla işaret ediyor, ben de ayakkabılarımı çıkarmak için kaseleri yere bırakıyorum.

Tahtanın üzerine çıktığımda, ayaklarım düşündüğümde daha serin. Parmak uçlarımla örtüye doğru gitmeye çalışıyorum ama ayağım örtünün içine batıyor. Sanki bir bulutun üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. "Bu örtünün bu balkonda olması gerektiğini sanmıyorum." Gülüyorum, kendimden emin değilim.

Battaniyenin bir tarafına oturuyor ve sonra yanındaki tarafı okşuyor. "Kendini evinde hisset."

Az önce okşadığı yere doğru yürüyorum ve önce bir dizimin üzerine, sonra diğer dizimin üzerine çöküyorum, ayaklarım altımdan fırlamadan zarifçe oturmaya çalışıyorum ve aniden sırtüstü yatıp bacaklarımın havaya kalkmasını önliyorum. Bir felaket olmadan yanına oturduğumda neredeyse yüksek sesle kutlama yapacağım. Ayaklarımı yan tarafıma kıvrıyorum ama dizlerim ona yakın, bacağına değiyor. Mantarın etrafındaki folyoyu çıkarıyor ve küçük teli etrafına doluyor, sonra da mantarı patlatıyor. Şampanya fişkırıyor ve kapağından dökülsün diye elini hızla yana kaydırıyor. "Umarım kredi kartını depozito olarak yatırmamışsındır," diye şaka yapıyorum ve şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum alıyor.

"Sahibini tanıyorum," diye beni temin ediyor ve şişeyi bana uzatıyor. Şişeyi dudaklarıma götürdüğümde dudakları'nın şişenin tepesine nasıl dokunduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Soğuk, tatlı, köpüklü şampanya önce dudaklarıma sonra da dilime çarpıyor. Bu gece gerçekten de başka bir şey içmemeliyim ama içimdeki vızıltı aksini söylüyor.

"Bu iyi bir tane," diyorum, ona geri veriyorum ve o aldığıda parmaklarımız birbirine sürtünüyor. Karnımın bir yükselip bir alçalması gökyüzüne bakmama neden oluyor. Yıldızlar küçük elmaslar gibi parıldıyor, cırcır böceklerinin sesi etrafı dolduruyor ve eğer gözlerinizi kapatırsanız, tıpkı eviniz gibi ses çıkarıyor.

"Sadece en iyisi," diyor ve bacaklarını önünde uzatarak otururken ona bakıyorum. "Beyefendi için." Gülüyor, başını sallıyor. Şişeyi dudaklarına götürüp üç yudum alıyor ve sonra bana geri uzatıyor. Parmaklarımız yine birbirine sürtünüyor ve bu sefer daha uzun süre kalıyorlar ve kalp atışlarım gittikçe hızlanmaya başlıyor. Nefes alış verişimi ve başımın dönmeye başlamasını kontrol etmeye çalışıyorum ve bunun içkiden mi yoksa onunla birlikte olmaktan mı kaynaklandığını merak ediyorum.

"Bildığım iyi oldu," diyorum ve Travis bir çilek alıp ısırırken şişeyi tekrar dudaklarıma götürüyorum.

"Çilek ve şampanya," diyor yıldızlara bakarak. "Bu kombinasyonun iyi olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Şişeyi kapağın üzerine bırakıyorum ve sonra elimi çekiyorum. Parmaklarım dokunmaz dokunmaz şişenin yana düştüğünü görebiliyorum ve ikimiz de kapağın her tarafına dökülmeden önce harekete geçiyoruz ve çoğunlukla onun üzerine düşecekti. "Ooh," diyorum, elleri de durdurmak için dışarı çıkarken aynı anda onu almak için acele ediyorum. Benimle aynı anda şişeyi yakalarken elleri benimkileri örtüyor, ama yarısı battaniyeye dökülüyor ve o şişeyi alıyor, benim elim hala şişenin etrafında sarılı. "Kriz önlendi," diyorum, birbirine değen ellerimize bakarak. Nefesim kesik kesik geliyor ve umarım sessiz gecede yankılanmıyordur. Ona bakmak gibi aptalca bir hata yapıyorum ve birden düşündüğümde çok daha yakınım geliyor. O kadar yakın ki nefesini yüzümde hissedebiliyorum, o kadar yakın ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum. O kadar yakın ki ondan uzaklaşmaya korkuyorum. "Travis." Adını fısıltıyla söylüyorum ve her şey ağır çekimde gerçekleşiyor, ya da belki de sadece olan bitenin sisi.

Elleri benimkilerden ayrılıyor ve yüzümü tutmak için yukarı çıkıyor. "Harlow." Dudaklarının adımı söylemek için hareket ettiğini görüyorum ve daha ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarımdan üzerinde. İnleyen ben miyim, o mu, yoksa ikimiz birden miyiz, bilmiyorum. Ama ağzım onunkine açılıyor ve gecenin bir yarısı yıldızların altında, dört yıldır düşündüğüm öpücüğü nihayet alıyorum.

BÖLÜM 13

TRAVIS

Şişenin yanıma dökülmediğinden emin olmak için acele ediyorum ve ellerim onunkilerin üzerine düşüyor. Ellerinin sıcaklığı içime işliyor. Tüm göğsüm sadece onun yapabileceği bir şekilde kasılıyor. Bunu sadece onunla yapıyordum. Ondan sonra her şeyin kafamda olduğunu düşünmüştüm ama gözlerim ona takıldığı anda her şey netleşti. "Sensin. Her zaman sendin." Ellerim onun ellerinden kurtuluyor, yüzünü avuçlarımın içine alıyorum ve kalbim o kadar hızlanıyor ki İspanya sokaklarında koşan bir boğa sürüsü gibi ses çıkarıyor. Onu kendime çekip dudaklarından öpmeden hemen önce adı dudaklarımdan dökülüyor.

Dilimi ağzına soktuğumda ağzının içinde inliyorum. Eğer bir öpücük için havai fişek patlatılacaksa, o da olmalı. Aslında onu her öptüğümde havai fişeklerin patladığını hissediyorum. Başını yana yatırdığımda ellerim yüzünden saçlarına doğru hareket ediyor ve öpücük derinleşiyor. Dilim sanki hiç doyamayacakmışım gibi bir daire çizerek dönüp duruyor ve artık onu tekrar tattığıma göre, onsuz asla yapamayacağım.

Pantolonunu çekip dudaklarımı bırakıyor ve tüm bedenim hareket etmeyi bırakıyor. Kalbim durdu ve sanki taşla dönüştüm. Gözlerim öpücüğün onda da bende yarattığı etkiyi yaratıp yaratmadığını görmek için onunkileri arıyor. "Bekle," diyor ve ellerim bir daha ona dokunamayacağım korkusuyla gitmesine izin vermiyor. Gerçekten de onun bir hamle yapmasını beklemeliydim. Onu öpmek istediğimi açıkça söylemeliydim ama her şey çok hızlı oldu. "İstiyorum," diyor ve dönüp şişeyi diğer tarafa koyuyor. Şişe yana düşüyor ama bana döndüğünde fark etmiyor bile. Kahretsin, çok çekici. "Nerede kalmıştık?" diye soruyor sırtarak. "Eğer iyi hatırlıyorsam, dilin vardı." Dilimin nerede olduğunu söylemesini beklemiyorum çünkü tam olarak nerede olduğunu hatırlıyorum.

"Tam buradaydı." Dudaklarına tekrar sahip olmadan hemen önce gülümsüyorum. Bu sefer kollarımda dönüyor ve dudaklarımız birbirinden ayrılıyor.

"Özür dilerim," diyor elleriyle elbisesini daha da yukarı çekerken ve bacaklarını üzerime atarken. "Böylesi daha iyi." Beni kendine çekerken elleri yüzüme geliyor. Ellerim saçlarından düşüyor ve yerini ona bırakıyor.

Kalçalar. Ellerime mükemmel bir şekilde oturdular. Dili ağzıma girmeden önce alt dudağımı yalarken dışarı çıkıyor. Eli yüzümden ayrılıyor ve saçlarımın arasından geçiyor. Sıkarken ellerim kalçalarından kıcına doğru hareket ediyor ve tamamen sikimin üzerine oturuyor. Sikim hiç olmadığı kadar sertleşti ve bana sürtünüyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, dudaklarını bırakıyorum, başı geriye düşüyor ve boynunu benim için çıplak bırakıyor. Kollarım onu sarıp kendime çekerken dilim dışarı çıkıyor ve onu ısırp emmeden önce boynunda iz bırakıyor. Elleri saçlarımı çekiyor, böylece başım geriye gidiyor ve dudaklarıma saldırıyor. Dili benimkiyle savaşıyor. Daha önceki yumuşak öpücükler gitmiş ve ikimiz de muhtacız. Elleri saçlarımdan omuzlarıma, oradan da göğsüme gidiyor ve gömleğimi yumruklarıyla sıkıyor. Başını b i r o yana bir bu yana hareket ettiriyor, sikimin üzerinde ileri geri gidip gelirken öpücüğü daha da derinleştirmeye çalışıyor. "İşkence." Nefes nefese dudaklarını bırakıyorum. "Bu lanet bir işkence." Ağzı boynuma saldırıyor ve yavaşça kulağıma doğru ilerlerken aynı anda kulağımın memesini ısıyor. Gömleğimi pantolonumdan çekip çıkarıyor. Ellerimi arkama koyuyorum, bana erişebilmesi için arkama yaslanıyorum.

Parmakları düğmelerime gidiyor, gözleri hep üzerimde. Birkaç düğmeyi karıştırıyor ve bu noktada gömleğimi üzerimden yırtıp atmaya hazırım. Sonunda son düğmeye geldiğinde, gömleğin yana kaymasına izin veriyor. "Başardım." Gururla gülümsüyor ve ben de bir elimi başına götürüp onu tekrar öpmek için kendime çekiyorum. Dili benimkine doğru kayıyor, göğsü benimkiyle aynı hizaya geliyor, elbisenin sateni pürüzsüz bir his veriyor. Dik oturuyorum ve diğer elim kalçasına gidiyor. Elim omzuna kayıyor ve parmaklarım diğer kalçasını tutmak için kolundan aşağı iniyor. Ellerim göğüs kafesinin yanlarından yukarı doğru hareket edip göğüslerini kavradığında ağzımın içinde inliyor. Kalçalarını örtülü sikimin uzunluğuna doğru yatırıyor ve ağzına doğru inleme sırası bana geliyor. Elbisesinin içinden meme uçlarını hissedebiliyorum ve ağzım onları tatmak için sulanıyor. Elbisenin kolsuz bir tarafını aşağı doğru itiyorum, ağzını bırakıyorum ve meme ucunu ağzıma almak için başımı eğiyorum. Dilimi meme ucunun etrafında döndürüp ısırdığımda sırtını dikleştiriyor. "Travis," diye inliyor ve elim diğer kapalı meme ucunu çimdikliyor. Ağzım ona gidiyor ve saten elbisesinin içinden ısıyorum. Elini yan tarafına doğru hareket ettiriyor ve bir fermuar sesi duyuyorum ve daha ne olduğunu anlamadan, kollu kolu aşağı iniyor ve elbisesi beline kadar düşüyor. Onu tekrar öpmeden önce gözlerinin içine bakıyorum. Şimdi beni sırtüstü yatırmaya çalışırken çıplak göğüslerimiz birbirine bastırıyor.

"Henüz değil." Kıkırdıyorum. "Yakında beni sırt üstü yatıracaksın," diyorum, kolumu beline dolayıp onu sırt üstü çevirerek.

"Bu da işe yarar." Bacaklarını kalçalarımın sararken sırtlıyor, elleri tişörtümü omuzlarımdan itmek için dışarı çıkıyor. Kollarım için "Büyümüşsün," diyor. "Ve daha belirgin." İşaret parmağıyla göğüs kaslarımdan birinin üzerinde geziniyor. Haksız da sayılmaz. Çalışmadığım zamanlarda spor salonunda vakit geçirirdim.

Dizlerimin üzerine çöküp tişörtü çıkarıyorum, ayağa kalktığımda bacakları kalçalarımdan aşağı düşüyor ve ona bakıyorum, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, eğilip dudaklarını öpüyorum. Dudaklarını bıraktığımda bana gülümsüyor ve eğilip göğüs ucumun hemen yanından göğüs kafesimi ısıyor. Ben tıslıyorum ve o gülüyor. Tekrar uzandığımda gözlerim güzel yüzünden boynuna doğru kayıyor ve üzerine düşüyorum ama ellerim onu ezmeden önce beni yakalıyor. Başımı eğiyorum ve boynunu doğru noktadan emiyorum ve o da inliyor. Elleri yanlarımda ve yemin ederim karnım onun dokunuşuyla içeri çöküyor ve beni titretiyor. Dilim dışarı çıkıyor ve meme ucuna kadar iz sürüyorum, ağzıma almadan önce dilimin ucuyla alay ediyorum. Elleri başımın arkasına gidiyor ve yukarı baktığımda beni izlediğini görüyorum. Gözlerim onunkilerdeyken diğer göğsüne geçiyorum ve aynı şeyi yapıyorum. Meme ucunun hemen yanını emiyorum ve öpücüklerimi karnına doğru götürürken o noktanın kızardığını görüyorum. Ondaki uzaklaşıyorum ve sırtım düz bir şekilde bacaklarının ortasında diz çöküyorum. "Bir şey var," diyorum ellerimi ayak bileklerinden kalçalarına kadar gezdirerek. Amına yaklaştığımda tüylerim diken diken oluyor. "Yapmak için can attığım tek şey

yap."

"Var mı?" Bir elini başının arkasına koyuyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, yapman için can attığım bir şey daha var." Bana sırtlıyor.

"Öyle mi?" Parmağım uyluğunun iç kısmında biraz daha yükseliyor. "Yapmak için can attığım şeyi merak ediyorum." Bacaklarının arasından gelen sıcaklığı hissedebiliyorum ve elim eteğinin altında kayboluyor. "Senin benim yapmam için can attığın şeyle aynı şey mi?"

Parmak uçlarım külotunun dantelini sıyrıyor. Kalçalarını yerden kaldırdığında külotunun ıslandığını hissedebiliyorum. "Sana bir ipucu vereyim." Elbisesini beline kadar çekerken elleri kalçalarına gidiyor. Yeşil dantel külotu tam da elbisesinin renginde. "Ağzını istiyorum," diyor kalçalarını indirerek. "Tam burası." Külotunu yana çekti ve bana iki kez sormasına gerek kalmadı. Başım doğruca amına dalıyor, dilim dışarı çıkıyor ve yarığını yalıyorum.

Dilimi. Dilim dudaklarının arasından kayıp klitorisini bulduğunda "Siktir," diye tıslıyor. Dilim ona dokunduğu anda sırtı kavisleniyor. "Evet," diye bağıyor ve ellerimden birini dudaklarını açmak için kullanıyorum, böylece onu görebiliyorum. Ne kadar hassas olduğunu hatırlayarak klitorisini ağzıma alıyorum. Dilimle ileri geri giderek klitorisine oynarken, iki parmağımı içine sokuyorum. "Mmmm," diyor, eli saçlarımın arasına giriyor. Tırnakları kafama batıyor ve beni amina **d o ğ r u** itiyor. Dilim ileri geri hareket ederken parmaklarım da aynı anda onu beceriyor. Amının daha da daraldığını ve nefes nefese kaldığını hissedebiliyorum. "Tam oraya." Kalçalarını kaldırıyor ve parmaklarımla birlikte hareket ediyor. "Daha hızlı." Bacakları başımın etrafında sıkışmaya başlıyor. "Travis." Adımı inliyor ve parmaklarımın üzerine boşalıyor, suları parmaklarımdan aşağı akıyor. "Oh, Tanrım." Bacaklarını daha da kapatmaya çalışıyor ama parmaklarımı hareket ettirmeyi bırakmıyorum. "Hassas," diyor ve ben ona bakıyorum.

"Biliyorum." Dişlerimle klitorisini sıyrıyorum ve bu sefer tekrar boşalıyor. İniltisi geceyi dolduruyor ve eğer etrafta biri olsaydı, neler olduğunu tam olarak bilirdi. Parmaklarımla aynı anda dilimi içine kaydırıyorum ve sonra dalgayı tekrar tekrar sürerken klitorisine kadar yalıyorum. Kalçaları her seferinde titriyor ve parmaklarımı daha fazla hareket ettiremeyene kadar parmaklarımı daha hızlı hareket ettirdiğimde, tekrar boşalacağını biliyorum. "Bir kez daha Harlow," diyorum ve amını yalarken bana bakarken ona bakıyorum. Gözleri başının arkasına doğru kayıyor ve her zamankinden daha sert boşalıyor. Başımı tutuşu gevşerken parmaklarım yavaşlıyor. Bacakları yana düşüyor ve içinden çıktığımda tek yapabildiğim göğsünün aşağı yukarı hareket edişini izlemek oluyor.

"Öyleydi." Dudaklarını yalıyor ve gözlerini açıyor. "Öyleydi." Ona doğru emekliyorum ve burnu çeneme sürtünüyor. "Eğlenceliydi." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Bahse girerim aletini gırtlığıma aldığımda da aynı derecede güzel olacak."

BÖLÜM 14

Harlow

"Öyleydi." Gözlerim hâlâ kapalıyken dudaklarımı yalıyorum. Onları açmaktan ve bunun bir rüya olmasından korkuyorum. Serin hava içimde esiyor ve gözlerimi açtığımda bacaklarımın ortasında dizlerinin üzerinde duruyor. "Öyleydi," diye söze başlıyorum, nefesim normale dönerken o üzerime doğru sürünüyor ve ben burnumu çenesinin altına sürüyorum. "Eğlenceliydi." Kulağa ne kadar aptalca geldiğine gülümsüyorum. Eğlenceliydi. Eğlenceden çok daha iyiydi. Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi ve ona zaten sahiptim. Steroidlerin en iyisi gibiydi. Boynunu öptüm, o da yüzünü görebilmem için arkasına yaslandı. "Eminim aletini gırtlığıma aldığımda da aynı derecede iyi olacaktır."

İnliyor ve ben de onun elinden kurtulup elbisem belime dolanmış halde ayağa kalkıyorum. Balkonun ortasında doğduğum günkü gibi çırılçıplak dururken elbisemi kalçalarımın üzerinden kaydırıp külotumu da alıyorum. "Hmm." Dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzü amımın tam hizasına geliyor. Dilini dudaklarımın arasından kaydırırken elleri kığıma gidiyor.

"Hayır," diyorum isteksizce. "Sıra bende." Elinden kurtuluyorum.

"Kukunu yüzüme koyma benim suçum değil." Sırtarak ayağa kalktı. "Onu yiyeceğim."

Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum. "Bildiğim iyi oldu." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve öpmek için başını eğdiğinde önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Ona bakarken ellerim kemerine gidiyor. Gözleri her hareketimi izliyor. "Sanırım zamanı geldi." Kemerini çıkardım ve çözdüm. "Benim için." Düğmeyi açıyorum. "Bunu almak için." Fermuarı indirip pantolonunu kalçalarına doğru itiyorum. "Bebeğim aşağı." Beyaz boxer'ının üzerinden sikini avuçluyorum ve tıpkı hatırladığım gibi. Uzun ve kalın; tekrar üzerine oturmaya düşününce amımın kasıldığına yemin edebilirim. Parmaklarım üstteki lastiğin içine kayıyor ve yavaşça sikini ortaya çıkarıyorum. "Boğazımdan aşağı." Eğilip sikinin ucunu tıpkı bir lolipop gibi yalıyorum ve tuzlu prekumunun tadına bakıyorum. Boxerını pantolonuyla birlikte kığının üzerinden aşağı itiyorum. Elim sikinin tabanını kavıyor ve inliyor. "Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu gör." Sikinin ucunu ağzıma alıp emiyorum ve sonra bırakıyorum. "Sikin." Onu sadece bir dokunuşla alıyorum

Tekrar bırakmadan önce daha derine. "Ağzıma." Onu daha da derine çekiyorum. "Boğazımdan aşağı." Hepsini içime almaya çalışıyorum ama çok uzun ve kalın. Elim ağzımla birlikte hareket ediyor ve onu tamamen içime almaya çalışırken ona bakıyorum. Yüzümü sikerken kalçaları ağzımla birlikte hareket ederken eli saçlarımın arasına giriyor.

"Harlow." Dişlerimle sikinin başını sıyırıp taşaklarına kadar yaladığımda ismimi tıslıyor. Birini ağzıma aldıktan sonra diğerine geçerken ona bakıyorum. "Siktir," diyor. Sikini tekrar ağzıma aldığımda gözlerini kapatıyor ve başını geriye atıyor. "Dayanamayacağım," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Boşalacağım," diye beni uyarıyor.

"Ağzıma gel," diye ısrar ediyorum, sikini tekrar boğazımdan aşağıya alıyorum ve o da tam olarak bunu yapıyor. Son damlasına kadar onu emmeye devam ediyorum ve ancak o zaman sikinin ağzımdan çıkmasına izin veriyorum.

"Öyleydi," diyor göğsü inip kalkarken. Önünde durmam için beni yukarı çekiyor. "Öyleydi." Burnunu benimkiyle ovuşturuyor, dudakları ağzımın köşesini öpüyor.

"Eğlenceli." Gülmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum ve ikimiz de gülüyoruz. Pantolonunu indiriyor ve içinden çıkıyor, önümde çıplak kalıyor. Onu çıplak görmeyeli dört yıl oldu ve anılar onun hakkını hiç vermiyor.

"Daha fazla eğlenmeye hazırım." Kolunu karnıma doluyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline doladım.

"Daha fazla eğlenmeyi çok isterim," diyorum, beni kapağa koymasını bekleyerek, ama o içeri doğru yürümeye başlıyor.

"Balkonda eğlenmeyecek miyiz?" Eve girerken ona sordum.

"Sikeyim hayır." Başını sallar. "Seninle tahta bir balkonda eğlenmeyeceğim."

Kollarımı boynuna doluyorum. "Arabanın ön koltuğunda, direksiyonu kıcıma bastırarak seks yapmıştık," diye hatırlatıyorum. Travis'le seks her zaman, ama her zaman çok iyiydi. İlk seferinden son seferine kadar. Sık sık, bazen günde üç kez seks yapardık.

"Sanırım kıcıda bir direksiyondan daha iyisini yapabilirim." Kıkırdıyor. "Ve bu senin hatandı. Resmen konsolun üzerine tırmandın."

"On beş dakika boyunca bana amımı nasıl yiyeceğini anlattın," diye homurdanıyorum ve sonra beni yatağa fırlatıyor. Gülüyorum ve bacaklarım

Sonbahar açık.

"Şu anda bunu yapmak üzereyim," diyor, yatağa sürünerek başını bacaklarımın arasına gömüyor.

"Bu çok iyi." Kalçalarım yüzüne sürtünmek için yukarı çıkıyor. "Ama bence sikini amıma soksan daha iyi olur."

Dizlerinin üzerine çöküyor. "Öyle mi?"

Ayağa kalkıyorum ve sikini sarsıyorum. "Öyle," diye onaylıyorum ve başımı çevirip yan masayı ve prezervatif dolu bir kâseyi görüyorum. "Bu odadan kim sorumluyorsa zam alması gerek." Prezervatifin köşesini yırtarak açıyorum ve ona doğru sürünerek takmaya hazır hale geliyorum.

"Ben yaparım." Elini uzatıyor. "Sırt üstü yat, bacaklarını aç ve kendini benim için hazırla." Memnuniyetle prezervatifi ona veriyorum ve arkama yaslanıp bacaklarımı onun için açıyorum. Elimi aşağıya indirip klitorisimle oynarken bir yandan da onun kendini kılıfına sokmasını izliyorum.

"Sert istiyorum." İki parmağımı içime sokuyorum. "Ve hızlı."

"Sen." Bana doğru sürünüyor, siki benim için hazır. "Benimkini alacaksın." Sikiyle klitorisimi tokatlıyor, sonra yarığımı aşağı yukarı ovuyor. Ucunu içeri sokuyor. "Sana nasıl verdiğimi," diyor bana çarpmadan hemen önce.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve o çekilip tekrar içime giriyor. Kendimi çok dolu hissediyorum. "Daha sert yapabilirsin," diye onu teşvik ediyorum, bana her zaman istediğim şekilde verdiğini biliyorum. Onu daha da derine sokmak için kalçalarımı geriye yatırıyorum ve taşakları tekrar tekrar kıcıma çarpıyor. Beni daha önce hiç sikmediği gibi sikiyor, her hamlesi bir öncekinden daha sert ve ben her saniyesine bayılıyorum. Parmaklarım klitorisimi tıngırdatıyor ve boşalmak üzereyken bunu hissedebiliyor çünkü içimden tamamen çıkıyor ve yüzünü amıma gömüyor, sikini tekrar içeri sokmadan önce dilini birkaç kez içeri kaydırıyor. "İhtiyacım var," diyorum ve odadaki tek ses tenlerimizin birbirine çarpma sesi oluyor. Kalçalarını içeri ve dışarı itiyor ve meme ucumu ısırarak için eğiliyor ve bu, kenardan geçmek için ihtiyacım olan itici güçtü. "Geliyorum." Yerde kalması için bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama bana tekrar tekrar çarpmaya devam ediyor. Çekip beni karnıma doğru çevirdiğinde sonuna geldiğimi düşünüyorum. Beni kalçalarımından kavırıyor ve bana çarpıyor ve ben tekrar boşalıyorum ve bu sefer o da boşalıyor. Prezervatifin içine boşalırken adımı haykırıyor. Üstüme yığılıyor ve gözlerim kapanıyor. "Bu," diyorum başının yanımdaki yastığa değdiğini hissettiğimde. Başımı çevirdiğimde onu başını çevirmiş ve gözlerini kapatmış halde görüyorum.

Gözlerini açıyor ve gözlerini daha önce hiç bu kadar net görmemiştim. "Bu lanet olası dünyanın dışındaydı," diyor, içimden sıyrılıp sırt üstü yatıyor. Gözlerini kapatıyor ve bir elini göğsüne koyuyor.

Amım geri gelmesi için haykırıyor. "Yani, iyiydi," diye şaka yapıyorum ve bana bakmak için tek gözünü açıyor. "Bence daha iyisini yapabiliriz."

"Öyle mi?" Bana sırtıyor ve ben de dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Bunu öğrenmenin tek yolu tekrar yapmak," diyorum ve beni kendine çekiyor.

"Bunu yaptığımızı görüyorum," diyor saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. "Çok daha fazla."

"Oh, gerçekten mi?" Ağzı ağzıma gelmeden önce söyledim.

"ÜST KATTAN BAŞLAYACAĞIM," diyen bir kadın sesi duyuyorum. "Sonra da gelip burada size yardım edeceğim."

Sesler duyduğum bir rüya gördüğümü düşünerek gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Ama birinin nefesini duyduğumda bunun bir rüya olmadığını anlıyorum. "Aman Tanrım." Hareket etmiyorum çünkü üzerimin örtülü olup olmadığından emin değilim. Ne kadar zamandır uyuduğumu bile bilmiyorum, gözlerimi her kapattığımda birbirimize sokuluyorduk ve siki içimde bitiyordu. En son prezervatiften kurtulacağı sırada yüzüstü yere yığılıp uyuyakalmışım. Ağzım sahilde kum yutmuşum gibi hissediyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerim ağzı açık, eliyle ağzını kapatmaya çalışan Shelby ile karşılaşılıyor. Merdivenlerden yukarı koşan ayak sesleri Travis'in gözlerini açmasına neden oluyor. Clarabella ve Presley'nin merdivenlerin başına gelip Shelby'nin arkasında durmalarını izliyorum. İkisinin de yüzünde Shelby ile aynı ifade var. Sadece Clarabella bana sırtıyor ve gülmek için dudaklarını kıvrıyor.

"Tanrım, Shelby," diye tıslıyor Travis yanımdan. "Ne yapıyorsun burada?" Şimdi oturuyor ve göğsünün üzerindeki çarşaf kucağına düşüyor.

"Burada ne işim var?" diye soruyor, şok olmuş bir halde.

"Yer beni yutabilir mi?" Bu sözleri yüksek sesle duyduğumda şok oldum. Bunu söylemek yerine düşündüğümü sanmıştım. Az önce söylediğim şeyi duyup duymadıklarını görmek için etrafıma bakındım.

Presley kollarını göğsünde kavuşturarak, "Dün gece biri birini yutmuş," diyor. İnliyorum ve örtüyü kaptığım gibi yanına götürmeye çalışıyorum.

Kafam.

"Tamam, hepiniz aşağıya inin, sizinle orada buluşuruz." "Ben kahve yapacağım," diyor Clarabella ve dönüp merdivenlerden aşağı iniyor.

"Gidip ona yardım edeceğim ve az önce gördüklerimizi tartışacağız." Presley bir adım aşağı iner. "Hadi Shelby." Shelby'yi yanına çeker.

"Aman Tanrım," diye homurdanıyorum ve daha önce ölmek istemediysem bile şimdi kesinlikle ölmek istiyorum. "Bu çok utanç verici," diyorum ve yataktan kalkıp çarşafı göğsüme doğru tutuyorum. şu anda çıplak olan Travis'e dönüp baktığımda içimden panik geçiyor ve aleti kalkıyor.

Gözlerimin ona bakmasını engellemek için elimi kaldırıyorum. "Alçakgönüllülük için biraz geç oldu." Travis yataktan kalkıyor. "İki saatten az bir süre önce yüzüme oturdun."

"Bu farklıydı," diye fısıldıyorum ona, ama odanın açıklığı sesimin duyulmasını sağlıyor.

"Hâlâ ıplaktın," diye işaret ediyor, kapıya doğru yürüyor ve sonra balkona çıkmayı düşünüyor ve ben onun adını haykırıyorum.

"stn rt. Dışarısı aydınlık," diye tıslıyorum ve o da gecenin bir vakti küvetten çıktığımızda kullandığımız havluyu alıyor. "Ve elbisemi getir." Kapıyı işaret ediyorum.

antamdaki telefon almaya başladığı sırada havluyu kalçalarına sararak, "İşte sabah seksi böyle olur," diyor.

BÖLÜM 15

TRAVIS

Dışarı çıkmak için elimi kapı koluna atıyorum ki alt kattan bir telefon çalmaya başlıyor. "O benim telefonum," diyor önündeki çarşafa tutunarak.

"Biri telefonu getirebilir mi?" Merdivenlerden aşağı bağıriyorum ve sonra dışarı çıkıyorum. Kıyafetlerimizi alıp içeri girerken güneş gözlerimi kısmama neden oluyor.

Clarabella, "Al," diyerek Harlow'a çantasını uzatır.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve onunla göz teması bile kurmuyor. Telefon çalmayı kesiyor. Clarabella dönüp merdivenlerden aşağı inerken ona gülümsüyorum. "Bundan daha kötüsü olabilir mi?"

Gülüyorum. "Annem de olabilirdi," diyorum, bana ters ters bakıyor, ben de gülüyorum. "Biz istediğimizi yapabilecek iki yetişkiniz." Onunla aramı düzeltmeye çalışıyorum. İstediğim son şey kız kardeşlerimin içeri dalmasıyla uyanmaktı. Yaşadığım geceden sonra olmazdı. Hayatımın en güzel gecesiydi ve tabii ki Harlow'la olması çok anlamlıydı.

Çantasındaki telefon tekrar çalıyor ve açıp bana bakıyor. "Ben Rachel." Gözlerini kapatıyor ve başını arkaya atıyor. "Alo." Telefonu kulağına götürüyor. "Evet, evet, iyiyim," diyor bana bakarak. "Brunch iyi bir plana benziyor. Bir saat içinde hazır olurum." Rachel'ın ne dediğini bilmiyorum ama iki dakika sonra telefonu kapatıyor. "Otele dönmem gerek." Elimden elbisesini aldı. "Külotum nerede?"

"Dışarıda, ön verandada." Presley'i aşağıdan duyuyorum. "Bunun bir şaka olduğunu düşündük."

Harlow a y a ğ a k a l k arken, "Şaka hepinizin üzerinde," der ve güler. "Sanırım arkanızı dönmeyeceksiniz."

"Haklısın," diyorum kalkarken ve bu sabah karşımda utangaç olmasından nefret ediyorum. "Ama yapacağım," diyorum ve dönüp havluyu belimden indirerek boxer'larımı giyiyorum. Kendi pantolonumun fermuarını çekerken aynı anda onun elbisesinin fermuar sesini duyuyorum.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor, arkamı dönüyorum ve gülümsemeden edemiyorum.

"Güzel," diyorum usulca ve sonra gözlerim boynuna gidiyor ve elimi ağzıma götürüyorum. "Boynun," diyorum ve o da banyoya doğru yürüyüp aynaya bakıyor.

"Bana morluk mu yaptın?" diye bağıırıyor. "Neyin var senin?" Kafası banyodan çıkıyor.

"Bu benim suçum değil." Ellerimi kaldırdım. "Sanırım üzerine oturduğın zaman oldu." Banyodan çıktı ve elini kaldırdı.

"Tekrara ihtiyacım yok. Ben oradaydım," diye karşılık veriyor ve ben de ona doğru yürüyüp kollarıma alıyorum. İsteksizce geliyor. "Bu çılgınlık."

"Öyle mi?" Ona usulca soruyorum ama cevap vermiyor. Tek yaptığı bana bakmak, ben de eğilip dudaklarını öpüyorum.

"Gitmem gerek," diyor. "Rachel beni bekliyor olacak."

Ona başımı sallıyorum ve merdivenlerden inerken parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Her an gideceğini düşünerek göğsüm ağrıyor. "Vay, vay, vay, eğer bu utanç yürüyüşü değilse," diyor Presley mutfaktaki tabureden. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Utanılacak bir şey yok," diyorum ve Harlow parmaklarını benimkilerden çözüyor.

"Biriniz beni otele götürebilir mi?" diye soruyor onlara. "Ya da bana yönü gösterin, ben de Uber'le gideyim."

"Ben seni götürürüm," diyor Clarabella, ona doğru gelerek. "Onu bıraktıktan sonra sizin için geri döneceğim."

"Teşekkür ederim," diyor Harlow ve sonra bana bakıyor, söylemek istediği çok şey olduğunu görebiliyorum ama sadece başını sallayıp evden çıkıyor. Elini uzatıp onu son bir kez öpmek istiyorum ama seyirciler varken ve hissettiği utanç yüzünden benden memnun olmayacağını biliyorum.

Kapının arkasından kapanışını izliyorum ve sonra Shelby'nin yanımdan geçip dışarıya baktığını görüyorum. Arabaları uzaklaşırken tekerleklerin çıtırtısını duyuyorum ve ancak o zaman Shelby dönüp bana bakıyor. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağıırıyor bana, ellerini kalçalarına koyarak. Bu sabah yapacağımı düşündüğüm şey kesinlikle bu değildi.

Presley yanıma gelip bana bir fincan kahve uzatarak, "Al," diyor. "Bir şeye cevap vermeden önce iç."

"Neden onun gibi daha nazik olamıyorsun?" Presley'i işaret ediyorum ve sıcak kahveden bir yudum alıyorum. "Ve neden bağıırıyorsun?"

"Çünkü sen lanet olası aklını kaçırmışsın." Ellerini havaya kaldırıyor ve ben sadece sırtıyorum.

"Dün gece sevişme de vardı." Presley şaka yapmaya çalışıyor ve ikimiz de ona ters ters bakıyoruz. "Zor bir kalabalık."

"Bir, Harlow ve benim aramda olanlar." Onun adını tekrar söylediğimde kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Bizim aramızda."

Shelby, "Onu unutman iki yılını aldı," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Muayenehanemi kurmakla meşguldüm." Gerçeklerden uzak durmaya çalışıyorum.

Presley yanımdan, "Yalan," diyor ve ben ona bakıyorum. "Harlow'u asla unutamadı."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde soruyorum ve Presley sadece omuzlarını silkiyor.

"Orada durup bana Jennifer'ı gerçekten sevdiğini söyleyemezsin," diyor ve bir yudum aldığım kahve gelmeye başlıyor. Tam bir şey söyleyecekken elini kaldırıyor. "Onu çok sevdiğine eminim ama aşk." Başını sallıyor, tekrar tabureye oturuyor. Kahve fincanını alıp dudaklarına götürüyor. "Onu sevmedin."

"Bunu nasıl söylersin?" Shelby diyor ve sonra bana bakıyor.

"Sen." Presley Shelby'yi işaret ediyor. "Tam bir pisliksin." Shelby ona soluk soluğa bakarken ben yine tekerlek seslerini duyuyorum. Kalbim göğsümde hızlanıyor ve Harlow'un bırakılmak istemediğine karar verip geri dönmek isteyip istemediğini merak ediyorum. Ön kapı açılıyor ve Clarabella içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Tamam, elimden geldiğince hızlı koştum." Üçümüze baktı. "Ne kaçırdım?" Shelby ve ben aynı anda "Hiçbir şey," diyoruz.

Presley, "Yalancılar yalancılar, pantolonlar yanıyor," diyor. "Shelby, Travis'in aklını kaçırap kaçırmadığını soruyordu. Sonra ona Jennifer'ı hiç sevmediğini söyledim."

"Doğru," diyor Clarabella ve gözlerim açılıyor, o da bana bakıyor. Gülüyor. "Orada durup bize Jennifer'ı sevdiğini söyleyemezsin." Bana bakıyor ve ben sevdiğimi söylemek istiyorum ama kahveme bakıyorum. "Kesinlikle, sen asla sen değildin," diye söze başlıyor. "Yani, şu eve baksana. Bu evi aldın ve onu buraya hiç getirmedi." Yutkunuyorum. "Ona hiç söylemedin bile."

"Hiç gündeme gelmedi," diye yalan söyledim. Bu evi dört yıl önce neden aldığımı kimseye söylemeyeceğim. Kimseye, az önce çıkıp giden kadın dışında.

"Bir saniye," diyor Shelby, parmağını kaldırarak. "Sana düğün gecesini sorduğumda, otelde bir oda kiralayacağını söylemiştin."

"Bir oda kiraladım," diyorum onlara. "Size burayı dekore etmemenizi söylemiştim. Düğün gecemde buraya gelmeyeceğimi özellikle söyledim."

"Jennifer'ı buraya getirmek istemediğini söylemiştin ama Harlow'u getirdin," diye devam ediyor Shelby, sanki Sherlock Holmes'la sikişiyormuş gibi.

"Çünkü Jennifer'ı sevmiyor," diyor Clarabella ve ben ona bakıyorum. "Harlow'la birlikteyken sanki kendin oluyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?" Herkesin benim işime burnunu sokmasından ve tüm bunların ortaya çıkmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde söylüyorum.

"Asla gerçekten gülmüyorsun," diyor Presley. "Sanki..." Hangi kelimeyi söyleyeceğini bilemez, bu yüzden Shelby bir tane bulur.

"Sıkıcı," diyor Shelby. "Çok sıkıcısın." Yüzü buruşuyor.

"Ama sonra Harlow'la şakalaşılıyor ve gülüyorsunuz. Merdivenlerden inerken onun elini tuttun," diyor Clarabella. "Jennifer'ı öptüğünü hiç görmedim. Bir kez bile."

Başımı yana eğiyorum. "Yani dokunaklı değildik." Bir fincan kahve içiyorum ve tadı ağzımda ekşi kalıyor.

"Düşüncelerimi paylaşabilir miyim?" Clarabella elini kaldırarak şöyle der. "Neden, kendini mi tutuyorsun?" Gülüyorum.

Gözlerini devirir. "Harlow'dan ayrıldığın zaman," diye başladı. "Onun adını bile söyleyemiyorduk. Seni her gördüğümüzde daha da kötü görünüyordun." Gözünden akan bir damla yaşı siliyor.

"Evet, bok gibi görünüyordun," diye araya giriyor Presley. "Gözlerin tamamen çökmüştü. Çok kötüydü."

"Ve onun adını söylememizi bile unut. Bir keresinde annemin onun adını söylediğini hatırlıyorum, gözlerinde o bakış vardı ve evi terk ettin." Benim için ne kadar zor olduğunu hatırlayarak yere bakıyorum. "Şimdi de dün Jennifer'dan ayrıldın ve gözünü bile kırpmadın."

"Ayrıca, Jennifer'a milyonlarca kez söyledik ve sen ağlamadın." Clarabella beni işaret ediyor. "Harlow kapıdan çıktı ve sen sanki biri dondurmanı çalmış gibi görünüyordun."

"Benden ne istiyorsunuz?" Üçüne de sordum.

Shelby kollarını göğsünde kavuşturarak, "Senin mutlu olmanı istiyoruz, ahmak," diyor. "Ve eğer Harlow seni mutlu ediyorsa, bunu kabul et."

"Çok şanslısın," diyor Presley başını sallayarak. "Dört yıl önce benden ayrılmış olsaydın ve sonra beni düğününe davet etseydin, sana yapacağım son şey sakso çekmek olurdu."

"Aynen," diyor Clarabella. "Kesinlikle taşaklarını tekmelerdim."

Shelby, "Belli ki hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor," diyor ve haklı olduğunu umarak kalbim küt küt atıyor.

"Her neyse, burada oturup Romeo'nun aşk hayatı hakkında sohbet etmek isterdim," diyor Clarabella. "Ama gitmemiz gereken bir brunch var."

"Ayrıca, lütfen unutmayın," diyor Shelby. "Bu evde hiçbir şeyi ben temizlemiyorum."

"Bu dağınıklığı sen yarattın," diyorum eve bakarak.

"Bu evde seks yaptın," diye karşı çıkıyor. "Ve yapmak isteyeceğim son şey, senin taşak torbanın dokunduğu bir şeye dokunmak olur."

Presley tezgâhtan uzaklaşarak, "Ölürdüm," diyor. "Burada mı yaptın?" Tezgâhı işaret ediyor. Gülümsememi saklamaya çalışıyorum. "Aman Tanrım."

"O noktada yaptığınızı sanmıyorum." İşaret ettim ve doğruyu söylemek gerekirse, üst kattan hiç çıkmadık. "Ama oralarda olabilir."

Presley kapıdan çıkarken, "Duş alıp dezenfekte olmam lazım," diyor. "Otuz dakika sonra brunch var. Geç kalmayın."

"Düğün olmadıysa neden brunch yapıyoruz?" Ben soruyorum.

"Çünkü yemek sipariş edilmişti ve biz sadece arkadaşlarını davet ettik," diyor Shelby ve kapıdan çıkıp kapıyı çarparak kapatıyor.

"Sanırım kendi aracımı kendim bulacağım," diyorum başımı sallayarak ve etrafıma bakınarak. Üst kattaki banyoya çıkıp duş alıyorum ve kırk beş dakika sonra kot pantolon ve polo tişörtümle brunch'a geliyorum.

"İşte orada," diyor Frankie, dün gece bulunduğumuz odaya girdiğimde. Ortadaki yuvarlak masa dışında tüm masalar gitmişti. "Lanet olsun, nasıl akşamdan kalma değilsin?" diyor ona yeterince yaklaştığımda. Etrafa bir göz atıyorum ve şu ana kadar sadece erkeklerin burada olduğunu görüyorum.

"Uyuyakalmışım," diye yalan söyledim ve kapı açıldı, içeri girdiğini görmeyi umarak baktım. Ama içeri girenler sadece Rachel, Victoria ve Lydia. Üçü de güneş gözlüğü takıyordu.

"Lütfen bana birinin Bloody Mary'si olduğunu söyleyin." Lydia doğruca bara gidiyor.

"Selam," diyorum Rachel selam vermeye geldiğinde. "Harlow nerede?"

"Oh, gitti," diyor ve içimdeki her şey kapanıyor. "Acil bir işi çıktı ve gitmesi gerekti."

BÖLÜM 16

Harlow

"Çok teşekkür ederim Harlow," diyor Bayan Marcus kedisini kaptığı gibi taşıyıcıya yerleştirirken. Kedi evden kaçmış ve bir rakunla teke tek mücadele etmişti. İçeri girdi ve rakun onu alt etmiş gibi görünüyordu. Ama sonuçta, üç saatlik ameliyat ve iki gün bizimle geçirdiği iyileşme sürecinin ardından nihayet evine dönüyor. "O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Benim için zevkti." Ona gülümsüyorum ve taşıyıcıya bakıyorum. "Herhangi bir sorunuz olursa, cep telefonum sizde var." Bana başıyla selam veriyor, muayene odasının kapısını açıyor ve dışarı çıkıyor. Gümüş muayene masasına doğru yürüyorum ve dezenfekte etmeden önce üzerine sprey sıkıyorum. Genelde Donna daha sonra gelir ama günün son randevusu olduğunu bildiğim için diğer odaya acele etmem gerekmiyor. Şişeyi köşedeki lavabonun altına koyup ellerimi yıkamak için suyu açıyorum.

"Hey," diyor Donna arkamdan ve odaya girerken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Eğer bana başka birinin aradığını söylersen." Ona ters ters bakıyorum ve o sadece gülüyor.

"Ben de bunu söylemeye geliyordum." Söyleyeceği şeyi uzatıyor ve yine uzun bir gece olacağını düşünerek içimi bir korku kaplıyor. "Bugün için ayrılacağımı ve başka kimsenin aramadığını." Donna bana gülümsüyor. "Hafta sonu için tüm aramaları Tyler'a yönlendirdim."

"Teşekkür ederim." Suyu kapattım ve ellerimi kurulamak için bir kağıt havlu aldım.

"Dosyaları masana bıraktım." Bugün yaptığım tüm vakalardan bahsediyor. Her zaman yazılı olarak çizelge hazırlarım ve o da bunları bilgisayara kaydeder. "Onları eve götürebilirsin."

Başımı salladım. "Onları burada bitireceğim ve önümüzdeki iki gün boyunca uyuyacağım."

"Ben de yorgun görüldüğünü söyleyecektim." Başını yana eğiyor. "Ama bu hafta huysuz bir arı gibiydin, o yüzden vazgeçtim."

Kıkırdıyorum. "Ve huysuz değilim."

"Hâlâ huysuzsun ama önümüzdeki iki gün boyunca seni görmek zorunda değilim, bu yüzden her şeyi unutacaksın." Odadan çıkmak için döndü. "Pazartesi görüşürüz." Elini başının üstünde tutuyor.

Muayene odamdan çıkıp doğruca ofisime gidiyorum. Köşedeki iki pencereden gelen ışık odayı biraz daha aydınlık hale getiriyor. Ortada büyük ahşap bir masa, önünde iki sandalye ve köşede de bir koltuk var. Rahat olması gerekiyordu çünkü bazen ameliyatı bitirip birkaç saatliğine kanepeye uzanıyordum.

Masamın etrafında dolaşıyorum ve büyük kahverengi deri sandalyeye oturup arkama yaslanırken ortada yığılı duran manila klasörleri görüyorum, gözlerim bir saniyeliğine kapanıyor.

Bu hafta pek çok açıdan acımasız geçti. Hiç durmadan çalıştım ve hatta gecenin bir yarısı taylarını doğuran birkaç ata yardım etmem için çağıldım. Daha sonra plasenta çıkmayınca geri çağıldım, son üç gündür günlerim günde yirmi saat devam ediyordu.

Tüm bunların üstüne, zar zor uyuyordum çünkü gözlerimi her kapattığımda gördüğüm tek şey Travis'ti. Bana gülümsüyordu, sırtıyordu, üstümdeydi ve içime giriyordu. Adımı haykırıyordu ve ben ona yeterince yaklaştığımda gözlerim hep fal taşı gibi açılıyordu. Bu tam bir işkenceydi ve ben bunu aşmıştım.

Amacım, işimi bitirdikten hemen sonra tüm hafta sonu boyunca tam anlamıyla uyumak. İlk dosyayı açıyorum ve hastalar ve yemek arasında karaladığım küçük notları okuyorum. Hepsini bitirmem yaklaşık bir saatimi alıyor. Kapının üstündeki zilin çaldığını duyduğumda zihnim otomatik pilottaydı. Masamdan başımı kaldırıp gelen kişinin bana ihtiyacı olan biri değil de aile üyelerimden biri olmasını umuyor ve çılgınca dua ediyorum.

Masamda kıpırdamadan otururken kendime gülmek zorunda kalıyorum ve birkaç saniye sonra ayağa kalkıyorum. Aile üyelerimden biri olsaydı şimdiye kadar adımı bağırmış olurdu. Ofisten çıkıp koridordan resepsiyona doğru yürüyorum ve adımımın ortasında duruyorum. Düşünebildiğim tek şey bu olamaz. Kalbim göğsümde çarparken, boynumdan yukarıya doğru yükselen sıcaklıkla birlikte sinirlerimin vücuduma dolduğunu hissediyorum. Ellerim hafifçe titriyor. "Travis." Adını söylüyorum ve rüya görüp görmediğimi merak ediyorum. Bu bir rüya mı?

Bana bakmak için arkasını döndü ve ben de onu içeri aldım. Haki pantolon ve düğmeli mavi gömlek giymiş, beyaz spor ayakkabılarını da içine sokmuş. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve üstteki iki düğmesi

boynunun etrafını açıp altındaki pürüzsüz deriyi gösteriyor. Geçen cumartesi gününün büyük bir kısmını yalayarak geçirdiğim deri. Beni gördüğünde yeşil gözleri parlıyor, saat beş yönündeki gölgesi hatırladığımdan daha kalın. "Hey," diyor sanki burada olması normal bir olaymış gibi

Aklıma gelen tek şey "Burada ne yapıyorsun?" oldu.

"Buralardaydım." Bana sırtıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Uçağa mı bindin?" Ona soruyorum, başım dönüp dururken beni nasıl öptüğünü hatırlıyorum.

"Hayır, ben sürdüm." Bana bakıyor ve midem düğümlerle doluyor.

"Buraya gelmek için altı saat araba mı kullandın?" Onu gömleğinden tutup dudaklarını beni öpmesi için aşağı çekmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Aslında trafikle birlikte sekiz saat sürdü." Kıkırdıyor ve tüm vücudum elektrik çarpmış gibi hissediyorum. "Ayrıca, seni başka nasıl yemeğe davet edebilirdim ki?"

Ağzım açık kaldı. "Bunca yolu beni yemeğe davet etmek için mi geldin?"

"Şey, aramayı denedim ama numaranızı değiştirmiş olmalısınız," diyor etrafına bakınarak. "Ve ofisinizi aramak"- omuz silkiyor-"çok kişiliksiz geldi." Gözleri doğrudan bana bakıyor. "Ve dürüst olalım, benden kaçarsın."

"Tamam, bir." Parmağımı kaldırıyorum, beni onun kadar iyi tanıdığı için kızgıyım. "Numaramı değiştirmedim." Cebimden telefonu çıkarıp ona gösteriyorum.

"Seni aradım," diye söze başladı ve ben elimi kaldırdım.

"Hayır, yapmadın." Başımı iki yana sallıyorum, Donna'nın masasına doğru yürüyorum ve numaramı çevirmek için telefonu elime alıyorum. Telefon elimde çalıyor. "Gördün mü, çalışan telefon."

Arka cebinden telefonunu aldı ve ona baktı. Telefonu hoparlöre aldığı anda çalmıyor bile ve doğrudan sesli mesajıma yönlendiriyor. "Hepsi bu kadar. Pazar günü yüzden fazla kez aradım. Sana mesaj da attım."

"İşte buradasın, yalan söylüyorsun çünkü hiçbir şeyim yok." Telefonuma baktım.

"Bir deneyeyim," diyor, telefonuna bir şeyler yazıyor ve gönder tuşuna basıyor. Telefonuma bakıp bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. "Gördün mü?"

diyor, telefonunu çeviriyor ve ekranındaki tüm mesajların yeşil olduğunu görüyorum.

Elimi ağzımın önüne koydum. "Sanırım seni engelledim."

"Söylemiyorsun," diyor, en ufak bir şaşkınlık göstermeden. Telefonuma bakıp onun numarasını çeviriyorum ve telefonu elinde çalıyor. "Oh, bak, Harlow arıyor," diye şaka yapıyor ve telefonu kulağına götürüyor ve yankısını duyuyorum. "Harlow," diyor sanki karşımda durmuyormuş gibi. "Araman ne kadar hoş."

"Çok komik," dedim ve telefonu kapattım. "Tamam, belki de engellenmişsindir."

"O zaman engelimi kaldır," diyor bana.

"Telefonumda kayıtlı olmadığın için nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum telefonuma bakarak ve nefesi kesiliyor.

"Beni kişi olarak mı sildin?" diye soruyor, şok olmuş bir halde.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Sadece telefonumu kaybettim ve buluta kaydetmemiştim, bu yüzden tüm rehberimi kaybettim."

"Oh, vay canına." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Suçu buluta atıyorsun." "Bulut suçlamıyorum," diye savunuyorum.

"İyi, çünkü kimse bulutun gerçekte ne olduğunu bilmiyor" diye belirtiyor ve haksız da değil. Mağazadaki adam bana açıkladığında, iki kafası olduğunu düşünmüştüm.

"Neyse, konunun dışına çıkıyoruz," diyorum telaşlanarak. "Evet, öyle." Başını sallıyor.

"Ayrıca..." Onu işaret ediyorum. "Senden asla kaçmam," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Yalan söylediğimi o bile biliyor.

"Yani mesaj bıraksaydım beni geri arayacak mıydın?" Gözlerimin içine bakıyor.

"Evet," diyorum, konuyu değiştirmesini umarak.

"Beni hemen geri arar mıydın?" Bu soruyu sorduğunda aklıma g e l e n tek şey lanet olsun.

"Meşguldüm." Kendimi savunmak için ellerimi havaya kaldırdım.

"Kesinlikle," diyor. "Yani benden kaçacaktın, sonra ne olacaktı?" "Sonra da ipucunu alır ve beni geri aramazdın," diyorum ve gözlerindeki acının titreştiğini görebiliyor ve sonra çabucak toparlanıyor.

"O zaman, sanırım bu civarda olmam iyi bir şey." Sesi yumuşaktı. "Ne diyorsun, Harlow?"

"Tam olarak ne hakkında?" Geçen hafta sonu yaptıklarımız hakkında kesinlikle konuşmamız gerektiğini bilerek soruyorum. Ama sonra geçen hafta sonunu düşündüğüm anda, bunun hakkında konuşmamayı umuyorum. Bunu ait olduğu yere, halının altına süpürmek istiyorum ve bunu aşp düşünmeyi bırakabileceğimi umuyorum. Ama ona bir kez baktığımda, gece ona uzandığım tüm o anları hatırlıyorum. Ya da beni asla bırakmayışını, her zaman bana dokunmak zorunda oluşunu.

"Benimle akşam yemeğı yemek konusunda mı?" Sırıttıyor ve kahretsin, keşke ona doğru yürüyebilsem ve o beni öperken başımı arkaya yaslayabilsem.

Başımı salladım. "Bunca yolu sırf bunun için geldiğine inanamıyorum."

"Peki." Bana gülümsüyor ve sonra göğsüm doluyor. "Seni görmeyi gerçekten çok istiyordum." Hiçbir şey söylemeden ona bakıyorum. "Bu sessizlik evet anlamına mı geliyor?"

BÖLÜM 17

TRAVIS

"Bunca yolu sırf bunun için geldiğine inanamıyorum." Başını bana doğru sallıyor ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onu gördüğüm anda tek yapabildiğim gülümsemekti.

"Şey," diye söze başladım. "Seni görmeyi gerçekten çok istiyordum." Cevap vermesi için ona bir saniye veriyorum, aniden gerçekten hayır diyeceği için endişeleniyorum. "Bu sessizlik evet anlamına mı geliyor?"

"Üstümü değiştirmem lazım." Giydiği mavi önlüğü işaret ediyor.

"Sorun değil," diyorum. "Zaten otele giriş yapmam gerekiyor."

"Otel mi?" Başını yana eğiyor. "Oda mı ayırttın?" diye soruyor, şaşırmış bir halde.

"Şey, evet." Bekleme odasına bakıyorum ve kalbim bir türlü sakinleşmiyor. Bir oda kiralamak istiyor muydum? Hayır. Onunla kalmak ve onu gördüğüm anda kollarıma almak istiyor muydum? Evet. Beni itmesine izin verecek miydim? Hayır. Yol boyunca benimle savaşıyor muydu? Muhtemelen. "Gidip otelime yerleşeceğim ve bir saat sonra evine uğrayıp seni alacağım, tamam mı?" Cevap vermesini beklediğim her saniye bana sonsuzluk gibi geliyor. Ayaklarım ona doğru hareket ediyor ve ellerim yüzünü kavramak için uzanıyor. Başparmaklarım yanaklarını ovuyor. "Şimdi engelimi kaldırıp bana ev adresini gönderebilir misin?" Kalbim kulaklarımda yankılanırken ona sırtıyorum. "Kapı kapı dolaşıp seni aramak zorunda kalırsam bunu açıklamak zor olur."

Kıkırdıyor ve yere bakıyor. "Peki," diyor isteksizce. "Engelini kaldıracağım." Elimde olmadan öne doğru eğilip dudaklarını usulca öpüyorum. Kesinlikle ona vermek istediğim bir öpücük değil ama bunun bebek adımları olduğunu biliyorum. "Ama sadece babamın ya da kardeşlerimin kapısını çalmandan ve seni vurmalarından korktuğum için."

Başımı geriye atıp gülmekten kendimi alamıyorum. "Yeterince adil." Midemde bir yanma başlıyor. Beni vurdukları için onları suçlar mıydım biliyorum. Onu incittim ve bu affedilemez.

Elindeki telefonu kaldırıp beni tekrar kişi olarak eklediğinde ellerim yüzünden düşüyor. Bir şeyler yazmaya başlıyor, sonra telefon ping atıyor ve ben onu arka cebimden geri alıyorum.

Harlow: 2145 Villas Caddesi

Ben de ona mesaj attım.

Ben: Bir saat içinde orada olacağım.

Gönder tuşuna basıp elinde bip sesi çıkmasını bekliyorum ve çıktığında gülümsüyorum. "Ve işte böyle, geri döndün." Beni güldürüyor.

Dönüp dışarı çıkmadan önce onu son bir kez öpüyorum, geri dönmeden önce bir adım atıyorum. Kapı açılıyor ve o orada duruyor. "Burası babanın evinin adresi değil, değil mi? Ya da kardeşlerinin?" Diye soruyorum ve dudaklarını büküyor. "Neden beni aslanın inine götürüyorsun?"

"Aklıma geldi de." Ellerini kalçalarına koyuyor ve gözleri öyle parlıyor ki içimdeki her şey yerine oturuyor. "Yapmalıydım."

Başımı salladım. "Elli beş dakika sonra görüşürüz, Harlow." Dönüp nihayet arabaya doğru ilerliyorum ve ancak direksiyona oturduğumda rahat bir nefes alabiliyorum. Muayenehanesine bir kez daha baktım ve gülümsedim. Yapacağını söylediği her şeyi yapmıştı. Bu yüzden gitmesine izin verdiğim için üzgün olamam, ama geçen Cumartesi onu gördüğümünden beri, pişmanlık beni bir yıkım topunun beton bir duvara çarpmasından daha sert vuruyor.

Küçük otele giriş yapmak çok kolaydı ve gece çantamı yatağın üzerine bıraktıktan sonra pencereye doğru yürüyüp dışarı baktım. Acil bir durum için ayrıldığını öğrendiğim andan itibaren peşinden gideceğimi biliyordum. Aklımda bir soru bile yoktu. Tüm zaman boyunca normal davrandım, gülmem gerektiğinde güldüm ve dinlemem gerektiğinde dinledim, ama tüm zaman boyunca planımı yapıyordum.

Vardiya ile ilgili her şeyin tamamlandığından emin olmak birkaç günümü aldı ama tamamlanır tamamlanmaz çantamı hazırladım ve yola çıktım. Sekiz saat boyunca arabada oturmak bana her şeyi kafamda tekrar tekrar canlandırmak için zaman verdi. Buluşma düşündüğümünden çok daha sorunsuz geçti. Hayır diyeceğini sanıyordum ama sanırım onu hazırlıksız yakaladım. Saatime baktığımda sadece on dakika geçtiğini görüyorum ve burada öylece durup beklemek yerine arabama doğru yürüyorum.

Evine gitmeden önce bir çiçekçide mola veriyorum. GPS bana geldiğimi söylediğinde evinin önünde durup bir anlığına evini inceliyorum. Beyaz ev modern görünüyor, ancak dört penceresinde kahverengi ahşap panjurlar var ve ön taraftaki tente

aynı ahşap direkler. Evin yan tarafında iki sandalye ve aralarında bir masa var ve acaba orada oturarak mı vakit geçiriyor diye merak ediyorum. Arabadan inmeden önce beyaz kâğıda sarılı çiçekleri alıyorum. Avuçlarım terli, dizlerim güçsüz ve ön kapıya doğru yürürken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. İki büyük kahverengi kapıya bakan iki basamağı çıkıyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken kapının zilini çalarken ellerim titriyor.

"Geliyorum." Kilitlerin açılma sesini duyduğumda kapıların diğer tarafından bir ses duyuyorum. Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve onu gördüğümde daha da büyüyor. Saçları başının üstüne yığılmış ve alt kısmının ıslak görüldüğünü görebiliyorum. Duştan yeni çıkmış olmalı ve sikim aniden uyanıyor. "Otuz beş dakika oldu," diye benimle şakalaşüyor, içeri girebilmem için kenara çekiliyor.

"Daha fazla bekleyemedim," diye itiraf ediyorum ve eğilip ağzının kenarından öpüyorum. "Bunları senin için aldım."

"Aww." Buketi benden almak için uzandı ve parmaklarımız birbirine sürtündü. "Bunlar çok güzel," diyor seçtiğim beyaz ve pembe şakayık ve güller için. "İçeri gel." Başıyla işaret ediyor ve ben de açık gri joggers'ının içinde kışının sağa sola sallanışını izliyorum. Bizi mutfığa bitişik olan büyük aile odasına doğru götürüyor. "Beni yemeğe çıkarmak istediğini biliyorum," diyor paslanmaz çelik buzdolabının üstündeki dolabı açmak için beyaz ahşap bir tabure kaparken. "Ama bunun güzel olacağını düşündüm." Büyük kare bir cam vazo kapıyor. "Eğer evde kalabilirsek, ben de bir şeyler pişiririm." Şaka yapıp yapmadığını merak ederek ona bakıyorum, ama bir gülümseme bile atmayınca ciddi olduğunu anlıyorum.

"Harlow, birlikte olduğumuz sürece ne yaptığımız umurumda değil," diyorum, bunun yerine bir şeyler sipariş etmemiz gerektiğini eklemeyen.

"Vay canına," diyor vazoya su koyup çiçekleri içine yerleştirirken. "Sadece benimle yemek yemek için hayatını feda mı edeceksin?"

Güldüğünde başımı sallıyorum ve çiçekleri oturma odasına getirip ahşap sehpanın ortasına yerleştiriyorum. Şöminenin üstündeki şömineye bakıyorum ve beş resim çerçevesi olduğunu görüyorum. Eğiliyor ve gözlerim bir kez daha kışına gidiyor, sonra tekrar doğrulup arkasını döndüğünde beni bakarken yakalıyor. "Tamam." Ellerini çırpıyor ve bana doğru yürüyor. Yeterince yaklaştığında bal kokusu içimi dolduruyor ve elim onu bana yaklaştırmak için fırılıyor. Uzun kollu beyaz kaşmir kazağının yumuşaklığı ipek gibi hissettiriyor. Alçakta asılı duruyor

ön tarafa ve omzundan biraz düşüyor ve öpmek için eğiliyorum. "Eve geldiğimde büyükannemin tavuklu böreğini fırına koydum," diyor ve ben hâlâ onu bırakmıyorum. "Beklerken dışarıda bir kadeh şarap içebiliriz."

"İyi bir plana benziyor," diyorum ve kolum belinden ayrılırken dudaklarını usulca öpüyorum. Mutfığa geri dönüyor ve ben aniden onun burada bir hayat kurmasını ve benim onunla birlikte olmamamı kıskanıyor ve öfkeleniyorum. Kendi hayatımı kurduğum için bunun aptalca olduğunu biliyorum ama onu kendi ortamında görmek her şeyi çok daha gerçek kılıyor. İki kadeh aldı ve buzdolabına doğru yürüyüp bir şişe beyaz şarap çıkardı. "Kırmızı ister misin?"

"Siz ne içerseniz bana uyar," diyorum ve o da iki kadehe beyaz şarap dolduruyor.

Bana bir bardak uzatıyor ve bir eline kendi bardağını, diğer eline de şişeyi alıyor.

"Dışarıda oturalım. Güveç uzun sürmez ve ben de bütün gün ofiste tıklıp kaldım."

"Yolu göster," diyorum ve o da arka kapının olduğu tarafa dönüyor. Elleri dolu olduğu için kapıyı açmam için bana bakıyor. Bir adım öne çıkıp dudaklarımı yalıyorum ve kapıyı açıp ona doğru tutmadan önce onu tekrar öpüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor yanımdan geçerken. "Vahama hoş geldiniz," diyor ve ben altı sandalyeli yuvarlak bir masayla kaplı büyük ahşap güverteye bakıyorum. "Şuraya oturalım." Güvertenin başka bir katını işaret ediyor, orada da üstü kapalı bir kanepeler alanı var. Basamaktan aşağı iniyorum ve etrafını çevreleyen ağaçlara bakıyorum.

Bahçenin köşesindeki hamak ileri geri sallanıyor. "Bu rahatlatıcı," diyorum, etrafıma bakıyorum, otururken bacaklarını kanepenin altına kaydırıldığını görüyorum.

Yanına oturup ona dokunmak istememe rağmen kanepeye oturup yüzümü ona dönüyorum. "Burası cennet," diyorum, ayak bileğimi dizimin üstüne koyup kanepede arkama yaslanarak. Kolum açılarak sandalyenin arkasına doğru uzanıyor. "Burada çok zaman geçiriyor musun?"

Şarabından bir yudum alarak başını sallıyor. "Ne yazık ki, istediğim kadar değil."

Arkama yaslanıp onu izliyorum. Kahretsin, onu saatlerce, günlerce, haftalarca, aylarca, yıllarca izleyebilirim. Siktir, onu sonsuza dek izlemek istiyorum. "Neden

bana öyle mi bakıyorsun?"

Omuz silkiyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum. "Çok güzelsin," diyorum güneş yavaş yavaş bir yandan batmaya başlarken. Gökyüzü yumuşak bir pembeye dönüyor. "Yarın güzel bir gün **o l a c a k** mı?"

"Tüm hafta sonu boyunca hava güzel olacakmış." Bana bakıyor ve ben de gülümseyerek bardağı dudaklarıma götürüyorum. "Gidip akşam yemeğini kontrol edeceğim." Ayağa kalkıyor ve şarabının kalanını bitiriyor. "Hemen döneceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ve o da yere bakıp evine geri d ö n ü y o r . "Yakın zamanda değil."

BÖLÜM 18

Harlow

"Tüm hafta sonu boyunca hava güzel olacakmış." Ne düşündüğünü merak ederek ona bakıyorum. "Gidip akşam yemeğini kontrol edeceğim." Sinirlerim tüm bedenimi ele geçiriyor ve bir saniyeliğine ondan uzaklaşmam gerekiyor. Şarap kadehimi alıp kalanını bitiriyorum. "Hemen döneceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorum." İfadesi tüylerimi diken diken ediyor ve gözlerinden kaçıyorum. Eve geri döndüğümde soğuk hava beni hemen çarpıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bedenimin sırtımı kapıya yaslayarak çökmesine engel olamıyorum. Öğleden sonra ofisimden çıktığından beri kafamda her şeyi gözden geçirdim. Neden buradaydı? Bunca zaman sonra neden buradaydı? Onunla geçirdiğim bir gece hayatımı altüst etti.

Kendimi kapıdan dışarı atıp fırına doğru yürüyorum ve fırını açtığımda tencerenin kızarmış olduğunu görüyorum. "Nefis kokuyor," diyorum ve iki tabak almak için yanlarına gidiyorum. Büyük bir tepsi alıp her şeyi üzerine yerleştiriyorum. Kapıları da yerleştirdikten sonra buzdolabına doğru yürüyorum ve öğle yemeğinde evde güzel ve rahat bir akşam geçireceğimi düşünerek kendime aldığım hazır salatayı çıkarıyorum. "Neler oluyor böyle?" Dışarıya baktığımda Travis'in ayağa kalkıp etrafa bakındığını görünce mırıldanıyorum. "O ne sikime burada ki?" Fırın eldivenlerini takarak tencereyi fırından çıkarıp tepsiye yerleştiriyorum. Eldivenleri çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum ve dışarıya bir kez daha bakıp tam arkasında batan güneşi görüyorum. Benden uzağa bakan silüetini gördüğümde midem bulanıyor. Elleri cebinde öylece duruyor, uzaklara bakıyor ve yine ne düşündüğünü merak ediyorum. "Yemeği bitirelim, belki geldiği yere geri döner," diyorum ve kapıya doğru yürüyüp tepsiyi almadan önce kapıyı açıyorum.

Geldiğimi hissetmiş olmalı ki arkasını dönüyor ve tepsiyi elimden almak için yanıma koşuyor. "Neden beni çağırmadın?" diye soruyor tepsiyi elimden alırken.

"Şey, çünkü sadece bir tepsi yemek ve ben taşıyabilirim," diye homurdanarak şarabı ve şişeyi almak için kanepeye doğru yürüyorum. Masanın bulunduğu alana geri döndüğümde tepsiyi masanın ortasına koymuş, kapları da yer minderlerinin üzerine yerleştiriyordu. Güneş düşündüğümünden çok daha hızlı battı ve ağaçların etrafına sardığım küçük peri ışıkları yanmaya başladı. Tuhaf bir parlaklık veriyor. Yalan söylemeyeceğim ama ışıklar açıkken hamakta uzanmak ve doğanın sesini dinlemek rahatlatıcı.

"Bu harika kokuyor," diyor ve ona bir kadeh daha şarap doldururken ona bakıyorum ve sonra kendi kadehimi olması gerekenden biraz daha fazla dolduruyorum.

"Sesin hem şaşırmış hem de hayret etmiş gibi geliyor." Önüne otururken gülmemeye çalışıyorum.

"Çünkü öyleyim." Bana yalan söylemiyor, sanırım bunun için onu takdir etmeliyim.

"Fırını kimsenin kullanamadığı kadar iyi kullanabiliyorum," diye şaka yaptım ve turtayı dörde böldüm. "Tek yapman gereken sıcaklığı ayarlamak ve zamanlayıcıyı çalıştırmak olunca işleri berbat etmek zor oluyor."

Elimi onun tabağına uzatıyorum, o da bana uzatıyor, parmaklarımız birbirine sürtünüyor. "Pizza cebini yakmadın mı?"

Tabağına büyük bir parça koyarken ona ters ters baktım. "Mikrodalgadaydı ve yanlışlıkla fazladan bir sifıra bastım."

Ona tabağını uzatırken gülüyor. "Yeni bir tane almak zorunda kalmadın mı?" "Hayır," diyorum, kendi parçamı tabağıma koyup oturuyorum. "Ben sadece

çünkü peyniri kazıyamadım ve kötü kokuyordu." Gözlerimi deviriyorum. "Patladığına inanamıyorum," diyorum kendi kendime gülerek. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Tam bir katliamdı," diye ekliyor ve kendi çatalını almadan önce benim çatalımı almamı bekliyor.

Midem öylesine düğümlenmiş ki zar zor bir şeyler yiyebiliyorum ve o bir kadeh şarabını alıp sandalyesinde arkasına yaslandığında, onu bekleme odamda gördüğümünden beri ona sormak için can attığım şeyi soruyorum. "Travis." Adını söylüyorum, kendi şarabımı kapıyorum ve sıvı cesaret için bir yudum alıyorum.

"Harlow." Adımı söylüyor ve yüzündeki sırıtışı görmezden geliyorum. Eğer bu kadar gergin olmasaydım, tüm bunların ne kadar çılgınca olduğuna gülerdim. Bu kadar gergin olmasaydım, bununla ilgili bir şaka yapardım. Tüm bunlar hakkında bu kadar gergin olmasaydım, ona yüklü sorular soramazdım. Ama o burada ve

Dört yıl oldu; eğer bundan bir şey çıkaracaksam, o da son dört yıldır kafamda ona sorduğum soruların cevapları olacak.

"Gerçekten neden buradasın?" diye soruyorum. Kalbim hızlanmaya başlıyor ve ensem aniden yanıyormuş gibi hissediyorum.

Az önce sorduğum yüklü soruya cevap vermesini beklerken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Seni özledim," diyor ve sinirden mi, şaraptan mı yoksa ikisinden de mi bilmiyorum ama gülüyorum.

"Geçen hafta evleniyordun," diyorum, kelimeler ağzımda safra gibi tat bırakıyor. "Ve sen beni özledin mi?" Başımı sallıyorum ve şarabımdan bir yudum daha alırken acı acı gülüyorum. "Benden ayrılmıştın." Kahretsin, hâlâ beni rahatsız ediyormuş gibi konuştuğum için kendimi tekmelemek istiyorum.

"Senden ayrıldım," diyor, elindeki şarap bardağını masaya geri koyarak. Sonra sandalyede tekrar arkasına yaslanıyor, ellerini önünde kavuşturuyor, sakın, soğukkanlı ve toparlanmış görünüyor. Beni daha da sinirlendiriyor, çünkü bunu yaparken çok iyi görünüyor. "Çünkü ben bir aptaldım."

Birden ağzım kurudu ve tek söyleyebildiğim "Devam et." oldu. Kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Senden ayrıldım çünkü uzun mesafeli bir ilişkiyi yürütemeyeceğimi biliyordum." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Bunu yapmak zorunda olduğunu kim söyledi?" Öne doğru eğilip bardağını masaya koyuyorum. "Kim sana uzun mesafeli bir ilişki yaşamamız gerektiğini söyledi?" Bir şey söylemek için ağzını açtığında ellerimi havaya kaldırıyorum ama sözünü kesiyorum. "Bana sormadın bile. Benimle hiç konuşmadın." Dört yıl önceki kırgınlığım şimdi aniden ön plana çıktı.

"Ama ailen burada," diyor usulca ve onun da dört yıl önceki o ana geri dönmüş gibi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. "Ve senin için her şey planlanmıştı."

"Planlar değişir," diyorum sonunda ona. "İşler değişir. Oturup benimle bu konuda konuşmadın bile." Ağlamamaya çalışıyorum, gözyaşlarımla elimden geldiğince savaşımaya çalışıyorum. Başımı sallıyorum, beni hala etkilediği için kızgınlım ve bundan sonra ne olursa olsun, dört yıl önce ne düşündüğünü bilmek zorunda olduğumu biliyorum. "Nasıl olur da benimle konuşmadan kendi başına bu kadar büyük bir karar verebilirsin?"

"Sana seçim yaptırmak istemedim," diyor yere bakarak. "Yine" -sesim biraz yükseliyor- "hiç sormadın bile."

Bunu nasıl yapabildin? O gün oturup kafamı toparlamaya çalıştım.

ne halt ettiğın konusunda." Sonunda ona itiraf ettim. "İlişkimizi bir hiçmiş gibi bir kenara attın."

"Seni asla bir kenara atmak istemedim," diye çıkışıyor sonunda. "Yaptığım şeyi yapmak benim için kolay mıydı sanıyorsun?" Göğsümü işaret ediyor. "Senden uzaklaşmak benim için kolay mıydı sanıyorsun?" Bana konuşma fırsatı veren o değil. "Sence bunların herhangi biri benim için kolay mıydı? Yıllarca şaşkın şaşkın dolaştım," diyor. "Tekil de değil." Belki içimdeki küçüklükten belki de hala acı çektiğimden, ama gözlerimi deviriyorum. "Senin bir planın vardı." Sesi sonunda biraz yumuşuyor. "O planda hiç tereddüt etmedin. Tüm hayallerini silersen nasıl bir pislik olurdu?"

"Benimle ve rüyalarım ile ilgili kiminle konuştuğunu gerçekten bilmek istiyorum." Elimi neredeyse masaya vuracaktım, üzüntünün yerini kesinlikle öfke almıştı. "Bu konuşmanın nerede g e ç t i ğ i n i bilmek isterim." Gözlerini devirme sırası onda. "Yani, en azından benim geleceğim ve hayatımla ilgili olduğu için bu tartışmalara dahil edilmem gerekirdi. Sizce de öyle değil mi?"

"Bunu sana yapamazdım." Sesi neredeyse bir fısıltı gibi. "Beni ya da aileni seçmeni isteme düşüncesi, seni böyle bir duruma sokamazdım." Başını sallıyor. "Beni ya da aileni seçmeni istemek; bunu nasıl yapabilirsin ki?" Bunca yıl sonra bile bu konuda ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum. "Ya beni seçip pişman olursan ve sonra bana kızarsan?"

"Seni sahip olduğum her şeyle sevdim." Elimi acının oluşmaya başladığı göğsümün ortasına koyuyorum. "Ve sen onu öylece fırlatıp attın."

"Ben atmadım." Başını sallıyor. "Bunu yapabilesin diye gitmene izin verdim." Ellerini arka bahçeye doğru kaldırıyor. "Böylece her zaman sahip olacağını düşündüğün muayenehaneni kurabilirsin. Senin için kendimi feda ettim." Kendi gözyaşlarını kırıştırdığını görüyorum. "Yaşamak zorunda kaldığım en zor şey buydu." Yutkunurken adam elmasının aşağı yukarı hareket ettiğini görüyorum. "Babamın ölümünden bile daha zordu." Sesi çatlıyor ve ben şok içinde soluk soluğa kalıyorum. Onun da benim kadar acı çektiğini hiç düşünmemiştim ya da belki de bunu düşünmek istemiyordum. Belki de beni incittiği için onun da incinmesini istiyordum ama bunun benim için olduğu kadar onun için de kötü olacağını hiç düşünmemiştim. Çünkü gitmeme izin veren oydu. "Ya benimle gelmeni isteseydim?" Bana baktı ve gözlerindeki acıyı gördüm. "Benimle gelir miydin?"

"Bunun için çok geç," diye dürüstçe cevap veriyorum, o zamana geri dönmek istemiyorum. Kendime tekrar tekrar sorduğum aynı soruya geri dönmek istemiyorum. "Bunun için çok geç," diye tekrarlıyorum başımı sallayarak.

BÖLÜM 19

TRAVIS

"Ya senden benimle gelmeni isteseydim?" Ona bakıyorum ve dört yıl önce beni bırakıp gitmesine izin vermenin acısı ruhuma sızıyor. Solduğunu ve iz bıraktığını düşündüğüm yara şimdi kanıyor. "Benimle gelir miydin?" Ona dört yıl önce sormam gereken soruyu soruyorum. İkimizin de hayatını değiştirebilecek soruyu.

"Bunun için artık çok geç," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Bunun için çok geç," diye tekrarlıyor kelimeleri.

"Asla çok geç değildir." Ona dokunabileceğim bir yerde, yanında değil de önünde oturuyor olmaktan nefret ediyorum. Bu konuşmayı onun kollarımdayken değil de bir yemek masasında yapıyor olmaktan nefret ediyorum. "Ya sana gitmene asla izin vermemem gerektiğini söylersem?" Alt dudağının titrediğini görüyorum. "Ne geçtiğimiz Pazar günü ne de dört yıl önce."

"Travis." Adımı söylüyor ve ben bunun bir rica mı yoksa soru mu olduğundan emin olamıyorum. "Hayatımdan çıkıp gitmene izin vermek hayatımın en büyük pişmanlığı." Dört yıldan sonra, her şeye sahip olmayı hak ediyor. İkimiz de hak ediyoruz. "Eller aşağı, hayatımın en kötü günü. Eller aşağı, verdiğim en kötü karardı. Eller yaşadığım en büyük pişmanlık."

"Evlenecektin," diyor, sesi neredeyse fısıltıyla çıkıyor. "Kelimenin tam anlamıyla mihrapta evlenmeye hazırlanıyordun."

"Yine de buradayım," diyorum. "Seninle bir masada oturuyorum. Olmam gereken yerde. Burada olmam gerekmeseydi burada olur muydum sanıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyor.

"Kiliseye girmen bir işaretti. Onu sevmediğimi biliyordum. En azından sevmem gerektiği gibi. Evlenecek birinin sevmesi gerektiği gibi değil. Jennifer'ı seviyor muyum? O harika bir insan." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ama senin için hissettiklerim." Kendimi düzeltmek için başımı sallıyorum. "Senin için hissettiklerim, çok daha fazlası."

"Bunu nasıl söylersin?" diye soruyor ve yaşadığı mücadeleyi görebiliyorum ve bunu yapıyor olmamızdan nefret ediyorum.

"Çünkü yapabilirim," diyorum sonunda. "Çünkü gerçek bu. Çünkü dört lanet yıldan sonra, her şeyi ortaya dökmenin zamanı geldi." Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Dört yıl önce seninle konuşmadan gitmene izin verdim. Hatalıydım," diye itiraf ediyorum. "Dört yıl önce gitmene izin vermek beni paramparça etti. Kelimenin tam anlamıyla." Boğazımdaki yumru bir golf topu büyüklüğüne ulaşıyor. "Sınavları nasıl atlattığımı bile bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bir yıl boyunca pek bir şey hatırlamıyorum. Sanki bir sersemlik içindeydim. Her gün kalktım, yapmam gerekeni yaptım ve ertesi gün yeniden başladım. *Groundhog Day* gibi, ama bu benim hayatımdı." Eğer ona bir şey verirsem, bu resmin tamamı olacak, iyi, kötü, çirkin. "İki yıl boyunca kimse yanımda senin adını söyleyemedi." Ellerime bakıyorum ve bir damla gözyaşı süzülürken sinirli bir şekilde masaya vuruyorlar. "Göğsümde ezici bir acı hissetmeden seni düşünemiyordum bile. Nefes almak zordu, sonra Jennifer'la tanıştım ve o çok iyiydi. Ona karşı hissettiklerimin aşk olmadığını biliyordum çünkü sana karşı hissettiklerime hiç ama hiç benzemiyordu. İkimizin sahip olduğu şeyin bir daha asla elde edemeyeceğin bir şey olduğunu anladım." Hüzünle gülümsüyorum. "Bu yüzden sadece memnun hissetmeye karar verdim. Kendime, adımı söylediğinde kalbimin hızlanmamasının önemli olmadığını söyledim. Bazen birbirimizi görmeden haftalar geçirmemizin önemli olmadığını söyledim kendime. Kendime, ona bağlanmamış olmamın sorun olmadığını söyledim. Tüm bunları kendime söyledim çünkü içimde bir yerlerde bunu hissedebileceğim tek kişinin sen olduğunu biliyordum ve seni kaybetmiştim." Akan gözyaşlarımı siliyorum, kalbimin göğsümdeki çarpıntısı yankılanıyor. "Babamın bir keresinde bana annemin doğru kişi olduğunu nasıl bildiğine dair bir hikaye anlattığını hatırlıyorum. Annem yanında olmadığına nasıl huzursuz olurmuş. Annemin odada olması bile onu nasıl iyi hissettirmiş. Annemin küçük bir dokunuşuyla nasıl sakinleştiğini. Hissetmen gereken şeyin bu olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü bunu seninle birlikte hissettim." Suçluluk duygumu yutuyorum. "Ama sonra bunların hiçbirini hissetmedim ve bunun hayatınız boyunca sadece tek bir aşka sahip olmanızdan kaynaklandığını düşündüm ve o aşkın siz olduğunuzu biliyordum." Şimdi burada oturmuş ona bakarken, onunla konuşurken, ona dokunurken, benim için başka kimsenin olmayacağını biliyorum. Bu o. O her zaman benim içindi. Her zaman birbirimiz için yaratılmışız.

"Travis." Adımı söylediğinde ona bakıyorum ve gözyaşlarının yüzüne aktığını görüyorum. "Bu." Başını sallıyor. "Bu çok fazla."

Başımı sallıyorum ve sandalyemi masadan iterek kalkıp onun yanına gidiyorum. Sandalyesini bana bakacak şekilde çeviriyorum, o hala sandalyede oturuyor. **B a ş ı n ı** eğiyor, gözyaşlarını bana göstermiyor ve ben de önüne çömeliyorum.

"Harlow." Gözünün kenarından kaçan yaşı silmek için elini uzatırken adını söylüyorum. Parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve bana bakması için gözlerini kaldırıyorum. "Bu her şey." Başparmağımı yanağına sürterek yanağından süzülen gözyaşını siliyorum. "Seni tekrar görmek, sadece." Konuşmayı kesiyorum çünkü yumru çok büyük. "Dışarıda benim için senden başka kimsenin olmadığını görmemi sağladı."

"Travis." Alt dudağı titriyor.

"Bu sefer gitmene izin vermeyeceğim." Onu kendime çektim ve dudaklarından öptüm. Dudaklarında gözyaşlarının tadını alıyorum.

Eli yüzümü tutmak için yukarı kalkıyor. "Yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu bilmiyorum," diyor gözlerimin içine bakarak ve başparmağını saat beş yönündeki gölgemin üzerinde ileri geri gezdiriyor. "Beni hiç incitemeyeceğimi düşündüğüm kadar incittin" diyor ve bunu duymanın beni öldüreceğini biliyorum ama geleceğe ulaşmak için geçmiş hakkında konuşmalıyız. "Benimle konuşmadan ikimizin de hayatını değiştiren o kararı verdin. Sadece bilmiyorum."

"Söyleyebileceğim hiçbir kelime yaptığım şeyi düzeltmez," diye itiraf ediyorum. "Hiç yok. Üzgün olduğumu söyleyebilirim ama bu bile yeterli değil." Eğildim ve burnumu onunkine sürttüm. "Ama denerken öleceğim", eğilip dudaklarımı öpmeden önce söylediğim son şey. Dilini ağzımın içine kaydırıyor ve onun benim için yaratıldığını şüpheyi yer bırakmayacak şekilde anlıyorum. Başımı yana eğiyorum ve öpücüğü daha da derinleştiriyorum, bacakları açılıyor, böylece ortalarına girebiliyorum. Sandalyenin önüne doğru kayıyor ve kolumu beline dolayıp ayağa kalktığımda bacaklarını belime doluyor.

Eve girmek için döndüğümde dudaklarımı bırakıp yüzünü boynuma gömüyor ve başını omzuma yaslıyor. "Seni seviyorum," diyorum eve girdiğimde ve ona bakıyorum.

"Şurada." Mutfağın yanından, oturma odasından uzaktaki koridoru işaret ediyor ve ben de yatak odasına giriyorum. Odaya girip yatağının hemen önündeki banka oturduğumda yatağı çoktan açılmıştı. Yüzünü boynumdan kurtarıyor. "Öp beni," diyor ve ellerim ensesine gitmeden önce inliyorum, yukarı çıkıp saçlarında kayboluyorum, başını geriye çekiyorum ve boynunu öpmek için öne doğru eğiliyorum. "Kalça yok," diyor. "Geçen hafta balıkçı yaka giymek zorunda kaldım."

"Ama cildin." Kısıtıyorum. "Çok temiz."

"Güney'de Mayıs ayı." Onu işaretlememi engellemek için omzunu yukarı itiyor. "Onları bana istediğin yerde verebilirsin," diyor. "Sadece boynuma değil."

"Herhangi bir yer mi?" İşaretleyeceğim tüm yerleri düşünerek ona soruyorum

Onu.

atletini üstünden başının üzerinden çeker ve tarafına fırlatır.

"Neresi olursa." Göğüslerini benim için sergileyerek önümde duruyor. Ellerim dışarı çıkıp her iki elime birer tane alırken inlemekten kendimi alamıyorum.

"Herhangi bir yeri tanımlayabilir misin?" Eğilip bir meme ucunu ağzıma alıyorum, ısıyorum ve hemen yanında emiyorum. Beyaz teni hafifçe kızarıyor. "Peki ya burası?" Diğer meme ucuna gidip aynı şeyi tekrarlayarak soruyorum.

"Sorun değil," diye mırıldanıyor ve başı geriye düşerek bana tam erişim sağlıyor.

"Evet," diye pantolonunu indirirken üzerine bir işaret daha yapıyorum ve ayağa kalkıyorum, onu çevirip az önce durduğum bankın üzerine oturtuyorum. Bacaklarının ortasında dizlerimin üzerine çöküyorum. "Anlat bana." Ellerini kalçalarının yanlarına koydu. Elim onunkinin üstüne gidiyor, "Kaldır," diyorum. Ayağa kalkıyor ve pantolonunu ve külotunu üzerinden sıyrıyorum ve pantolonunu gömleğinin üzerine atarken önümde çıplak oturuyor. Yatakta arkasına yaslanıyor ve bacaklarını benim için açıyor. Küçük iniş şeridi adımı çağırıyor, iç uyluğunu öpmek için eğiliyorum. "Peki ya burası?" Isırıyorum ve sonra emiyorum. "Bu i y i mi?" Tek yaptığı diğer kalçasına geçip başka bir iz bırakmamı izlemek. "Peki ya burası?" Eğilip yarığını yalıyorum, dilim içine kayıyor ve sonra klitorisine fiske vurmaya gidiyor. "Burada yapabilir miyim?" Klitorisini ağzıma alıyorum.

Her iki bacağımla omzuma atarken "Neden böyle?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?" Kalçalarını eğip dirseklerinin üzerinde yatağa yaslanır.

"Seninle olmak neden bu kadar iyi?" diyor bana bakarak ve cevap vermeden önce bir kez daha yalıyorum.

"Çünkü sen benim için yaratılmışsın."

BÖLÜM 20

Harlow

Gözlerimi açıp güneşin odaya girdiğini görmeden hemen önce kahvenin kokusunu alıyorum. Ellerimi başımın üzerine koyup inliyorum, dün gece ve bu sabah yaptığım egzersizler yüzünden kaslarım gerilmiş. Bir seks var, bir de Travis'le seks var ve ne kadar inkâr etmeye çalışsam da onunla her şey daha güzel. Ve her şey demek istiyorum. Saate doğru bakıyorum ve saatin onu biraz geçtiğini görüyorum. Yanıma dönüyorum ve yanımdaki yeri sıcak ama boş bulmak için uzanıyorum. Dirseğimin üzerinde ayağa kalkıyorum. "Travis?" Adını söylüyorum ve mutfaktan gelen bir hareket duyuyorum.

Başımı tekrar yastığa koyuyorum ve yatağa sarılıp tekrar gözlerimi kapatıyorum. "Günaydın," dediğini duyuyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda beyaz boxer'ıyla yatağımın yanında durduğunu ve elinde iki fincan kahve tuttuğunu görüyorum.

"Günaydın." Gülümsüyorum ve çarşafı çıplak göğsüme tutarak ayağa kalkıyorum. Bana bir fincan kahve uzatıyor, ben de boş elimle alıyorum. Dizini yatağa koyuyor ve dudaklarımı öpmek için eğiliyor.

"Seni uyandırdım mı?" diye soruyor, yanımdaki yatağa girerek.

Sıcak kahveden bir yudum alarak, "Kahve kokusu yaptı," diyorum. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak ona bakıyorum. "Sen nasıl uyudun?"

O da sırtı yatak başlığına dönük bir şekilde oturuyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. "Harika." Sırıttıyor. "Özellikle de uyuyakaldığımda ve uyandığımda aletim ağzındayken."

Kıkırdıyorum ve omuz silkiyorum. "Onunla kıcımlı dürtüyordun. Ne yapsaydım?" Ona bakıyorum ve omzunu öpmek için eğiliyorum. "Ayrıca, şikayet ettiğini duymadım."

"Eğer sikim ağzına girecekse." Sırıtarak bana bakıyor. "Asla şikayet ettiğimi duymayacaksın." Gülüyorum ve göğsümde yükselen duyguyu bastırmaya çalışıyorum. Ne olduğunu çok iyi biliyorum; lanet olası bir mutluluk. Dört yıldır tam olarak hissetmediğim bir şey. Bu benim

tekrar hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu neredeyse hissetmekten korktuğum bir şey. "Peki hafta sonları genellikle ne yaparsın?" diye soruyor bana.

"İş." Sıcak kahve fincanımı yan masaya bırakıp kalkıyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor ayağa kalkarken.

"Banyoya," diyorum, odanın içinde yürürken gözlerini üzerimde hissediyorum. Kapıyı arkamdan kapatmaya zahmet etmiyorum çünkü zaten her şeyi görmüş oluyor. "Vay anasını," diyorum, yerdeki ıslak havluların üzerinden geçerken küvetin hâlâ dolu olduğunu görüyorum. Eğilip küveti boşaltıyorum. "Bu kadar çok su olduğunu düşünmemiştim." Ona o kadar sert bindiğimi hatırlayınca gülüyorum, suyun sıçradığını duymuştum ama o anda dikkat etmemiştim. Ayrıca küvetten ilk çıkan oydu, bu yüzden suyun çoğunu o temizledi. "Bir dahaki sefere bu kadar doldurmamayı not edeceğim."

"Bunun yardımı olur," diyor yatak odasından ve sonra çarşafın hisırtısını ve ayaklarının banyoya doğru yürüdüğünü duyuyorum. "Havluları yıkamaya koymamı ister misin?" diye soruyor, kapı pervazına yaslanarak. Boxerından sikinin hatları görünüyor ve vücudum karıncalanıyor.

"Benimle edepsizce konuşmayı kes." Ona göz kırpıyorum, lavaboya doğru yürüyorum ve boy aynasına bakıyorum. "Bu da ne böyle?" Her yerimdeki kırmızı lekeleri görünce daha da yaklaşıyorum. Sakal yanığı ve hickey karışımı bir şey. "Bir arı sürüsü tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyorum."

Sadece gülüyor. "Kıçında da bir çift var." Beni işaret ediyor ve arkamı döndüğümde her iki yanağımda da birer tane olduğunu görüyorum. Omzumun üzerinden her iki tarafa da bakıyorum ve sonra ona ters ters bakıyorum. "Boynun dışında her yere yapabileceğimi söylemiştin."

"Bunu gerçekten ciddiye aldın." Gülüyorum. Ona doğru yürüyorum ve önünde duruyorum, parmak uçlarıma çıkıyorum ve onu çenesinin altından öpüyorum. Beni kendine çekerken ellerinden biri kalçama gidiyor. "Yemek yemeliyiz," diye mırıldanıyorum, burnumu çene çizgisine sürterken elinden kurtulamıyorum. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." Beni kaldırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan ağzı bacaklarımin arasındaydı.

"Nereye gidiyorsun?" O yataktan çıktıktan bir saat sonra başımı kaldırıyorum.

Daha sonra.

"Bize kahvaltı hazırlayacağım," diyor ve boxer'ını tekrar giyiyor.

"Sen giyin." Ona sırttım. "Çıplak olman yine dikkatimizi dağıttı."

"Çıplaklığım seni rahatsız mı ediyor?" Göğüslerimi çıkardım.

İnleyerek uzaklaşıyor ve ben onun kendini düzelttiğini görebiliyorum. Omzunun üzerinden "Sadece kadınsı yerlerini ört," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Yataktan çıkıyorum, şort ve atlet giyiyorum ama sütyen ya da külot giymiyorum. Yatağı düzelttikten sonra mutfığa giriyorum ve çoktan tavada pastırma olduğunu ve yumurta çırdığını görüyorum.

Yanına gittiğimde "Burası çok güzel kokuyor," diyorum ve sırtını öpüyorum. "Sana kahve yapayım." Yan yana yemeğe hazırlanıyoruz. İki tabak çıkarıp içlerini yumurta, pastırma ve dilimlenmiş kızarmış ekmekle dolduruyor.

"Buna alışabilirim," diye itiraf ediyorum, sahip olduğum küçük mutfak masasında onun yanına oturuyorum. Ona sırtıyım ve yumurtalarımı yiyorum. Oturuyorum ve eninde sonunda gideceğini düşünmemeye çalışıyorum ve sonra ne olacak? Tabağıma bakıyorum ve gözlerinden kaçmaya çalışıyorum.

"Bu gece ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum. Bu gece ne yapmam gerektiğini düşünürken parmaklarım masaya vurmaya başlıyor.

"Bu akşam kuzenlerimle barda buluşmam gerekiyor," diyorum ona bakarak. "Ama buluşmak zorunda değiliz."

Boş tabağıyla ayağa kalkarak, "Bir an önce bitsin bari," diyor. Tabağını bulaşık makinesine koyuyor. "Otele gidip eşyalarımı almam gerekiyor."

Başımı salladım. "Gerçekten bir oda mı kiraladın?" Yarı şok olmuş bir halde soruyorum. "Numara yaptığını sanıyordum."

"Evet," diyor gülerek. "Buraya geldiğimde tepkinizin ne olacağını bilmiyordum ve geceyi burada geçireceğimi varsaymak istemedim, bu yüzden..."

Başımı salladım. "Neden giyinip eşyalarını almaya gitmiyoruz, seks yapıp sonra buraya gelmiyoruz?" Bana bakıyor. "Burası bir otel odası; yatakta seks yapmamanız kutsal bir şey gibi."

Sadece başını sallar. "Sen nasıl istersen." Omzumu öpüyor ve giyiniyoruz. Onun otel odasına gidiyoruz ve orada gerçekten de yatakta sevişiyoruz.

"GERGIN MISIN?" Arabanın benim tarafımdan ona bakıyorum ve o sadece omuz silkiyor. Midem sanki bir roller coaster'a binmişim de dönüp duruyormuş gibi hissediyor.

"Yani, iyi haber şu ki, eğer vurulursam, kurşunu çıkarmaya yardım edebilirsin. Kötü haber ise beni sikimden vurabilirler," dedi ve elimi tutarak

elini onunkinin içine sokup dudaklarına götürdü.

"Eğer teselli olacaksa." Arabayı park ettiğinde koltukta dönüyorum. "En iyi şekilde davranacaklarına söz verdiler."

Arabayı kapatıp indiğinde alaycı bir tavırla "Oh, ne güzel," diyor. Benim için kapıyı açıyor ve tutmam için elini uzatıyor. "İyi görünüyorsun." Sırıttıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Beyaz kot pantolon ve bebek mavisi ipek atletten oluşan bu kıyafeti seçmek için çok uzun zaman harcadım. Mavi topuklu ayakkabılar bile giydim, ki bunu hiç yapmam çünkü her zaman rahatlığı tercih ederim, ama bu gece onunla dışarı çıkacak olmak bende şık giyinme isteği uyandırdı. Bara doğru ilerlerken elini benimkinin içine soktu. Müziğin sesi otoparkı dolduruyor ve yaklaştıkça midem daha çok ağrıyor. Kapıya geldiğimizde "İşte gidiyoruz," diyor ve kapının kolunu tutmasına fırsat vermeden onu kendime çekiyorum.

"Gitmek istiyorsan tek yapman gereken bir kelime söylemek," diyorum ki onun tarafında olduğumu bilsin.

"Eğer düşünüme gelebilirsen." Sırıttıyor. "Kardeşlerin ve kuzenlerinle sorun yaşamayacağıma eminim." Beni öpüyor ve kapıyı açıyor.

"Evet ama seni terk etmedim," diyorum o içeri girip durmadan hemen önce.

"Burası daha büyük," diyor etrafına bakarak ve ben de başımla onu onaylıyorum. Amelia burayı Savannah teyzemden devraldığından beri dört kez genişletti. Cumartesi geceleri gidilmesi gereken bir yer.

Travis'in elini tutarak arka taraftaki bara doğru yürüyorum. Burası ailemin biz buradayken oturduğu bar ve kardeşlerim Reed ve Quinn'in bakıştıklarını görünce bizi fark ettiklerini hemen anlıyorum. Yeterince yaklaştığımda "Hey," diyorum. Yengem Willow selam vermek için önce başını çeviriyor ve arkamda Travis'i görünce gözleri açılıyor. Quinn'in kulağına bir şeyler fısıldamak için eğiliyor ve eğer onu doğru tanıyorsam, muhtemelen ona sakın olmasını söylüyor.

Hazel beni gördüğünde "Vay, vay," dedi. "Bak kedi ne sürükledi içeri."

Başımı arkaya atıp gülüyorum ve Hazel'ın elinin Reed'in eline gittiğini görüyorum.

onu yerinde tutmak için dizlerimi kırdım. "Çocuklar," diyorum derin bir nefes alarak. "Travis'i hatırlarsınız," diye takdim ediyorum, sanki onu unutabilirlermiş gibi.

Onlara başıyla selam veriyor. "Sizi tekrar görmek güzel," diyor diplomatik bir şekilde.

"Karı nerede?" Reed hiç duraksamadan, doğrudan Travis'e bakarak sorar.

Travis hiç düşünmeden, "Hemen yanımda," diyerek herkesin konuşmasını kesmesini sağladı. "Yani sonunda, yani."

Willow gülüyor. "Kahretsin, yüzündeki ifadeyi görmeliydin." Ona ters ters bakan Quinn'i işaret eder.

"Dinleyin," diyorum ve hepsi bana bakıyor. "Bu işi bitirsek iyi olur. Kimsenin saçmalıklarını duymak istemiyorum. Bu iki arkadaş..." O kelimeyi düşünüyorum.

"Yeniden alevlendi," diyor Hazel benim için. "Evet." Onu işaret ediyorum.

"Arkadaşlıklarını yeniden canlandıran iki arkadaş." Bana bakan Travis'e bakıyorum.

Willow, "Yani, çıkarları olan arkadaşlar," diyor. "Ben hiç böyle bir şey yaşamadım." Quinn dönüp ona bakar ve başını sallar.

"Onu da asla içmeyeceğim," diye mırıldanıyor ve Amelia elinde benim için bir bardak ve Travis için birayla yanıma geliyor.

"Seni gördüğüme sevindim," diyor ve ona başını sallayarak birasını uzatıyor. "Eğer çuvallarsan, seni vurmalarına izin vereceğim."

"Bildğim iyi oldu," diyor birasından bir yudum alarak ve bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yani, düğününe gittim ama onu terk eden ben değildim. Hatta roller tersine dönseydi gitmeye cesaret edebileceğimi bile sanmıyorum.

"Tamam, bitti mi?" Şekerli çaydan bir yudum aldıktan sonra Travis'e bakıp gülümseyerek soruyorum. Elimi bırakıp omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekip başımdan öpüyor.

"Her şey yolunda bebeğim," diyor usulca ve ben bir şey söylemek üzereyken bir ses duyuyorum: "Bu da ne böyle?" diyor kuzenim Chelsea arkamdan ve döndüğümde onu eli kalçasında dikilirken görüyorum.

"Tamam, belki de onları burada olduğun konusunda uyarmalıydım," diye mırıldanıyorum ve o umursamadan omuz silkiyor.

"Geçen hafta onun düğününe gitmedin mi?" diye soruyor şaşkınlıkla, benden Travis'e bakarken.

Travis, "Düğün falan yoktu," diyor.

"Aman Tanrım," diyor kocası Mayson arkasından. "Sana o düğüne gitmenin kötü şans getireceğini söylemiştim."

Elimi kaldırdım. "Tamam, bir." Elimini kapatıp bir parmağımı kaldırdım. "Düğünün gerçekleşmemesiyle benim hiçbir ilgim yok." Hepsine bakıyorum. "Ve iki, ben kötü şans değilim."

"Sen kötü şans değilsin." Travis kulağıma söylemek için eğildi. "Sen en iyi şanslısın."

Quinn elini ağzımın önüne koyarak, "Biraz önce kustum," diyor. "Hâlâ aşk acısı çeken bir köpek yavrusu olduğunu bilmek güzel."

"İyy," diyor Reed. "Kış tatilinin her günü ona şiirlerle birlikte çiçek gönderdiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Şiir değildi," diyor Travis, kendini savunurken. "En sevdiği aşk kitaplarından satırlardı."

Quinn, "Bu durumu daha da kötüleştiriyor," deyince Willow başını sallıyor.

"Ne? Bana çiçek göndermez miydin?" diye soran Quinn'e yan gözle bakarak birasını ağzına götürür.

"Sana çiçek getirmezdi," diyorum. "Sana bir tarla dolusu çiçek ekerdi."

"İğrenç," diyor Reed ve hepimiz dudaklarımızı yuvarlıyoruz.

"Tekrar bir araya geldiğinizde iki yıl boyunca arabasına bir gül bırakmadın mı?" Quinn onu işaret ediyor. "Ve aşk ve onunla ilgili o aptal Facebook paylaşımlarını yapmaya devam ettin. Seni defalarca şikayet ettiğim halde engellememelerine şaşırdım." Hepimiz gülüyoruz ve Travis bir tabureye oturup başıyla yanına gelmesini işaret ediyor.

Mayson taburede onun yanına otururken ben de ona doğru yürüyorum. "Ee, evlenmemek dışında başka neler yaptın?" diyor ve Travis bacaklarını aralarına girmem için açtığında hepimiz gülüyoruz. Eli kalçama gidiyor ve eski günlerdeki gibi hissediyorum; kızlar çene çalarken erkekler birbirleriyle şakalaşıyor.

Travis eğilip omzumu öpüyor, ben de yan gözle ona bakıyorum. "İyi misin?" Elimini yanağına koyarak soruyorum.

"Daha iyisi olamazdı," diyor gülümseyerek ve ben de ona doğru eğilip onu öpüyorum. "Asla daha iyi olmayacak." Ona gülümsüyorum ama gerçek şu ki eninde sonunda gidecek ve biz de en başa döneceğiz. Tatlı çayımın bir yudum alıyorum, aklım bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor ama kalbim bütün gün hissettiği doluluğu hissetmeyi bırakıyor.

BÖLÜM 21

TRAVIS

"Geri geleceğim." Ona gülümsüyorum ve bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Bana bakmamaya çalışıyor ve ben de onu bardan dışarı sürükleyip sormak istiyorum. Ama onun yerine oturup ailesinin beni tekrar sevmesini sağlamaya çalışıyorum. Yani, işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Ona yaptıklarım için beni affedip affetmeyeceklerini de bilmiyorum ama beni arkaya götürüp eşek sudan gelinceye kadar dövmemiş olmaları bir başlangıç.

Birayı dudaklarıma götürürken ona bakıyorum ve banyodan döndüğünü görüyorum. Gülümsüyor ve Amelia'nın az önce söylediği bir şeye gülüyor, o sırada bir adam önüne çıkıyor. Adam eğilip onu yanağından öptüğü anda içim yanıyor. Onlar şakalaşırken Amelia ona gülümsüyor, elim elimdeki şeyi gittikçe daha sert sıkıyor. Ona başını sallayıp uzaklaşıyor ve ben de adamın onu izlemesini izliyorum. Sinirlerim vücuduma doluyor ve bana geri döndüğünde gülümsüyor. "Arkadaşın mı?" Başımla adama doğru işaret ediyorum, bunun aptalca olduğunu bile bile.

"Buna öyle diyebileceğini sanmıyorum," diyor içkisini eline alarak. "Tanıdıklar bunun için daha iyi bir kelime." Bir yudum alıyor. "Biriyle birlikte olduğunu unutma."

"Beni beklemeni beklemiyordum," diye dürüstçe cevap veriyorum ve bu doğru, ama karşımda onun koca bir hayatı olduğunu görmek canımı yakacak ve bununla yaşamak zorunda kalacağım. "Bana bir öpücük ver," diyorum ve o gülüyor.

"Herkes benim yasak bölge olduğumu bilsin diye mi?" Başını sallıyor ve beni öpmek için eğiliyor. "Bu seni daha iyi hissettirdi mi?" diye soruyor ve onu izlediğini görmek için adama bakıyorum.

"Birazcık," diyorum, onu tekrar öperek. "Birazcık."

İçkisini bırakıyor ve bacaklarımla arasına giriyor. "Eğer istersen." Kollarını boynuma doluyor. Elim kalçasını kavırıyor ve onu kendime daha da yaklaştırıyor. "Buradan ayrılabiliriz ve sana seni özlediğim tüm yolları gösterebilirim."

"Biz buradayız," diyor Reed yanımda. "Seni duyabiliyoruz." Yüzü buruşuyor.

Ayağa kalkıyorum. "Eğlenceliydi ama," diyorum elimi omzuna koyarak. "Yorgun görünüyor."

Hazel kıs kıs gülererek, "Yani, geçen Pazartesi olduğu kadar yorgun görünecekse, yapman gereken çok iş var," dedi. "Çok yorulmuştu."

Willow'un nefesi kesilir. "Bu yüzden mi düzgün yürüyemiyordun?"

"Herkesi iyi geceler." Harlow elini kaldırıp benimkinin içine soktu. "Eğlenceliydi." Beni gruptan uzaklaştırdı.

Karanlığa adım atıyoruz ve ben gökyüzündeki yıldızlara bakıyorum. "Hiç ne yapmadık biliyor musun?" Bana bakıyor ve ben sadece onu izliyorum. "Hamakta hiç seks yapmadık."

"Bunun bir nedeni var," diyorum. "Ve aletimi kırmakla ilgili."

"İyi," diyor. "Bunu kesinlikle kırmak istemiyorum." Bana gülümsüyor ve ben de elimde olmadan eğilip onu öpüyorum. Çaydan gelen tatlılığı tadarken dilim ağzının içine kayıyor. "Beni böyle öpmeye devam e d e r s e n arka koltukta seks yaparız."

"Bunu ertelemek zorunda kalacağım." Onun için kapıyı açtım. "Kardeşlerin beni vurmadı ama seni bir otoparkta arabamın arka koltuğunda bana binerken bulurlarsa büyük ihtimalle." Etrafıma bakıyorum. "Kahretsin, kendimi ayağımdan vururdum." Elim kalçasına gidiyor ve sonra ipek gömleğinin altına girip dantelli sütyenini buluyor. "Bir dahaki sefere elbise giy, ben de seni eve kadar parmaklayayım."

Meme ucunu çimdikliyorum, inliyor ve sırtını dikleştiriyor. "Bir bacağı çıkarabilirim."

Başımı sallıyorum ve evine dönerken ahtapot gibiydi, elleri her yerdeydi. Eğilip boynumu öpüyor, bir yandan da eliyle sikimi yokluyor ve sonunda garaj yoluna girdiğimde emniyet kemerini çözüp sikimi çıkarıyor ve ağzıyla beni yutuyor. Yolcu koltuğunda dizlerinin üzerine çökerken arabayı durduruyorum. Elim kotunun dışındaki amını okşamak için uzanıyor. Sikim ağzındayken inliyor ve sonra elimi yukarı kaydırıp kotunun içine sokuyorum. Elim, giydiği dantel tanga ile arasına girdiğinde karnı titriyor. Parmağım içine doğru kayıyor ve bir tane daha sokuyorum. Elimi hareket ettirirken başparmağım klitorisini sıkıyor. Kotu çok dar olduğu için kısıtlanıyorum ama bu onun parmaklarımın üzerine boşalmasını engellemiyor. Sikimi bırakıyor, yolcu koltuğuna geri oturuyor ve göz açıp kapayıncaya kadar

Pantolonunun paçasını çıkarıyor ve üzerime gelip sikime gömölüyor. "Çok daha iyi," diyor ve ellerim başının üzerindeki ipek tişörtü yırtıyor ama göğüslerini örten danteli parçalamıyorum. Ben meme uçlarıyla uğraşırken o da sikime biniyor, ağzım birinin üzerinde, elim diğerinin üzerinde. Birini çimdikleyip çekerken diğerini ısııyorum. "Sana daha derinde ihtiyacım var," diye bağırıyor, beni daha hızlı ve daha hızlı beceriyor, daha derine inmeye çalışırken ellerini omuzlarıma koyuyor. "Travis." Adımı haykırıyor ve başını arkaya atıp sırtını dikleştirerek üzerime boşalıyor. Sırtından korna sesi yükseliyor ve ben bunu umursamıyorum bile çünkü taşaklarım geriliyor ve onun içine boşalıyorum. Kalçalarım aşağı yukarı hareket edip içine boşalırken göğsüme düşüyor. Her yerde seks yapmıştık ama bu seferki neredeyse barbarcaydı.

"Çok iyiydi," diyor nefesini tutmaya çalışarak. "Çok iyiydi."

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum, amcığı sikimi tekrar sıkarken. "Sadece bir dakika ve sonra seni içeri taşıyacağım."

"Sence," diyor bana bakarak, kalçalarını döndürerek, "beni içimde sakinle taşıyabilir misin?" Kalçalarını aşağı yukarı hareket ettiriyor.

Ellerim kalçalarına gidiyor ve hareket etmesini engelliyor. "Böyle hareket etmeye devam edersen seni arabanın kaputunda beceririm," diye tehdit ediyorum ve o sadece sırıtıyor. "Siktir." Onu belinden kavıyorum ve kapıyı açıp bir ayağımı dışarı atarken diğerini de üzerime çekiyorum. Bacaklarını belime doluyor ve ön kapıya doğru yürüyorum, kalçaları dönüyor ve dönüyor. Kapıyı açıyorum ve içeri girer girmez kışını ön kapıda ki masanın üzerine koyuyorum. "Sıkı tutun," diye uyarıyorum ve onu sertçe sikerken bacakları yanlara gidiyor.

"Evet," diye haykırıyor ben ona tekrar tekrar çarparken. "Tam orası," diyor.

Yakın olduğunu biliyorum, bu yüzden sonuna kadar çekiyorum ve bir kez çarpıyorum, sonra çekiyorum ve bu sefer inliyor. Onu kaldırıyorum ve çeviriyorum. "Eğil," diyorum ve sadece eğilmekle kalmıyor, bana daha iyi erişim sağlamak için bir dizini masanın üzerine koyuyor. Dizlerimi büküyorum ve ona çarpıyorum. Kalçalarındaki ellerim, sikim ona her çarptığında onu kaldırıyor. Birbirine çarpan etlerin sesi ve sikime her boşaldığında çıkardığı inilti ben beni çığına çeviriyor.

Omzunun üzerinden "Boşalacağım," diyor ve bacaklarının arasından ellerinin taşaklarımla oynadığını hissediyorum. "Tam oraya," diye ısrar ediyor ve

Gözleri kapanmaya başlıyor, başı öne düşüyor ve tekrar sikime boşalıyor ama bu sefer ben de onunla boşalıyorum.

"Bu," diyor önündeki masaya uzanarak. "Şimdiye kadar yaptığımız en iyi seks olmalı."

"Yapacak tek bir şey kaldı," diyerek içinden çıkıyorum ve kışını tokatlarken bana bakıyor. "Kaldırmaya çalış."

"Önce beni yakalaman lazım." Bana göz kırptırıyor ve yatak odasına koşuyor.

"ÜST ÜSTE İKİ GÜN," diyor önümdeki sandalyeye oturduğunda. "Yarın ne yapacağımı bilmiyorum." Şaka yapmaya çalışıyor ama bunun onu rahatsız ettiğini görebiliyorum ve bu sabah yakında ayrılmak zorunda kalacağımı söylediğimden beri sessiz.

Krep ve sosis dolu tabaklarımızı alıp yanına oturuyorum. "Ee," diyor ben oturduğumda. "Dün gece olanlar hakkında konuşacak mıyız?"

Ona bakıyorum, bir parça krep kesip yiyorum. "Biraz daha açıklayıcı olmalısın, çok şey oldu." Ona göz kırptırıyorum. "Bazı çok iyi şeyler oldu."

Gülüyor. "Prezervatif kullanmamakla başlayalım." Sikimi işaret ediyor ve gözlerim açılıyor.

Boğulmamayı umarak yemeğimi yutuyorum. "Sen kullanmıyor musun?" Birlikte olduğumuz zamanlarda hep hap kullandığını bildiğimden ona soruyorum.

"Endişelendiğim bu değil," diyor başını kaldırarak. "Sen..." Kelimeyi düşünüyor ve sonunda ne söylemeye çalıştığını anlıyorum.

Nefesim kesildi, ona kocaman gözlerle baktım. "Prezervatifsiz hiç seks yapmadım, yani seninle olanlar hariç." Başımı sallıyorum ve krepten bir ısırık daha alıyorum.

"Nişanlıydın!" diye haykırıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Kendimi tekrar edeceğim," diyorum yavaşça başımı sallarken. "Korunmasız seks yaptığım tek kişi sendin." Başımı yana doğru eğiyorum. "Öyle misin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Sakin buna cüret etme," diyor bana ve ben de elimi kaldırıyorum.

"Bunu gerçekten şimdi mi yapacağız?" Ona soruyorum, ayrılmam hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum, ama tam ben ayrılırken benimle kavgaya çalışması, bunun onu rahatsız etmediğini kanıtlamaya çalışması olmalı.

"Bir konuşma yapıyoruz." Ters ters bakıyor ve benimle kavga etmeye çalıştığından eminim; bu onun korkmuş hali. "Bana yine korunmasız insanlarla seks yapıp yapmadığımı mı soracaksın?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben ona bakıyorum.

"Neyin var?" Ona soruyorum ve gözlerinin kaydığını görebiliyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, aptal gibi davranmaya çalışıyor ama onu ne kadar iyi tanıdığımı unutmuş olmalı.

"Demek istediğim, dün barda kafanın içine girdin ve gözlerimden kaçtın," diye hatırlatıyorum ve gözlerinde bunu fark ettiğime şaşırdığını görebiliyorum. Çatalımı bırakıyorum ve sandalyede dönüp ona bakıyorum. "Neler oluyor?"

Başını sallar. "Bu da ne?" diyor sonunda. "Yani, ne yapıyoruz biz?" Başımı yana eğdim. "Onu kastetmiyorum; bu sen ve ben olayını kastediyorum. Bu bir kaçamak mı? Çıkarları olan arkadaşlar mı? Tanıdık mıyız?"

Ona ters ters baktım. "Kesinlikle tanıdık olmayacağımızı biliyorum."

Ellerini havaya kaldırarak ofluyor. "Ciddiyim, Travis."

Ona dokunmak için uzandım, saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve güzel gözlerine baktım. "Cevaplara sahip değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Sen uzun mesafeli ilişkilere girmezsın," diye hatırlatıyor bana, sesi yumuşuyor ve yüzünde korku okunuyor.

"Bir sürü şey söyledim." Sandalyeyi kendime doğru

çekiyorum. "Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Bu, yapmamız gerekeni yapacağımız anlamına geliyor." Ona utangaçça gülümsedim. "Ben buraya geleceğim, sen oraya gel." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Seni kaybetmeyeceğim Harlow," diyerek emin olduğum tek şeyi teyit ediyorum. "Ne olursa olsun, seni bir daha kaybetmeyeceğim." Bana bakıyor ve gözlerindeki yaşları görebiliyorum. "Bana ne dediğimi anladığını söyle." Eğilip onu dudaklarından öpüyorum. "Uzun süre buradayım." Elimle yanağını okşuyorum. "Her ne olursa olsun, bu işi başaracağız."

Bana başını sallıyor ve kalkıp odasından çantamı aldığında içimdeki her şey acıyor. Her şeyim demek istiyorum; göğsümde bir sıkışma var. Midem düğümleniyor, ensem yanıyormuş gibi hissediyorum. Benimle birlikte evden çıkıyor ve arabanın yanında duruyor. Çantamı arka koltuğa koyduktan sonra ona dönüyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Kolları belime dolanıyor. "Eve gittiğimde seni ararım." Onu kendime çekiyorum ve başını omzuma yaslıyor, elimle sırtını ovuyorum. "Ve takvimlerimizi çıkarıp tarihlere bakmaya başlayacağız." Başını salladı ve

Geri adım atıyor ve güçlü kalmaya çalışırken dudaklarını yuvarladığını görebiliyorum. Arabaya binmeden önce eğilip onu son bir kez öpüyorum. Arabanın yanındaki yerinden kıpırdamıyor ve ben uzaklaşırken, onu artık göremeyene kadar dikiz aynasına bakıyorum ve sonunda göğsümdeki acının dışarı çıkmasına izin veriyorum. "Siktir," diye tıslıyorum ve bir şeyi yumruklamak istiyorum.

Telefonum çalıyor ve arayanın Harlow olduğunu düşünüyorum ve arabayı geri çevirip ona geri dönmek istiyorum. Arama ekranına bakıyorum ve Bennett olduğunu görüyorum. "Selam," diye selamlıyorum, Bluetooth'a takıyorum.

"Hey sen." Sesi arabayı dolduruyor. "Senin evindeyim ve sen burada değilsin."

"Evet," diyorum otoyola çıkarken. "Bu hafta sonu uzaklara gittim."

"Uzaklara mı gittin?" diye soruyor, şok olmuş bir halde. "Tek başına balayına mı?"

Yüzünü hayal ederek gülüyorum. "Hayır. Harlow'u görmeye gittim."

Islık çalıyor. "Oh, şak." Bir şey söylemedim. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hayır, berbat bir şey," diye itiraf ediyorum. "Ama ondan uzak duramıyorum." Ellerim direksiyonu öyle sert kavlıyor ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. "Az önce onun evinden çıktım ve tek söyleyebileceğim berbat olduğu."

"Ama tam da bu nedenle ondan ayrıldınız. Ayrıca, Debbie Downer gibi davranmak istemem ama daha bir hafta önce nişanlanmıştınız."

"Jennifer'la evlenmenin çok büyük bir hata olduğunu kabul etmek zorundayım" diye inliyorum. Ağzımda acılık oluşmaya başlıyor. "Ve sonunda boşanacağımızı söylemek yanlış olmaz."

Kocaman bir nefes veriyor. "Bunu bilemezsin."

"Aslında," diye itiraf ediyorum. "Bunu kesinlikle biliyorum. Aşk değildi. Kahretsin, bugün günümde Harlow'a bir kez baktım ve Jennifer için hissettiklerimin hiçbir şey olmadığını anladım. Bununla gurur duymuyorum ve bunu senden başka kimseye söylemeyeceğim. Ama Harlow'la birlikte tüm vücudumu dolduran çok büyük bir his var. Kahretsin, ruhumu dolduruyor. Onu tutmak, ona dokunmak, konuşmasını dinlemek istiyorum." Birkaç dakika önce üzerinde baskı olan göğsümde şimdi daha da fazla baskı var. "Sadece onu istiyorum."

"İyi güzel de, bu onun farklı bir eyalette yaşadığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bir kasaba ötesinden bahsetmiyorum."

"İnan bana, biliyorum," diye homurdandım. "Altı saatlik bir yolculuktu." "Arabayla mı geldin?" diye soluk soluğa kaldı. "Neyin var senin?"

"Boş zamanım vardı," diye yalan söylediğimde gülüyor.

"Hayır, yapmadın. Arabanı aldın çünkü eğer sana siktirip gitmeni söylerse, altı saat boyunca kendi başına yaralarını sarabilirsin." Gülüyor ve beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum.

"Trafik sekizdeydi," diyorum ve o daha yüksek sesle gülüyor. "Takılıyorum yukarı."

"Yarın gelip seni göreceğim," dedi ve telefonu kapattım. I Evime dönmek için altı saat harcadım ve garaj yoluna girdiğimde gece olmuştu.

Çantamı alıp merdivenleri çıkıyorum, tüm bu süre boyunca Harlow'u daha önce hiç özlemediğim kadar özlüyorum. Her bir adım bir öncekinden daha ağır geliyor ve kapımın kilidini açıp içeri adım attığımda olduğum yerde duruyorum. Kutuların hepsi gitmişti. Çantayı yere bırakıp mutfığa giriyorum ve boş olduğunu görmek için etrafa bakıyorum. Tezgâhın üzerinde, üstünde adımın yazılı olduğu beyaz bir kâğıt duruyor.

Tabureye oturdum ve okudum.

Travis,

Birbirimiz için doğru kişi olmadığımız için
üzgünüm. En iyi dileklerle,

Jennifer

Başımı sallıyorum ve kâğıdı yere bırakıp bekliyorum. Küçük bir pişmanlık hissini bekliyorum. Artık hayatımda olmadığı için küçük bir acı duymayı bekliyorum. Herhangi bir şey bekliyorum ama onun yerine hiçbir şey elde edemiyorum.

Telefonumu çıkarıp Harlow'u arıyorum, sesini duyacağımı bildiğim için yüzümü bir gülümseme kaplıyor, ama onun alo demesi yerine doğrudan telesekretere düşüyor.

"Beni engellememiş olsan iyi edersin," diyorum telefona sinirli bir şekilde, kendimi sakinleştirmeye çalışarak. "Beni geri ara."

BÖLÜM 22

Harlow

Telesekreteri dinliyorum ve sesini duyunca gülüyorum. "Beni engellememiş olsan iyi edersin." Gergin bir şekilde gülüyor ve saate bakıyorum, saatin gece 1'i biraz geçtiğini görüyorum. "Beni ara."

Eve girince doğruca mutfağa gidip ellerimi yıkıyorum. Bir şişe su alıp, onu aramak yerine mesaj gönderiyorum.

Üzgünüm, acil bir durum vardı. Eve yeni geldim, sabah ararım.

Odama geri dönüp kıyafetlerimi çıkarıyorum ve duşun suyunu açıp içeri giriyorum. Çok yorgunum ve son dört saattir eğilmekten sırtım ağrıyor. Gözlerimi kapatıp birkaç dakika başımı öne eğiyorum. Telefonum çaldığında bir havlu alıyorum ve başka bir acil durum olduğunu düşünerek yüksek sesle inliyorum, ama **a r a y a n ı n** Travis olduğunu ve beni FaceTim'lediğini görünce gülümsüyorum. Yeşil düğmeye basıp yatağa doğru yürüyorum ve onun yanına kayıyorum. Kokusu her tarafımı sarıyor ve göğsümdeki küçük sızı bunu hissetmeme yetiyor.

Yüzü ekrana geliyor ve yatakta olduğunu görüyorum ve onu özliyorum. "Uyandırdım mı seni?" Başımı yastığa koyup yanımda olmasını dileyerek soruyorum.

"Beni yine engellediğini sanıyordum," diye mırıldanıyor ve ben ona gülmekten kendimi alamıyorum.

"Nerede yaşadığımı biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Yani seni engellemenin gerçekten bir faydası yok." Ona bakıyorum. "Eve dönüş nasıldı?"

"Uzun," diyor ve gömlek giymediğini görüyorum. "Bütün gece **n e r e d e y d i n ?**"

"Bir çakal çiti aşmış ve bir buzağı onunla boğuşurken sıkışıp kalmış," diyorum gözlerimi kapatarak.

"Buzağı nasıl?" diye soruyor usulca.

"Bir bacağına kırk yedi dikiş atıldı," diyorum. "Omzunun bir kısmını da kaybetti ama sanırım iyileşecek."

"Ah," diyor tıslayarak.

"Keşke burada olsaydın," diye itiraf ediyorum ona, her ne kadar olmayacağını söylemiş olsam da. Benden uzaklaşmasını izlemek işkence gibiydi. Kendi kendime tekrarlayıp durdum. *Sorun yok, onu yakında göreceğim.* Ama sanki kalbim aklımın söylediklerine inanmıyordu.

"Keşke burada olsaydın," diyor ve gözleri biraz kapanıyor. "Bir sonraki izin günün ne zaman?"

"Bu hafta sonu nöbetim var," diyorum. "Sanırım bir sonraki hafta izin alabilirim." İnliyor.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum, o da yüzüstü yatıyor.

"Önümüzdeki iki hafta sonu için nöbetçiyim," diye homurdandı. "Bu on dört gün eder."

"Şehirde iki haftanın anlamı bu mu?" Ona şaka yapıyorum ve o bana ters ters bakıyor. "Yarın gidip kontrol edeceğim." Sesim yumuşadı. "Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

"Hayır," diye somurtuyor. "Burada olsaydın daha iyi olurdu."

"Diyelim ki ben oradaydım," diye başlıyorum. "Ne giyiyor olurdum?" Kaşlarımı oynatıyorum ve görüşmenin geri kalanında ona yatağın yanında tuttuğum sihirli değneğimi gösteriyorum.

Uykuya daldıktan altı saat sonra alarm çalıyor ve hemen telefonumu almak için uzanıyorum. Telefonu yorganın altına sokuyorum ve beni bekleyen bir sürü mesaj olduğunu görünce yavaşça gözlerimi açıyorum.

Günaydın güzelim. Size kahve getirmeye çalıştım ama bölgenizde mevcut değil.

Buna yüksek sesle gülmek ve başımı sallamak zorunda kalıyorum. "Ah, benim şehirli oğlum," diyorum, diğer tarafı çevirip diğerlerini okuyorum.

Sensiz uyanmak aynı şey değil.

"Gerçek bu değil mi?" diye mırıldanıyorum.

Travis: Seni özledim.

Travis: İyi günler ve müsait olduğunda beni ara ya da mesaj at.

Travis: Not: Çok güzelsin.

Gülümsüyorum ve ona bir cevap yazmaya başlıyorum

Uyanmak için ne güzel bir yol. Neredeyse e n sevdiğim üçüncü uyanma şekli. Bir ve iki numaramın ne olduğunu tahmin etmenize izin vereceğim.

Seni daha çok özlüyorum. Sen göğsümü tutmadan yatak aynı değil, sanırım biri kaçmış olabilir.

Yapabilirsen beni ara.

P.S. Seni özlediğimi söylemiş miydim?

Gönder tuşuna basıp yataktan kalkıyorum ve banyoya gidip dişlerimi fırçalamadan önce kahve makinesini çalıştırıyorum. Telefon çalıyor ve en üstte onun adını görüp gülümsüyorum. "Günaydın, günışığım," diyorum ve mutfığa geri dönerken hoparlörü ona veriyorum

"Günaydın güzelim," diyor ve sesi tüylerimi diken diken ediyor. Onu karşımda dururken hayal edebiliyorum. "Yeni mi kalktın?"

"Evet," diyorum. "İşte misin?"

"Öyleyim, buraya erken geldim. Hastalarımın arasındayım" diyor ve önlük giyip giymediğini merak ediyorum.

"Ne giyiyorsun?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Pantolon ve gömlek," diyor ve sesi alçalıyor ve birinin ona seslendiğini duyuyorum. "Fotoğrafını çekip sana göndereceğim. Gitmem gerek bebeğim," diyor usulca. "Seni sonra ararım."

"Tamam," diyorum ve telefonu kapatıp tezgâhın üzerine koyuyorum. "Yedi gün boyunca her şey yoluna girecek," diyorum kendime ve keşke bu kadar basit olsaydı. Doğruyu söylemek gerekirse, önümüzdeki birkaç gün tam bir rezalet. Çoğu zaman aramalarını kaçırıyorum ve onu aradığımda sesi hep uyuyormuş gibi geliyor. Dört yıl önce haklı olduğunu ve uzun mesafenin iyi olduğunu kabul etmeyi reddediyorum.

Dört gün sonra masamda otururken zilin çaldığını duyuyorum ve arayanın o olabileceğini düşününce midem bulanıyor. Yani, o olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyorum, özellikle de bu sabah onunla konuştuğum ve ameliyata gireceği için. Hızla resepsiyona doğru yürüyorum ve annemin geldiğini görüyorum. "Demek sensin," diye mırıldanıyorum, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak.

"Size de merhaba," diyor etrafına bakınarak. "Donna nerede?" "Bugün hasta," diyorum ve dönüp ofisime doğru yürüyorum, neredeyse yemekten önce bir şeyler atıştıramayacağım söylenmiş bir çocuk gibi tepiniyordum.

"Üzülüyor musun?" diye soruyor annem arkamdan ve ben omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Üzülmüyorum, sadece senin başka biri olduğunu düşünmüştüm ve belli ki sen o kişi değilsin. Yani..." Kanepeye doğru yürüyüp oturdum.

"Peki kim olduğunu düşündün?" d i y e soruyor, yanıma oturuyor ve ben ona bakıyorum. Bir şey bilip bilmediğini anlamak için bir saniye bekledim.

"İşteyken beni hiç ziyarete gelmiyorsun." Dirseğimi kanepenin kenarına koydum ve başımı yumruğuma yasladım. "Yani bu bir sürpriz."

"Sadece kızımı görmek istedim." Bana bakmaktan kaçınıyor ve ben de gülüyorum, artık kulaktan kulağa bir şeyler duyduğundan eminim ve muhtemelen on farklı varyasyonu var ve bunun olacağını bilmeliydim. Bu hafta sonu izin almak için deli gibi uğraşıyordum, düşünemedim bile.

"Ne için balık tutuyorsun anne?" Soruyorum ve sorum karşısında şok olmuş bir şekilde nefes nefese kalıyor.

"Bir anne kızını iş yerinde ziyaret edemez mi?" Pantolonundaki tüyleri fırçalıyormuş gibi yapıyor ama biliyorum ki giydiği hiçbir şeyde asla bir parça tüy olmaz. Annem küçüklüğünden beri mankendi ve bir taşra kızı olarak hayata alışmış olsa da içinde hala bir şehirli var. "Duyduğuma göre şehirde birileri varmış." Omuzlarını silkiyor. "Ve kimse bana bu konuda bir şey söylemedi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Aha." Onu işaret ederek gülüyorum. "Bilgi almaya geldin."

Elini göğsüne götürdü. "Ben yapmadım." Bana ters ters bakıyor. "Neden bana söylemedin?" Beni işaret ediyor. "Neden kızımın bir erkekle dışarıda olduğunu bir yabancından öğrenmek zorundayım?"

Başımı arkaya atıyorum ve daha da yüksek sesle gülüyorum. "Kıçımın kenarı, Cumartesi günü bara gittik, yani kimden duyduysan bizi orada gördü."

"Belki." Başını öne eğiyor. "İnsanlar seni orada gördü. Asıl soru, onun kasabaya geleceğini bize neden söylemediniz?"

"Bilmiyordum," diye dürüstçe cevap verdim. "Cuma günü buraya geldi." Ağzı açılıyor ve çok fazla sorusu olduğunu biliyorum. "Soruları sor anne."

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı ve ben de düşüncelerini toparlamasını bekledim. "Geçen hafta onun düğününe gittin."

"Ben yaptım." Ona başımı salladım. "Ve o evlenmedi."

"Belli ki evlenmemiş. Seni görmeye geldi." Gözlerini deviriyor ve bana neden evlenmediklerini bile sormuyor. "Sadece şok oldum, hepsi bu."

"Dürüst olmak gerekirse." Derin bir nefes alıyorum. "Şok olan tek kişi sen değilsin."

"Dört yıl oldu," diyor bana ve bunu düşündüğümde midemde bir yanma başlıyor. "Ve senin için çok zor bir dört yıl oldu."

"O kadar da zor olmadı." Şekerlemeye çalışıyorum.

"O kadar da zor olmadı. Şaka yapıyorsun, değil mi?" Başını sallıyor. "Ne için perişan haldeydin? Tam olarak son dört yıldır."

"Mutsuz değildim. Sadece kendi zeminimi buluyordum." Ellerimi kaldırdım çünkü benimle tartışacağını biliyordum ve son dört yıldır mutsuz olduğum konusunda haksız olmadığını da biliyordum. Her zaman mutsuz değildim ama hayatımda hep bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. "Şu anda bunun bir önemi yok."

"Haklısın, öyle değil," diye bana katılıyor. "Şu anda önemli olan onun tekrar hayatına girmiş olması sanırım."

"Bu iyi bir varsayım olurdu." Ona başımı salladım.

"Peki şimdi ne olacak?" Sadece ona bakıyorum. "Şimdi o buraya geldi ve siz de"-çalışarın arasında dolanıyor-"birbirinizle zaman geçirdiniz." Elimde olmadan dudaklarımı yuvarlıyorum ve ona gülmemeye çalışıyorum.

"Birlikte çok zaman geçirdik." Ona göz kırpıyorum ve o inliyor.

"Harlow," diye tıslıyor. "Bir dakikalığına ciddi olabilir misin?"

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırıyorum. "Sadece her şeyin cevabını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve cevaplara sahip olmamak beni geriyor. Mesela onu bir daha ne zaman göreceğim?" Omuzlarımı silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Uzun mesafeli ilişkiler nasıl yürür? Bir insan pes etmeden önce ne kadar uzun mesafeli ilişki yaşayabilir?" Koltuktan kalkıp onun önünde adım atmaya başlıyorum ve o da bunun kafamda çözmeye çalıştığım bir şey olduğunu biliyor. "Mutluydum," diyorum ve o da başını yana eğiyor. "Peki, tamam. Mutlu değildim. Memnundum. Ama şimdi onu tekrar görüyorum." Duruyorum ve gözyaşlarım ben farkına bile varmadan akıyor. "Onu tekrar görüyorum ve sanki dört yıl hiç yaşanmamış gibi. Tam olarak dört yıl önce nasıl hissediyorsam öyle hissediyorum. Hâlâ kalbimi çarptırıyor. Öpücükleri beni nefessiz bırakıyor. Bir dokunuşuyla daha fazlasını arzuluyorum. Onu unutmaya çalışmak dört yılımı aldı ve ona tekrar aşık o l m a k için onunla bir saat geçirmem gerekti. Ben sadece." Kendi gözyaşlarını yanaklarından silerken ona bakıyorum. "Bundan nefret ediyorum." Ellerimi başımın üzerine koyuyorum. "Uzun mesafe yapamadığı ve onun için hayallerimden vazgeçmemi reddettiği için benden ayrıldı. Ve şimdi uzun mesafe yapıyoruz ve bu, üzerine mavi peynir sosu sürülmüş maymun taşakları gibi berbat bir şey. Nefret ediyorum ve dört gün oldu."

"Ah, Harlow," diyor annem, kalkıp yanıma geliyor ve kollarını bana doluyor. "Kalbinin sesini dinlemelisin."

"Ya kalbim tekrar incinmekten korkuyorsa?" Başıımı omzuna koyarak söylüyorum.

"Ona karşı hissettiklerini," diyor annem sırtımı sıvazlarken, "başka hiç kimseye karşı hissetmeyeceksin, bunu sana garanti edebilirim."

"Ama aşkın kolay olması gerekir." Sadece gülüyor.

"Aşkın kolay olduğu son şey." İroniye gülmekten kendimi alamıyorum ve o da beni bırakıp yüzümü tutuyor. "Eğer kolay olsaydı, kimse istemezdi."

"Onu seviyorum," diye paylaşıyorum ve o da bana gülümsüyor. "Sadece evet, seni seviyorum gibi değil. Seni o kadar çok seviyorum ki seni öpemediğimde canım acıyor."

"Neden baban gittiğinde onunla seyahat ettiğimi düşünüyorsun?" diye soruyor bana. "Neden öyle düşünüyorsun? Çünkü onsuz yaşayamıyorum."

"Bu bana hiç yardımcı olmuyor," diye cevap veriyorum ve o da gülüyor. "Hadi gidip sana yiyecek bir şeyler alalım."

"Yemek yemek istemiyorum. Bu hafta sonu yerime bakacak birini bulmalıyım ki gidip erkeğimi görebileyim."

"O zaman seni erkeğine götürelim." Bana gülümsüyor ve kafamın içindeki küçük ses şimdiden planlar yapmaya başlıyor.

BÖLÜM 23

TRAVIS

Arabamı garaj yoluna park ediyorum ve hemen telefon çalıyor. Arayanın o olduğunu gördüğümde göğsümün sıkışmasına engel olamıyorum. Bir kez çaldıktan sonra "Hey," diye cevap veriyorum. Arabadan inerken yüzümü bir gülümseme kaplıyor. Telefonu tutmak için omzumu yukarı iterek, ona almak için uğradığım çiçekleri çıkarıyorum.

"Merhaba," diyor ve sesi bitkin geliyor. Son on gündür nöbetçi; saatime bakıyorum ve akşam 7'yi geçtiğini görüyorum. "Ameliyattan yeni çıktım." Bu sözleri duyduğumda yürümeyi yarıda bırakıyorum.

"Buraya geliyor olman gerekmiyor muydu?" Ona sordum. Ondan aldığım son mesaj "bir saat içinde çıkıyorum" şeklindeydi ve bu mesaj saat üçteydi.

"Öyleydin ama sonra acil bir telefon geldi ve sana mesaj atacak vaktim olmadı." Gözlerimi kapattım ve ön basamaklara oturmak için döndüm. "Çok özür dilerim."

"İki haftadan fazla oldu," diye hatırlatıyorum ona ve planlarımız yine değiştiği için sinirleniyorum. Geçen hafta onu görmek için dışarı çıkmaya çalıştım ama sonra işler çıktı ve arka arkaya acil durumlarım oldu, bu yüzden gidemedim. Geçen haftadan beri bu hafta sonu hakkında konuşuyorduk. Yemek yemek dışında bir plan bile yapmadım. Kapıyı kilitleyecek ve sadece o gitmek zorunda kaldığında açacaktım. Onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok özliyordum ve her geçen gün daha da huysuzlaşıyordum, öyle ki benimle konuşmaya korkuyorlardı.

"Bana hatırlatmana gerek yok Travis," diyor ve onun da kızgın olduğunu duyabiliyorum. "Tam olarak kaç gün olduğunu biliyorum," diye homurdanıyor. "Unutmuş olsam bile sen bana hatırlatırdın." Çiçekleri yanımdaki basamaklara bırakıyorum. "Gidip bir duş almam lazım. Her tarafım bağırsak ve bok içinde."

"Peki," diye çıktım. "Beni sonra ara." Telefona bakıyorum ve bana bu hafta gönderdiği fotoğrafın ekran görüntüsünü görüyorum. Saçlarını başına toplamış, tarlanın ortasında oturuyordu. Tek gözü kapalı, daha önce hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

Çiçekleri alıp içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Çiçekleri tezgahın üzerine, anahtarlarımın ve telefonumun yanına atıyorum. Kapıyı çekip açıyorum.

Buzdolabını açıp bir şişe bira alıyorum, kapağını çevirerek açıyorum ve hiç umursamadan lavaboya atıyorum. Kanepeye doğru yürüyorum ve ayakkabılarımı tekmeleyerek oturuyorum. Uzaktan kumandayı kaptığım gibi televizyonu açıyorum ve biramı bitirirken kanallar arasında geziniyorum.

Kafamdan o kadar çok şey geçiyor ki, sanki bir atlıkarınca dönüyor. Birayı üç yudumda bitiriyorum ve bir tane daha alıyorum. Biradan bir yudum daha alarak televizyona "Her şeyi gerçekten berbat ettim," diyorum. "Ona benimle gelmesini söylemeli miydin?" Elimdeki şişeye bakıyorum. "Bu boktan nefret ediyorum." Ne izlediğimi bile bilmeden televizyona bakıyorum.

Senaryoyu kafamda tekrar tekrar oynuyordum. Gelmesini istiyor ve şimdiye kadar evlenmiş olup olmayacağımızı merak ediyordum. Kesinlikle evlenmiş olurduk, benimle evlenmesi için ona yalvarıyor olurdum. Bu evde yaşıyor olur muyduk? Kalkıp bir bira daha alıyorum ve sonra beni arayıp aramadığını kontrol ediyorum, onu aramayı düşünüyorum ama uyuyakalmış olabileceğinden ve onu uyandıracağımdan korkuyorum.

Bütün gece bira üstüne bira içerken, ne olurdu sorusuyla kendimi neredeyse çıldırtıyorum. Saat on biri biraz geçe kanepeye uzandım ve gözlerim bir anlığına kapandı. Kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum ve televizyonun hâlâ açık olduğunu görmek için gözlerim irkilerek açılıyor. Telefonumu elime aldığımda saatin gece ikiyi biraz geçtiğini görüyorum. Ondandır ne bir mesaj geldiğini ne de bir aramayı cevapsız bıraktığımı görüyorum. Daha önce olanlar için muhtemelen bana kızgın olduğunu düşünerek midem bulanıyor. Kapının tekrar çalındığını duyduğumda kalkıp yatağımda uyumayı düşünüyorum. Doğrulup kapıya bakıyorum ve ayağa kalkıyorum. Kapıya doğru dört adım atıyorum ve sonra yine yumuşak bir vuruş duyuyorum. "Bu da ne böyle?" Kapının kolunu tutarken kendi kendime söylendim ve telefon elimde çaldı. Elim kapıyı açarken aynı anda Harlow'un adını görerek aşağı bakıyorum. Onu verandanın ortasında kulağında telefonla dikilirken gördüğümde elim kulağımın yarısında duruyor. "Harlow," diye fısıldıyorum ve acaba yine onu rüyamda mı görüyorum diye düşünüyorum. Onu gerçekten gördüğümde emin olmak için birkaç kez göz kırpiyorum.

"Merhaba." İçinde telefon olan elini kaldırıyor. "Sürpriz," diyor, kollarını açıyor ve telefonum yere düşüyor ve ben ona doğru koşuyorum. Onu kucağıma alırken kollarım beline dolanıyor. Bacaklarını belime doluyor, aynı anda iki eliyle yüzümü kavırıyor ve dudaklarını dudaklarıma indiriyor. Dilimi ağzına kaydırıyorum ve ikimiz de inliyoruz. Arkamı dönüp eve giriyorum ve ön kapıyı ayağımla kapatıyorum.

Öpüşme derinleşirken başını yana doğru hareket ettiriyor, kalbim göğsümde çarpıyor. "Burada olduğuna inanamıyorum," diyorum dudaklarını bıraktığımda. "Gerçekten burada mısın?"

"Yani, rüya görüyor olabilirsin." Gülümsüyor ve işaret parmağı alt dudağımda geziniyor. "Umarım gerçeksindir."

Öne eğilip boynunu ısıyorum ve sonra emiyorum. "Evet, gerçek," diye onaylıyorum ve ona öylece bakıyorum. O her şey ve daha fazlası. "Seni özledim."

"Göster bana," diyor fısıltıyla. "Beni özlediğin tüm yolları göster bana." Gömleğine uzanıyor ve başının üzerine çekiyor. "On dört gün." Eğilip alt dudağımla ısıyor. "On dört kez," diyor ve tek yapabildiğim onu yatağa atmak oluyor. İkimizin de soyunması tam yirmi saniye sürüyor. Ellerimiz birbirimize dokunmak için çıldırıyor, ağızlarımız birbirine yapışıyor ve asla bırakmıyor. Ona yapmak istediğim o kadar çok şey var ki ama eli sikimi kavırıyor ve vajinasına doğru çekiyor. "Seni gerçekten boğazıma kadar yutmak istiyorum," diyor, dudaklarımı bir süreliğine bırakarak. "Ama sana içimde daha çok ihtiyacım var."

İki kez sormasına gerek kalmıyor, bir hamlede tamamen içine gömülüyorum. İkimiz de inliyorduk. Sırtını dikleştiriyor ve yemin ederim benim için yaratılmış. Bacaklarını belime doluyor ve ikimiz de uçurumdan atlarken aynı anda onun adını haykırmam uzun sürmüyor. Onun üzerine eğildim, içinden kıpırdamadım. "Gerçekten burada mısın?" Eğilip dudaklarını öpüyorum.

"Gerçekten buradayım." Bana gülümsüyor. "Gelebileceğimi sanmıyordum ama başka bir hafta sonu gidemezdim." Elini kaldırıp yüzümü avuçluyor. "Kısa bir süre için bile olsa." Eğilip burnunu benimkiyle ovuşturuyor ve beni ikinci raunt için yuvarlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Benden uzaklaşmaya çalıştığını hissettiğimde gözlerim hâlâ kapalıyken mırıldanıyorum.

Elim tek memesini bırakmayınca kıkırdıyor. "İşemem lazım." Onu bıraktığımda tek gözümü açıyorum ve yataktan çıkıp banyoya doğru yürüdüğünü görüyorum. "Saat kaç?" Saate bakmak için dönüyorum.

"Saat on bir," diye cevap veriyorum ve onun banyodan çıkmasını bekliyorum. Bütün gece devam ettik, ikimiz de uyumak ve birbirimizle geçirdiğimiz zamanı kaybetmek istemiyorduk. Erken bir kahvaltı yaptıktan sonra nihayet sekizden biraz sonra uykuya daldık. Tuvaletin sifonunun çekildiğini ve suyun açıldığını duydum. Hemen ardından banyodan çıkıyor ve sikim uyanıyor. "İkiye kadar gitmem lazım."

Kısa bir süre önce hissettiğim mutluluk şimdi öfkeye dönüşüyor. "Daha yeni geldin."

"Yerimi alması için birine yalvarmak zorunda kaldım ama bütün hafta sonu yapamazlar, ben de elimden geleni yaptım." Yatağa bir dizini koyuyor ve sonra bana doğru sürünüyor. "O suratı yapma."

"Ne yüzü?" Yüzümü değiştirmeye çalışıyorum ama o beni tanıyor.

"Yüz." Bacağını kalçalarımın üzerinden geçirip bana doğru eğiliyor. "Tam burası." Gözlerimin arasını işaret ediyor. "Tamamen buruşuyor." O noktayı öpüyor. "Ve sonra şuradaki çukur." Yanağımın sağ tarafını gösteriyor. "Sarkıyor." Gamzemi öpüyor ve ellerim kalçalarına gidiyor.

"Henüz beni terk etmeni istemiyorum," diye itiraf ediyorum ve onu sırt üstü çeviriyorum. "Seni bağlasam ve hiç bırakmasam nasıl olur?" Ona soruyorum ve güldüğünde yeşil gözleri parlıyor.

"Buna, dostum, adam kaçırma denir." Ona gülümsedim. "Ve sanırım tutuklanıp hapse atılacaksın."

"Peki," diyorum, onunla geçirdiğim son birkaç saati mahvetmemeye çalışarak, ama dakikalar uçup gidiyor ve göz açıp kapayıncaya kadar onu arabasının yanında öpüyorum. "Eve gittiğinde beni arayacak mısın?"

"Elbette." Başını omzuma yasladı. "Sonra da ne zaman gidebileceğini kontrol edeceksin."

"Yapacağım," diye kabul ediyorum ve rüzgâr saçlarını yüzüne doğru savuruyor. Elimle geri itiyorum ve arabaya binmeden önce dudaklarını bir kez daha öpüyorum. "Dikkatli sür," diyorum arabanın kapısını arkasından kapatırken.

"Hoşça kal, Travis." Gülümsüyor ve gözlerini kırıştırdığını görebiliyorum ve keşke kalabilseydi diyorum. Elini dudaklarına götürüp parmaklarını öpüyor ve arabayı sürmeden önce bana bir öpücük konduruyor. Onun arka lambalarını görmeyene kadar burada durup izliyorum.

Basamakları çıkıyorum ve en üst basamağa oturuyorum, göğsümdeki ağrı gittikçe şiddetleniyor. Burada oturmuş hiçbir şeye bakmıyordum ki arka cebimdeki telefonum çaldı. "Alo," diye cevap veriyorum, kim olduğuna bile bakmadan.

"Hey," diyor Shelby. "On dakika sonra annemlerde akşam yemeğini unutma." Telefona baktığımda saatin neredeyse beş olduğunu görüyorum. Son üç saatimi hiçbir şeye bakmadan geçirdim.

"Evet, orada olacağım." Eve geri dönüp çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyiyorum, anahtarlarımı ve cüzdanımı alıyorum. Yatağa bakmıyorum.

henüz.

Evin önüne geldiğimde, üçünün de dışarıda ön basamaklarda oturduğunu görüyorum.

Arabadan inip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yürüyüş yolunda yürümeye başlıyorum. "Tanrım," diyor Clarabella. "Bok gibi görünüyorsun."

Başımı sallıyorum, sadece kız kardeşim olayları şekerle kaplamıyor. "Aman Tanrım, bir hayvan mı öldü?" Shelby soruyor ve ben de yanlarındaki basamağa oturuyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve ön kapı açılıyor, annem dışarı çıkıyor ve yüzümü görene kadar gülümsüyor.

"Ne oldu?" Gülümsemesi soluyor. "Kim öldü?" Ona gülmemeye çalışan kızlara bakıyor.

"Kimse ölmedi," diye onları temin ediyorum ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum. "Neden sadece bok gibi görünemiyorum?"

"Sadece bok gibi görünmüyorsun," diye yanıtlıyor Presley. "Biri köpeğini tekmelemiş ve sonra da taşaklarına tekme atmış gibi görünüyorsun."

"Bu kadar açık konuşmak zorunda mısın?" diye homurdanıyor annem ve o da ona gülümsüyor.

"Harlow düştü," diye paylaşıyorum ve herkes gözlerini bile kırpmadan duruyor. Ağaçlardaki hayvanlar bile her şeyi yapmayı bırakmış gibi ses çıkarıyor. "Bir saniye bekleyin." Shelby elini kaldırıyor ve bana bakıyor. "O seni görmeye mi geldi?"

"İki hafta önce onu görmeye gittim," diye itiraf ediyorum ve annem sallanan sandalyeye doğru yürüyor. Sandalyeyi kolundan tutup bize doğru yaklaştırıyor ve oturuyor.

"Düğününüzden sonraki hafta onu görmeye mi gittiniz?" Bana baktı. "Bir konferansa gittiğini söylemiştin."

"Yalan söyledim," diye itiraf ediyorum. "Bana siktirip gitmemi söylese diye bir şey söylemek istemedim."

Presley bana, "Düğün gecende onunla yattın ve o zaman sana s i k t i r i p gitmeni söylemedi," diye hatırlatıyor ve annemin nefesi kesilince Shelby elini ağzına götürüyor.

"Ne?" diye haykırıyor ve ben Presley'e ters ters bakıyorum. "Düğün gecende onunla yattın mı?" Gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Muhtemelen," diye itiraf ediyorum ona. "Muhtemelen. Çünkü şimdi onu eskisinden daha çok seviyorum ve bu çok berbat bir şey." Kız kardeşlerim bana

ağızları aşağı sarkıyor. "Dört yıl önce tam da bu nedenle ondan ayrıldım."

"Dört yıl önce ondan ayrıldın çünkü sen bir pisliksin," diyor Clarabella ve ağzım açık kalma sırası bana geliyor. "H a d i ama, yaptığın şeyin hiçbir anlam ifade etmediğini düşünüyorsun."

"Ondan seçim yapmasını nasıl isteyebilirdim?" Savunmaya geçerek soruyorum.

"Nasıl olduğunu biliyorum." Shelby sınıftaymış gibi elini kaldırır. "Harlow, seni seviyorum ve eve geri taşınmanı istemiyorum."

"O kadar kolay değil," diyorum başımı sallayarak, midem yanıyor.

"Ama bu kadar kolay. *Beni seç, beni seç, beni sev,*" diyor Clarabella ve kız kardeşlerimin hepsi başlarını sallayıp iç geçiriyorlar.

"Dört yıl önce gitmesine izin verdim çünkü eve dönmekle bu lanet yerde olmak arasında bir seçim yapmasını istemedim."

"Orası neresi?" diye soruyor annem.

"Onu o kadar çok öz l ü y o r u m ki işte dayanılmaz oluyorum. Tek yapmak istediğim onu hayal etmek olduğu için doğru düzgün uyuyamadığım ve uyuyamadığımda da sinirli bir şekilde uyandığım nokta. Etrafımdaki her şeyin donuk görüldüğü bir nokta, sanki her şey siyah beyaz ve o dünyanın rengiymiş gibi." Göğsümdeki ağrı şimdi tüm gücüyle ortaya çıkıyor. "Bu, içinde olmak istemediğim bir nokta ve ben buradayım. Çıkmak istiyorum."

"Bir," diyor Shelby parmağını kaldırarak. "Eğer benim sinir bozucu kardeşim olmasaydın, söylediğin her şeye kusardım. İkincisi, neden ondan buraya taşınmasını istemiyorsun?"

"Antrenmanı var." Ellerimi havaya kaldırdım. "Muayenehaneni kapat ve buraya taşın desem ne kadar hıyarlık etmiş olurum?"

"Eğer burada o l d u ğ u n kadar neşeli ve kaygısız olacaksan," diyor Presley. "Muhtemelen etrafınızdaki herkesin sizden uzaklaşmak istemesine neden olacaksınız."

"Onu seviyorsun," diyor annem.

"Seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Daha önce yaptığımdan ve bu hayattaki herhangi bir kadına yapacağımdan daha fazla."

"Gözlerindeki ışığın geri gelmesini bekledim," diyor annem yumuşak bir sesle ve başparmağıyla gözünün kenarındaki yaşı siliyor. "Ve Jennifer'ı eve getirdiğinde havalara uçtum. Oğlumun geri döndüğünü düşünmüştüm." Kız kardeşlerim aynı anda inliyor. "Kesin sesinizi, üçünüz de." Onlara ters ters bakıyor. "Sana bakmaya devam ettim, aynı ışığı görmeyi umuyordum."

Harlow'la olan gözlerin. Onunla yaptığın gibi gülmeni bekleyip durdum. Böyle olmanı bekleyip durdum." Beni işaret ediyor. "Onunla olduğun süre boyunca sende hiç o ışık yoktu. Donuktun."

"Tanrım, teşekkürler," diyorum ona gülerek. "Annenizin size sıkıcı olduğunuzu söylemesi kadar gününüzü aydınlatacak bir şey yok."

Ayağa kalktı. "Cevaplar tam önünüzde." Ellerini kalçalarına koyar. "Cevabın ne olduğunu biliyorsun." Ona öylece bakıyorum, kafamın yapmam için bağırduğu şeyi söylediğinde emin olamıyorum. "Eğer onu istiyorsan, ona git."

BÖLÜM 24

Harlow

"Çok üzgünüm Harlow," diyor Delores telefonda ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Düşüp bacağını kırman senin suçun değil." Başımı sallıyorum ve ofisimin tavanına bakıyorum. "Sen sadece kendini i y i l e ş t i r m e y e odaklan," diyorum. "Hiçbir şey için endişelenme." Telefonu yere bıraktım.

"Neden?" Kafamı masaya vurmak istiyorum. Donna ofisime geliyor ve ona bakıyorum. "Bu yollarımızı ayırmamız gerektiğine dair bir işaret mi?" Delores şehrin öbür ucundaki veterinerden bana katılmak için transfer oldu ve dün nöbet sırasında düşüp bacağını üç yerden kırdı.

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Sanki evren birbiriniz için ne kadar savaşacağınızı görmek istiyor." Omuz silkiyor.

"Evrenle oturup ona siktir olup gitmesini söylemek isterdim." Başımı arkaya yasladım ve başımın ağrımaya başladığını hissettim.

"Diğer bir haber de, ben çıkıyorum," diyor arkasını dönerek. "Sabah görüşürüz."

Hiçbir şey söylemeden ona başımı sallıyorum ve telefon çaldığında arayanın Travis olduğunu görünce midemdeki yanma göğsüme doğru ilerliyor. Yeşil bağlanma düğmesine b a s ı y o r u m ve ekranda yüzümün beyaz bir daire içinde d ö n ü p durduğunu görüyorum. Sonra onun yüzü ekranı dolduruyor ve göğsümdeki yanma ezici bir acıya dönüşüyor. "Merhaba." Beni gördüğünde yeşil gözlerinin parladığını görüyorum ve onu çok özlüyorum. Geçen gün bunu kelimelere dökmeye çalıştım ama yapamadım. Onunla birlikte olmak için çok büyük bir ihtiyaç duyuyorum. Son iki hafta çok zor geçti, bir gün bana sürpriz yapmak için uçakla gelmesine rağmen, daha sonra acil bir durum için arandım ve birlikte tam üç saat geçirdik. Sonra ayrılmak zorunda kaldı ve programlarımızı senkronize edemedik. "Olamaz," dedi yan yan gülümseyerek. "Bu bakış iyi bir bakış değil."

Gözlerimi kırıştıtarak aptal gözyaşlarımı akıtmaya çalışıyorum. Ben yetişkin bir kadını ve erkek arkadaşımı göremediğim için ağlayacağım. Bunu kim yapar ki? Oh, biliyorum, ben. "Az önce Delores aradı ve bacağını kırmış." Gözleri büyüdü. "Yani altı hafta olmasa da bir ay kadar sahalardan uzak kalacak."

"Harika," diyor oflayıp puflayarak ve başını geriye atarak. "Bugün aradığım haber bu değildi."

"Biliyorum," diyorum, tüm bu lanet durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde. Sadece hafta sonunu onunla geçirebilmek i s t i y o r u m . Cumadan pazartesiye saatleri geri saymadan. Onunla yemeğe çıkabilmek ve sonra eve gidip kanepede dinlenebilmek istiyorum. Sabah onunla uyanmak ve kahvaltı etmek istiyorum. Bir sonraki ziyaretimiz için nefesimizi tutmak yerine normal çiftlerin yaptıklarını yapmak istiyorum. Ya da bir günlüğüne yerime birini bulmaya çalışıyorum ki ona koşabileyim. Sadece uzun mesafeden bıktım ve başından beri haklı olduğu için hayal kırıklığına uğradım. Bu da beni sinirli ve asabi yapıyor. Başımı yana eğiyorum. "Aradığında bunu söylemesini beklemiyordum."

Derin bir nefes alıyor ve bana bakıyor. "Sorun yok," demeye çalışıyor, ben de tersliyorum.

"Bu hiç de iyi değil." Elimi ağzıma götürüyorum, o sakın, soğukkanlı, soğukkanlı Harlow gitmiş. Her zaman her şeyi tatlıya bağlamaya çalışan kişi gitmişti. Son telefon görüşmesi bardağı taşıran son damla oldu. O aramadan önce bunu düşünecek zamanım bile olmadı ve bunun bir fark yaratacağından emin değilim. "Bu hiç iyi değil!" Tekrar bağırdım. "Bununla ilgili hiçbir şey yolunda değil. Tek bir şey bile." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Seni bir haftadır görmediğim için nefret ediyorum. Seni son gördüğümde seninle üç saat geçirmiş olmaktan nefret ediyorum. Yanında uyuyamadığım için nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum!" Bağıríyorum ve sonunda nefes alıyorum.

"İşin bitti mi?" diye sakince soruyor ve ona ters ters bakıyorum. "İşim bitmiş gibi mi görünüyor, Travis?" Ona tıslıyorum.

"Kızdığın zaman çok seksi oluyorsun," diyor bana daha önce düşündüğüm her şeyi unutturan gülümsemesiyle.

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmayı bırak," diye çıkışıyorum ona ve karşımda olsaydı muhtemelen beni kendine çekip sarılırdı ki bu beni daha da sinirlendiriyor. "Haklıydın," diye itiraf ediyorum. "Bu uzun mesafe." İşlerin yolunda gitmediğini söylemeden önce susuyorum. "Çok fazla."

"Bu bir öğrenme eğrisi." Mantığın sesi olmaya çalışıyor. "Keşke seni görmeye gelebilseydim ama Micehlle erken doğum y a p t ı ve Roy da tatile çıktı." İki ortağından bahsediyor.

"Sorun değil," diyorum göğsümdeki sese aldırmadan. "Ayrıca, şansımızı bilirsek, sen buraya gelirsin ve ben on saatliğine çağırırım ve sonra ne olur?"

Yan tarafından bir bip sesi geliyor ve yere bakıyor. "Gitmem gerek," diyor ve tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. "Seni birazdan ararım." Ona cevap vermiyorum çünkü boğazımda bir yumru var. "Hey," diyor yere baktığımda. "Harlow." Adımı söyleyince başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda hüzünle gülümsüyor. "Bunu halledeceğiz," diyor usulca ve ben onunla tartışmak istiyorum ama bir bip sesi daha geliyor.

"Git," diyorum ve ondan önce bağlantıyı kes tuşuna basıyorum. Sandalyemi çevirip dışarıya, yavaş yavaş batmakta olan güneşe bakarken tek söyleyebildiğim "Siktir," oluyor. Sandalyemden kalktığımda vücudum bir Mack kamyonu tarafından ezilmiş gibi hissediyor. Her adımda canım acıyor ve eve geldiğimde, dönüp sandalyelerden birine oturmadan önce merdivenleri zar zor çıkıyorum.

Cebimde telefonun çaldığını hissediyorum ve elim telefona uzandığında arayanın o olduğunu görüyorum. Telesekretere düşene kadar çalmasına izin veriyorum ve sonra taş seslerini duyup başımı kaldırıyorum. Siyah kamyon benimkinin hemen arkasında duruyor ve babamın inişini izliyorum.

İki adım attı ve karanlıkta oturduğumu görünce durdu. "Sam Hill'de karanlıkta dışarıda oturmuş ne yapıyorsun?" Bana doğru yürüdü ve beni görünce durdu. Muhtemelen enkaz gibi görünüyorum; gözyaşlarımın yanaklarıma bulaştığı kesin. "Kim öldü?" Gülmeye çalışıyorum ama onun yerine içimden bir hıçkırık çıkıyor ve elimi ağzıma götürüyorum. Önümde çömeliyor ve diğer elimi kendi elinin içine alıyor. "Harlow," diye fısıldıyor yalvarırcasına. "Yalan söylemeyeceğim, şu anda beni gerçekten korkutuyorsun." Etrafına bakınıyor ve beni bırakmadan birini nasıl arayabileceğini merak ettiğini tahmin edebiliyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ve sonra burnumu çekiyorum. "Yani, gerçekten iyi değilim."

"Ne oldu?" diyor, yüzümdeki saçları iterek. "Her neyse, üstesinden gelebiliriz. Hasta mısın?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

Başını bacaklarımın üzerine koydu. "Tanrı'ya şükür," diyor. "Bana öleceğini söyleyeceksin sandım." Rahatsızca gülüyor. "Hayatımdan bir milyon yıl çaldığını söylemeliyim."

Gülüyorum ve yanağımdaki yaşı siliyorum. "Hasta değilim," diye onu rahatlatıyorum. "Ama mutlu değilim baba." Son dört yıldır yüksek sesle söylemekten korktuğum kelimeleri söylüyorum. "Mutlu olmayı denedim, denedim." Ona gülümsüyorum ama gözyaşlarım akıyor. "Ama kalbim burada bomboş."

"Harlow," diye fısıldıyor ve gözlerinde kendi gözyaşlarını görebiliyorum. "Tatlım." Yanağımı okşuyor.

"Benden ayrıldığında kendime her şeyin yoluna gireceğini söyledim." Benimkinin üzerindeki eline bakıyorum. "Ve sonra burada sadece muayenehanemi açmaya değil, onu mahvetmeye de karar verdim." Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Ve yaptım da."

"Ve sonra fark ettiniz ki sadece hareketleri yapıyordunuz." Benim yerime o dolduruyor.

"Belki de görmedim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ne kadar mutsuzdum. Belki de onu tekrar gördüğümde her şey değişti ve şimdi bilmiyorum."

"Onu seviyor musun?" diye soruyor ve bana soruyor mu yoksa söylüyor mu emin olamıyorum. "Yani, onu sadece siktir git demek için kullanmıyorsun."

"Baba," diye nefes nefese kaldım. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Sadece tekrar incinmeyeceğini umuyordum."

"Ama onsuz olmak daha çok acıtıyor," diyorum. "Onsuz dört yıl yaşamış olmam ve şimdi yeniden hayatıma girmiş olması çok çığınca, onu sürekli özledim."

"Bu çılgınlık değil," diyor. "Bu normal. Çok uzun zamandır annenle birlikteyim ve her geçen gün onu daha da çok seviyorum." Kocaman gülümsüyor ve gözleri parlıyor. "Onsuz bir gün bile düşünemiyorum."

"Evet, sana şimdiden söyleyebilirim, berbat bir şey," diye yakınıyorum. "Bu gece eve geldim ve yemin ederim vücudumun kapandığını sandım." Yere baktım. "Bana yardım eder misin?"

"Neye ihtiyacın varsa," diyor bana. "Zor olacak," diyor ve yüzündeki gözyaşını silme sırası bana geliyor. "Ama istediğin buysa, bunu gerçekleştireceğiz."

"Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim."

"Olacağım başka bir taraf yok." Ayağa kalktı ve beni de yanına çekti. "Eğer seni tekrar incitirse." Bana bakıyor. "Kardeşine onu biraz hırpalamasını söylerim."

Başımı arkaya atıyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Bildiğim iyi oldu." Kolunu omzuma atıp ön kapıya doğru yürüyor. "Onu vuracağından korktuğunu biliyorsun."

Kıkırdıyor. "Yani, asla bilemezsin." Ben ona kapıyı açarken bana göz kırpmıyor. "Yarın oturup bir plan yapmaya başlarız," diyor bana. "Şimdi git eşyalarını topla." Sadece ona bakıyorum. "Annen bütün gece burada ağlayarak kalmana izin vermez."

"Ona kim söyleyecek?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ona yalan söylemiyorum," diyor bana, duruşumu taklit ederek. "Öğrendiğinde ne yapar biliyor musun?" Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Geçen sefer bana tek kelime etmeden yedi gün geçirdi. Bunun kaç saat olduğunu biliyor musun?" Başını sallıyor. "İkinci günden sonra tek gözüm açık uyudum." Elimi karnıma götürüp gülüyorum. "Şimdi git eşyalarını topla."

Ona başımı sallıyorum ve arkamı dönüp odama doğru yürüyorum. Son bir aydır ilk kez adımlarım hafifliyor. Son dört aydır ilk kez tünelin ucundaki ışığı görebiliyorum. Dört yıldır ilk kez kalbimin yeniden attığını hissedebiliyorum.

BÖLÜM 25

TRAVIS

Orta ekrandaki bağlantı düğmesine basıyorum. "Merhaba." Shelby'nin sesi arabayı dolduruyor.

"Hey," diye cevap veriyorum, yolda ilerlerken etrafımdaki yeşil ağaçlara bakıyorum. "Ne var ne yok?"

"Sadece kontrol ediyordum," diyor ve az önce annemle konuştuğunu hayal edebiliyorum. Şu anda nereye gittiğimi bilen tek kişi o. Bir yere yetişmeye çalıştığını da duyabiliyorum ve muhtemelen bir düğünde olduğunu bildiğimden, bu konuşma kısa sürecek.

"Kontrol mü ediyorsun?" Kıkırdıyorum. "Yoksa haber almak için aramak mı?"

"Bir abla küçük kardeşini arayıp kontrol edemez mi?" diye soluk soluğa soruyor. Yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum.

"Güzel. Ama Harlow'un evine varmak üzereyim," diyorum, caddeye dönüyorum ve evine yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "Ve onu bir süredir görmedim, yani..."

"Demek onu verandada becereceksin." Bir kahkaha attı. "Belki beş saniye dayanırsın."

"Güle güle," diyorum ve hemen araya giriyor.

"İyi şanslar," diyor ve garaj yoluna girip arabasının ortada park edilmiş olduğunu gördüğümde bağlantıyı kesiyorum.

Küçük bir sinir krizi geçirmesinin üzerinden bir hafta geçti ve yalan söylemeyeceğim, normalden daha sessizdi. Sanki benden uzaklaşıyor gibi ve her geçen gün planlarımı söylemek için daha da kaşınıyorum.

Arabadan inip sakinliğin sesini dinliyorum ve eve baktığımda gülümsüyorum, onun orada olduğunu biliyorum. Koşar adımlarla ön kapıya gidiyorum ve zili çaldığımda elimin titrediğini görünce kendime gülmek zorunda kalıyorum. Onunla en son konuştuğumda eve yeni geliyordu ve telefonu kapatmak için acele ediyordu.

Kapıyı açmasını beklerken ellerimi ceplerime sokuyorum. İlk buluşmamızda ki kadar gergin hissediyorum. Her ne kadar konuşuyor olsak da

Daha ilk buluşmamızdan önce bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ayrıca hiçbir şeyi berbat etmek istemedim.

Kalbim daha da hızlanıyor, ellerim nemleniyor, dizlerim titremeye başlıyor ve şimdi sinirlerim midemden enseme doğru ilerliyor. Zili çalmak için tekrar uzanıyorum ve içimi ani bir korku kaplıyor. Belki de ona geleceğimi söylemeliydim. Belki de ona sürpriz yapmak yerine planlarımı anlatmalıyım. Tüm belki'ler ve şüpheler içimde dolaşüyor. "Geliyorum." Sesini duyuyorum ve kapı açılıp orada durduğunda hazırlanmak için zamanım olmuyor. Daha önce düşündüğüm her şey ona bir bakışla bir anda yok oluyor. Lacivert bol bir şort ve ona uygun V yakalı bir gömlek giymişti. "Aman Tanrım." Kollarıma atlamadan önce söylediği tek şey bu oldu. "Aman Tanrım." Kollarını ve bacaklarını etrafıma doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Bu gerçek mi?"

Evine girip kapıyı ayağımla kapatırken gülüyorum. "Bu gerçek," diye gülerek onu temin ediyorum ve o da başını boynumdan çözüyor. Elini yanağıma koyup dudaklarımı usulca öpmek için eğildiğinde yeşil gözleri parlıyor.

Eve doğru birkaç adım attım. "Neden hep beni taşıyorsun?" Gülüyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Seni her gün taşıyacağım," diyorum ve o da başını yana eğiyor. "Seni özledim." Kollarım belini daha da sıkarak onu kendime çekiyor ve yüzümü boynuna gömme sırası bana geliyor.

"Ne kadar kalabilirsin?" diye soruyor usulca, elleri saçlarımın arkasına giderken.

"Tüm hafta sonu," diyorum, yavaş başlayacağımı düşünerek.

Nefes nefese kalıyor ve yüzümü boynundan çekiyorum. "Bütün hafta sonu gibi.

Uyumak ve uyanmak gibi mi?"

"Evet." Gülümsüyorum ve etrafa bakıyorum, her yere dağılmış kutuları görüyorum. "Bütün bunlar da ne?" Ona bakıyorum ve gözlerinin benden kaçtığını görüyorum. "Taşınıyor musun?"

Bacaklarını belimden sıyrıyor ve üzerimden aşağı kayıyor. "Sanırım konuşmalıyız," diyor ve daha önce sahip olduğum tüm sinirlerim geri geldi. Beni kanepeye doğru çekerken elini benimkinin içine sokuyor. Şu anda panik yapmamaya çalışıyorum ama her şey bana planlarım hakkında onunla konuşmam gerektiğini haykırıyor.

Kanepeye kayıyor ve bacaklarını altına sıkıştırıyor, ben de yanına oturuyorum. "Sanırım kesinlikle konuşmamız gerekiyor," diyor ağzım, beynim yetişmeden. Bütün bu konuşmayı planlamıştım, altı saat araba kullanmanın faydası düşünmek için çok zamanınız olması. Bakıyorum ve daha fazla kutu olduğunu görüyorum. Kalbim göğsümün ortasına vuruyormuş gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıp kafamın içinde kümelenen kelimeleri bulmaya çalışırken tek söyleyebildiğim "Hımm," oluyor.

"Travis," diyor ve başka bir şey söylemeye başlıyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Bunu gerçekten çıkarmam gerekiyor," diye başlıyorum, ona bakmak için dönüyorum. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, ona dokunma ihtiyacı duyuyorum. "Son bir haftadır kafamdaki tüm bu şeyleri gözden geçiriyorum." Bana gülümsüyor.

"Benim de var." Elini uzatıp benimkini tutuyor. Parmakları benimkilerle birleşiyor ve tek düşünebildiğim onun elini sonsuza dek tutmak istediğim.

"Aslında geçen haftadan daha uzun bir süre oldu." Yutkunuyorum. "Ama geçen hafta aradığında ve bir hafta sonu planımız daha suya düştüğünde bir şeylerin değişmesi gerektiğini anladım." Benimkiyle birleşmiş olan elini tutup dudaklarıma götürüyorum ve parmaklarını öpüyorum. "Bu yüzden buraya taşınmaya karar verdim," diyorum, sonunda içimi döküyorum ve o da bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bunun senin için şok edici olabileceğini biliyorum ama her şeyi gözden geçirdikten sonra." Gözünden bir damla yaş kaçıyor. "Sonuç olarak senin yanında olmadan yaşayamam, bu yüzden..." Bir gözyaşı daha dökülürken gülümsüyorum. "Ortaklarımla konuştum ve beni satın alacaklar."

"Bunu yapamazsın," diyerek ayağa kalkıyor ve tüm vücudum bir kaya gibi kaskatı kesiliyor. İki saniye önce yaşadığım mutluluk buz gibi duygulara dönüşüyor.

Önümde dururken yüzümü ona dönüyorum. "Bunu yapamam da ne demek?" Belki de bunu yapmamı istemiyordur diye düşünerek midem bulanıyor. Belki de bunu aştı ve bunu düşünmek bile beni hasta edecek.

"Yani bunu yapamazsın," diye tekrarlıyor ve kendi yanağındaki gözyaşını siliyor. "Bunu yapamazsın çünkü ben taşıyorum."

"Anlıyorum." Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazımdaki yumru gittikçe büyüyor.

"Hayır, yok." Gülüyor ve ellerini ağzına götürüyor. "Buraya taşınamazsın çünkü ben sana taşıyorum."

"Ne?" Ona soruyorum ve şok olma sırası bana geliyor.

"Tüm kutular bunun için." Ellerini iki yanında tutuyor. "Muayenehanemi satıyorum."

Başımı sallıyorum, söylediği kelimeleri gerçekten duyduğumdan emin değilim. "Özür dilerim," diyorum, bize ve tüm bu duruma gülerek.

"Bakalım daha iyi açıklayabilecek miyim?" Tüm yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve eğer onu daha önce her şeyimle sevmemiş olsaydım, işte tam bu an bunun gerçekleşeceği yer olurdu. "Aslında bu karar dört yıl önce alındı," diyor ve eğer oturmaya başlamamış olsaydım, bu haber beni kış üstü yere sererdi. Ben elimi kaldırıyorum, o da kendi elini kaldırıyor. "Bırakın konuşayım, lütfen." Bekliyor ve başka bir şey söylemeyeceğinden emin oluyor. "Dört yıl önce sana, seninle birlikte acil kliniğinde işe gireceğimi söyleyecektim." Beynim kafamın içinde patlayacakmış gibi oluyor ve ağzım açık kalıyor. "Evet," diyor. "Seninle kalmaya karar vermiştim."

Parçalar bir araya geldikçe "Ama" demeye başladım. Klinik bana personel açığı olduğunu çünkü işi kabul edecek birinin kabul etmemeye karar verdiğini söyledi. İkiyle ikiyi bile bir araya getirememiştim.

"Ama sen benden ayrıldın," diyor omuz silkererek. "Ve planlarım değişti, ben de eve geldim."

"Neden bana bir şey söylemedin?" Ayağa kalktım. "Hiç söylemedin bile Ben."

"Sen konuyu açana kadar bekliyordum." Derin bir nefes alır. "İ Beni yanında isteyeceğini varsaymak istemedim, bu yüzden sen sorana kadar bekledim." Sesi alçalıyor. "Ve sonra benden ayrıldın, yani bunun bir anlamı yoktu."

Söyleyebileceğim tek şey. "Ama."

"Ben de babamı aradım ve teklifini kabul edeceğimi söyledim."

"Babana çoktan söylemiş miydin?" Tısladım. "Harika." Ellerimi kalçalarımın koydum. "Eğer istemediyse, şimdi beni vurmak isteyecektir."

Gülüyor ve yanıma gelip önümde duruyor. Ellerini kalçalarımın koydu. "Sensiz dört yıl geçirdim." Bana her zaman baktığı sevgiyle bakıyor. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım o bakışla. "Ve gerçekten mutlu olmadığımı anlamam için bir gün yetti. Yani evet, muayenehanem vardı ve geliyordu. Evet, ailem etrafımdaydı. Beni mutlu edebilecek her şeye sahiptim ama o eksik parçaya sahip değildim."

"Benim için bundan vazgeçmene izin veremem." Başımı sallıyorum. "Dört yıl önce bunu yapmana izin vermezdim. Şimdi de izin vermeyeceğim."

"İyi haber şu ki, bu konuda söz hakkın yok," diye bana çıkışıyor. "Karar çoktan verildi ve Pazartesi günü üç görüşmem var."

"Bütün bunları bana söylemeden yaptın."

"Sen de aynı şeyi yaptın," diye bana karşılık veriyor ve ellerim gelip yüzünü tutuyor. "Gerçekten birbirimizle nasıl iletişim kurduğumuz hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum." Gülüyor ve ben de elimde olmadan eğilip dudaklarını öpüyorum.

"Tüm bunları feda etmeni istemiyorum."

"Mesele de bu Travis," diye açıklıyor. "Hiçbir şeyi feda etmiyorum. Kendimi ve mutluluğumu seçiyorum." Parmak uçlarına kalkıyor ve boynumun altını öpüyor. "Bunu hallettiğimize göre artık soyunabilir miyiz?" Sadece o beni bir an şok edip bir an sonra güldürebilir. Sadece o senin için yaptığı şeyin aslında kendisi için olduğunu iddia edebilir. Sadece o her şeyi daha iyi yapabilir. Sadece o kalbimin acısız atmasını sağlayabilir. Sadece o.

BÖLÜM 26

Harlow

"Mesele de bu Travis," diyorum, göğsüm son dört yıldır ilk kez doluymuş gibi hissederek. "Hiçbir şeyi feda etmiyorum. Kendimi ve mutluluğumu seçiyorum." Parmak uçlarıma kalkıp boynunun altını öpüyorum, tam olarak dudaklarımın altında kalp atışlarını hissedebildiğim yeri. Kalbi benimki kadar hızlı atıyor ve tek yapabildiğim gülümsemek oluyor. "Bunu hallettiğimize göre artık soyunabilir miyiz?"

"Evet," diye onaylıyor ve bir parmağını kaldırıyor. "Neler olduğunu anlayabilmem için" diyor ve ben de burnumu çenesinin altına sürüyorum. "Dört yıl önce benimle taşınacaktın."

"Doğru," diyorum ellerim gömleğinin eteklerine gidiyor, ellerim gömleği biraz yukarı kaydırıyor.

"Yani sadece tam bir pislik değildim," diye konuşmaya devam ediyor. "Ama aptaldım da."

"Bu doğru." Boynuna yumuşak öpücükler konduruyorum. "Ve aptal." Parmağım karnında geziniyor.

"Gerçekten aptalca," diye onaylıyor ve ona baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum, bir elimi aşağı indirip pantolonunun üzerinden sikini avuçluyorum. "Harlow," diye tısladı. "Ben gerçekten..." Elim iki kez aşağı yukarı sürtünürken sesi nefes nefese çıkıyor. "Gerçekten konuşmamız gerek." Elim kotunun üst kısmına gittiğinde ve parmaklarımın ucunu sikinin başına dokundurduğumda konuşmayı kesiyor. Tırnaklarım sikinin başını sıyırdığında inliyor. "Gerçekten konuşmamız gerek," diye tekrarlıyor ve diğer elim göğsünden ayrılıp kotunun düğmelerini açmaya geliyor.

"Konuşmalıyız." Elim fermuara gidiyor ve onu aşağı çekiyorum. "Ama ağzımla yapabileceğim başka bir şey daha var." Dizlerimin üzerine çöküp pantolonunu aşağı çekerken ona sırtıyorum ve ucunu yalıyorum. "Seni özledim."

Travis kıkırdar. "Benimle mi konuşuyorsun yoksa sikimle mi?"

"Şu anda ikisinden de biraz var." Sikini avucumun içine alıyorum. "İ k i s i n d e n de biraz" diyorum, sikini yutabildiğim kadar yutarak.

"Harlow." Adımı tıslayarak söylüyor, ellerini saçlarıma gömüyor. Elimle ve ağzımla sikini okşuyorum. Ulaşamayacağım bir yere geldiğinde sikinin ağzımda büyüdüğünü hissediyorum ve ona doğru inliyorum.

Kanepeye geri dönüp pantolonunu tekmeliyor ve uzanmadan önce gömleğini başının üzerinden yırtıyor. "Sanırım ağzımı konuşmaktan başka bir şey yapmak için kullanmak istiyorum." İki kez sormasına gerek kalmadan üç saniye içinde önünde çırlıçıplak kalıyorum. Kanepenin yanına doğru yürüyorum ve onun yanında duruyorum. Eli baldırlarımın arkasını okşayarak yukarı çıkıyor ve sonra iki parmağını içime sokuyor. "Yüzüme otur." Beni kendine doğru çekiyor ve bir bacağını başının üzerine atıp dizimi başının yanına koyuyorum. Kendimi ağzının üzerine indirmemi beklemiyor; bunun yerine elleriyle kalçalarımı kavlıyor ve amımı yalamak için başını kaldırıyor. Dili içime girdiği anda tek yapabildiğim öne doğru düşüp sikini yutmadan önce inlemek oluyor. O beni parmaklarken ben de aynı ritimle onun sikini emiyorum. Önce bir parmağıyla, sonra diğeriyle, başparmağıyla klitorisime her vuruşunda kalçalarım dönüyor. Boşalmanın eşiğine geldiğimde sikini bırakıyorum. "Tam orası." Ne yapacağımı söyleyecek kelimelerim bile yok, yapabileceğim tek şey dalgaya binmek. Parmakları ve dili her yerde gibi görünüyor ve sonra yüzüne binmeye başlıyorum. "Travis!" Bağıriyorum ve beni yalamayı bıraktığında amımın sıkılmaya başladığını hissedebiliyorum. "Travis," diye inliyorum, parmaklarım içime kayarak beni uçurumun kenarına itiyor.

Uzandı ve elimi çekip aldı. Kanepeye oturup elini bana uzatıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bin bana," diyor ve ben de kalçalarına biniyorum, bir elimle sikini tutarken kendimi onun üzerine konumlandırıp aşağı kayıyorum. Kendimi yukarı kaldırırken ellerim kalçalarına gidiyor ve başını geriye eğiyor. Öne doğru eğilip onu öpüyorum, dilim ağzına kayıyor. Ben aşağı yukarı hareket ederken dili benimkiyle boğuşuyor, elleri memelerimi avuçlamak için yukarı çıkıyor. Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor ve tek yapabildiğim dudaklarını bırakıp inlemek oluyor. Dudaklarımız birbirinin üzerinde gezinirken elleri kalçalarıma gidiyor. "Harlow." Aletin üzerinde yükselip alçalırken gözlerim onunkilere bakıyor. "Seni seviyorum," diyor, ne kadar zamandır duymak istediğim kelimeleri söylüyor.

Elimi yüzüne koydum. "Ben de seni seviyorum." Tekrar eğilip onu öptüğümde üzerine boşalmam uzun sürmüyor. Ben ona binmeyi bıraktığımda elleriyle kalçalarımı tutuyor ve kalçalarını yukarı doğru itiyor. Dik oturuyor, ikimizi de kaldırırken bir elini belime doluyor ve beni döndürerek sırtımı kanepeye yerleştiriyor. Bacaklarımı omuzlarının üzerine koyuyor ve kendini içimde daha derine itiyor. Her seferinde beni daha da sert sikiyor.

itiyor, daha derine iniyor. G noktama her vuruşunda "Travis," diye inliyorum. "Yapacağım."

"Biliyorum bebeğim," diyor. "Hissedebiliyorum." Başparmağını yalıyor ve klitorisimi bir yandan diğer yana ovalarken aşağı doğru itiyor. "Kahretsin, çok darsın," diyor ben tekrar onun sikinin üzerine boşalmadan önce söylediği son şey. Benden hemen sonra boşalmadan önce iki kez daha içime giriyor.

Bacaklarım omuzlarından düşüyor ve nefesimi düzene sokmak için gözlerimi kapatıyorum. Üstüme düşüyor ve yüzünü boynuma gömmeden önce omzumu öpüyor. "Ben," diye mırıldanıyor. "Ben," diyor tekrar ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Söyleyecek sözüm yok."

Bir elimle sırtını ovarken "Gerçekten iyi yaptığımız bir şey var," diye takılıyorum. "Seks."

"Evet." Üzerimden sıyrılmadan önce omzumu tekrar öpüyor. "İletişim üzerinde çalışabiliriz. Seks." Başını sallıyor ve kendini benden çekip çıkarıyor. "Bunu mükemmel bir şekilde hallettik." Ayağa kalkıp banyoya doğru yürümeden önce karnımı öpmek için eğiliyor. Bir saniye sonra dışarı çıkıyor. "Banyon boş," diyor şok olmuş bir şekilde. "Sadece bir rulo tuvalet kağıdı var."

"Ben o tuvaleti kullanmıyorum," diyorum ayağa kalkarak. "Bu yüzden önce onu paketledim."

Yatak odama doğru yürümek için döndüğümde beni takip ettiğini hissediyorum ve olduğu yerde duruyor. "Kahretsin, boş."

Odaya baktığımda paketlenmiş ve etiketlenmiş on kutu görüyorum. Son bir haftadır acil bir durum olmadığı sürece neredeyse tüm günlerimi evimde geçiriyordum. "Hepsini halletmeye çalışıyordum."

"Gerçekten de kalkıp gidecek ve bana gelecektin," diyor ve ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum.

"Sen de aynısını yapmıyor muydun?" Başımı yana eğiyorum ve o sadece ellerini kalçalarına koyuyor. "Kesinlikle," diyorum. "Bana karşı utangaç olma."

Gülüyor ve yanıma gelip beni banyoya doğru itiyor. "Duş alma zamanı."

Onunla tartışmıyorum bile ve sonunda duştan çıktığımda su buz gibi soğuk ve ellerim budanmış. "Akşam yemeği için bir şeyim yok," diye haber veriyorum ona, havluyu üzerime sararak. O da benden sonra duştan çıkıp kendi havlusunu alıyor. "Eminim bir şeyler **h a z ı r l a y a b i l i r i m .**" Bir gömlek kapıyorum ve gülmemeye çalışmasını görmezden geliyorum. "Geçen sefer yemek yaptım ve iyiydi."

"Onu pişiren sen değildin ve bunu biliyorsun." Bana sırtıyor ve omzumu öpüyor.

"Senden hoşlandığım için şanslısın." Ona ters ters bakıp banyodan çıkıyorum ve mutfığa gidiyorum. Dondurucuyu açıyorum ve büyükannemin benim için yaptığı dondurulmuş yemeklerden birkaç tane olduğunu görünce seviniyorum. Onları fırına atıyorum ve onun boxer'ıyla odadan çıktığını duyuyorum.

"İki yemek buldum. Ne olduklarını bilmiyorum ama büyükannem yaptı, o yüzden iyi olmalılar" diye açıklıyorum ve kollarını belime doluyor.

"O zaman sanırım güvendeyiz." Yüksek sesle gülüyor, beni bırakıyor ve sandalyeye oturmaya gidiyor.

"Aile barbeküsü var." Ona bakıyorum. "Yarın öğle yemeği için."

Yüzünü izliyorum ve sinirlerinin yatıştığını görüyorum. "Şimdi olması düğün günümüzde olmasından daha iyi." Sinirli bir şekilde gülüyor ve kalbim hızlanıyor. Bütün bunlar olurken bir sonraki adımda ne olacağını hiç düşünmemiştim. "Hey," diyor ve ben ona bakıyorum. "Sonra," diyor bana. "Söyle bana, orada kim olacak?"

"Hemen hemen tüm ailem," diye paylaşıyorum ve o da inleyerek başını arkaya atıyor.

"Güzel, yani beni kışkımdan vurmak isteyen herkes," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Herkes değil." Ona bakıyorum. "Büyükannem hâlâ senden hoşlanıyor olabilir."

"Bildğim iyi oldu." Başını sallıyor ve geceyi birlikte, sadece ikimiz geçiriyoruz.

Ertesi gün evin önüne geldiğimde araba sayısı şaşırtıcı. "Tanrım, buraya son geldiğimden beri iki katına çıkmış gibi görünüyor."

"Birçok çocuk büyüdü," diye cevap veriyorum ve arabadan inip onu karşılamak için arabanın önüne yürüyorum. Mavi kot pantolon ve beyaz bir gömlek giyiyor ve onu ilk gördüğüm zamanki kadar yakışıklı görünüyor. Evin arka tarafına doğru yürürken elini benimkinin üzerine koyuyor.

Reed onu gördüğümüzde "Bakın, Bobbsey ikizleri," diyor. "Bu birleşik cephe görüntüsünü elde etmek için gerçekten aynı şekilde giyinmek zorunda mıydınız?"

Travis gülüyor ve başımı öpmek için eğiliyor. "Herkesin onun benim olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum."

Reed'in tek yaptığı sahte bir kustumuk çıkarmak ve sonra çimenlerin üzerinden "Harlow burada ve bir oğlan getirmiş!" diye bağırarak. Bütün gözler bize döndü ve elimi sıktı.

olması gerekenden biraz daha sıkı. Travis'in omzuna bir tokat atar. "T e k r a r hoş geldin." Kıs kıs gülüyor ve Hazel'ı bulmaya gidiyor.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Yapmamız gereken ilk şey büyükannem ve büyükbabama merhaba demek ve sonra aileye doğru ilerlemek."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye mırıldanıyor. "Yani, o artık daha yaşlı, yani beni vurursa ıskalama ihtimali var."

Birlikte oturan büyükanne ve büyükbabama doğru yürürken gülmekten kendimi alamıyorum. "Vay, vay, vay," diyor büyükannem başını yana eğerek. "Bakın kedi ne getirmiş."

"Tanrım," diyorum, aniden bunun şimdiye kadar aklıma gelen en parlak fikir olmadığını düşünüyorum. Belki de nehrin en derin kısmına atlamak yerine d a h a yavaş hareket etmeliydim.

"Merhaba," diye selamlıyor Travis yanımdan. "Bay ve Bayan Barnes, sizi tekrar görmek ne güzel."

"Öyle mi?" diye soruyor büyükbabam sandalyesinde arkasına yaslanarak. Kot pantolonunu ve düğmeli kareli gömleğini giymiş, başından hiç çıkarmadığı beyaz kovboy şapkasını takmış. Bana bakıyor ve sert bir dış görünüşü olmasına rağmen gözlerindeki hafifliği görebiliyorum. Ailesi için yapamayacağı hiçbir şey yok, hatta beni incittikten sonra Travis'i kabul etmek bile. "Evlendiğini duydum." Travis'e ters ters bakıyor.

BÖLÜM 27

TRAVIS

"Merhaba," diyorum Harlow'un yanından endişeyle. "Bay ve Bayan Barnes, sizi tekrar görmek ne güzel." Kibarca başımı sallıyorum ve kusma ihtiyacımı görmezden geliyorum. Gözlerim büyükannesinden büyükbabasına kaydı.

"Öyle mi?" diyor büyükbabası Billy. O bir kovboyun nasıl olduğunun simgesi. Onunla her karşılaştığımda beyaz kovboy şapkasını ve kot pantolonunu giyerdi. Ayrıca beni her zaman çok korkutmuştur. "Evlendiğini duydum." Bana ters ters baktı.

"Yanlış duymuş olmalısın," diyorum, midemin çukuru batıyor. "Ben pek çok şeyim," diye yanıtlıyor sandalyesinde doğrulup. "Ama en zoru duymak onlardan biri değil." Gözleri daha da küçülür ve parıltısı herkesin tir tir titremesine neden olur.

"Oh, lütfen." Yanından bir kahkaha duyuyorum ve Charlotte'un başını salladığını görmek için dönüyorum. "Bu sabah seni kahvaltıya çağırmak için altı kez aramam gerekti."

"Kahretsin kadın," diyor kıkırdayarak. "Ciddi olmaya çalışıyorum." Eğiliyor ve onun dudaklarını öpüyor. "Korkmuştu." Beni işaret ediyor ve ben de ona karşı çıkamıyorum.

"Lütfen," diyor Charlotte, sonra bana dönüyor. "Tekrar hoş geldiniz." Kocaman gülümsüyor. "Bu sefer seni kurtardım. Bir sonrakinde kurtarmayacağım."

İkisine de başımı sallıyorum ve Harlow'un elindeki elimi kaldırıp parmaklarını öpüyorum. "Bir dahaki sefer olmayacak."

"Sanırım burada bize merhaba demek için bekleyen başka insanlar da var," diye hatırlatıyor Harlow. "Ya da en azından evli olup olmadığını sormak için." Kalçasıyla bana vuruyor ve ben inlerken gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

Charlotte sandalyesinde arkasına yaslanıp dışarı bakarak, "Sonra görüşürüz," diyor.

Yeterince uzaklaştığımızda omzumun üzerinden baktığımda Billy'nin hâlâ bana baktığını görüyorum. Bahçenin derinliklerine doğru yürürken Harlow, "Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş," diyor.

"Senin için söylemesi kolay, sana ters ters bakmadı," diye mırıldanıyorum ve sonra koşan bir kıza çarpıyorum. Atkuyruğu saçları orantısız ve Harlow'u görünce gülümsüyor.

"Harlow Teyze." Kollarına atlıyor. "Gabriel beni kovalıyor ve burnumu alacağını söylüyor." Burnunu alabileceğine inandığı için hemen burnunu kapatır.

"Elodie." Adını söylüyor ve gözlerim **açılıyor**; onu son gördüğümde yürümeyi yeni öğrenen küçük bir şeydi. "Seni koruyacağım." Tıpkı Willow'a benziyor.

Bana baktı. "Kimsin sen?"

"Bu Travis," diyor Harlow. Gabriel onun arkasından gelir gelmez bana bakıyor ve göğsünü kabartarak orada duruyor. O artık bir ergen ve kesinlikle daha da büyümüş.

Elodie, "Babam sana ding dong dedi," der ve Harlow gülmemeye çalışır.

"Bu doğru değil," diyor Gabriel onun arkasından. "Ona aptal dedi."

"Gabriel McIntyre," dedi Harlow tam adını söyleyerek. "Ağzından çıkana dikkat et."

"Üzgünüm, Harlow Teyze." Omuz silkiyor. "Sadece mesajı iletiyordum."

"Peki, nazıkçe yap." Harlow Elodie'yi yanağından öper ve yere bırakır.

"Birine ne kadar kibarca aptal diyebilirsin ki?" Gabriel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve eğer dövme olsaydı tıpkı babası Ethan'a benzeyecekti.

"Sanırım ding dong," diye şaka yapıyorum ya da en azından yapmaya çalışıyorum ve gerçekten gülmek istemediğini bildiğim halde gülüyor.

Quinn bize yaklaştığında "İşte buradasın," diyor. Ona doğru eğilen Elodie'ye "Annem seni arıyordu," diyor ve onu kollarının arasına alıyor.

"Baba," diyor ve adam ona bakıyor. "Ding dong, dipshit'ten daha mı güzel?" Gözleri hemen Gabriel'e gider.

Gabriel boynunu tutarken gülmemeye çalışarak, "Aman Tanrım," diyor. "Kendimi savunmak için Travis hakkında söylediklerini tekrarlıyordum."

"Tamam," diye araya girer Harlow. "Bu kadar yeter." Gabriel'i işaret ediyor. "Herkesin onun bir aptal olmadığını ve hiç evlenmediğini bildiğinden emin olmalısın."

Sonra Quinn'e döner. "Anneme çocukların önünde küftettiğini söylemeden önce insanların önünde ağzından çıkana dikkat etmelisin." Quinn ona ters ters bakar. "Ve sen." Bana döndü. "Bunun düşündüğüm kadar kolay olmadığı için üzgünüm ama bir dahaki sefere daha iyi olacağına eminim."

Quinn, "İnsan umut edebilir," der ve sonra Harlow ona ters ters bakar. "Peki, nazik olacağım." Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturur. "Benden daha nazik."

"Şimdi" -bana bakıyor ve tek yapabildiğim gülümsemek- "ailemi görme zamanı."

"Bugün neredeyse gelmeyecektim," diyor Quinn. "Önce gidip babama Elodie'yi vereyim. Kucağında bir çocuk varken onu vuramaz."

Gülüyorum ve etrafıma baktığımda hiçbirinin benimle birlikte gülmediğini görüyorum. "Şaka yapıyor, değil mi?" Harlow elini benimkinin içine sokup onlardan uzaklaşmak için döndüğünde "Şaka yapıyor, değil mi?" diyorum.

Durup birkaç kuzeniyle daha konuşuyoruz ve çoğu zaman ters ters bakılıyorum ama sonunda Harlow yüzünden biraz arkadaşça davrandıklarını biliyorum. Yüzüme karşı bana pislik demek yerine, bunu yapmadan önce uzaklaşmamı bekliyorlar. "Harlow Teyze." Sofia ona doğru koşuyor ve ben onun güzelliği karşısında olduğum yerde kalıyorum. Harlow'un yüzü onu görünce kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor ve kolları otomatik olarak ona açılıyor.

"İşte benim kızım," diyor ona sarılarak ve onları birlikte gördüğümde kalbim yavaşça hızlanmaya başlıyor. Bütün bunlardan benim için vazgeçiyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Sofia'ya son iki günde hayatında olup biten her şeyi anlatırken yan yana yürüyoruz. Çimlerin arasından yürüyoruz ve yemek kokusunu alıp baktığımda babası Casey'nin iki amcası Beau ve Jacob'la birlikte ızgaranın başında olduğunu görüyorum.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve bir ellerinde bira, diğer ellerinde spatula olan üç adamın başlarını kaldırıp bana baktıklarını görüyorum.

"Güzel kokuyor," diyor Harlow, elimi bırakıp babasına doğru yürüyor ve yanağından öpüyor. Beau ve Jacob'a doğru yürürken kulağına bir şeyler mırıldanıyor.

Onun da onlarla birlikte gülümsediğini görünce derin bir nefes alıyorum ve sonra hepsi bana bakıp başlarıyla selam veriyor. Casey hariç hepsi; o sadece şişesini ağzına götürüyor ve birasından bir yudum daha alıyor. Ellerimi ceplerime sokuyorum, eninde sonunda onunla oturup her şeyi anlatmak zorunda kalacağımı biliyorum. Bu konuda her şeyden daha gerginim. Onun onayını alamamak Harlow'u incitecek ve ben bunu ona yapamam. Kimse bana bir şey söylemiyor, ki bu evli olup olmadığımı sormaktan bile daha kötü.

"Tamam, gidip annemi göreceğiz," diyor Harlow ve ben de çocuklara başımı sallayıp onunla birlikte yürümek için arkamı dönüyorum.

"Yemeklerin hiçbirini yiyemiyorum" diyorum ve o da gülüyor.

"İlk ısırtığı ben alacağım." Yürümeyi bırakıp önümde duruyor ve kollarını boynuma doluyor. "Takım için bir tane alacağım."

"Asla." Başımı sallıyorum ve eğilip dudaklarını öpüyorum. Onu öptüğüm anda içimdeki her şey yerine oturuyor.

"Her şey daha iyi olacak," diye beni temin ediyor ve tek yapabildiğim eğilip boynunu öpmek oluyor. Gitmesine izin veriyorum ve babasının bizi izlediğini görmek için ona bakıyorum. Ona bakıp başımı salladıktan sonra etrafıma bakındığımda Olivia'nın kucığında küçük bir bebek olduğunu görüyorum. Hazel onun yanına otururken Casey'ye dönüp baktığımda hâlâ bana baktığını görüyorum. Başımla yana doğru işaret ediyorum ve o da bana başını sallamakla yetiniyor. "O da neydi öyle?" Harlow soruyor.

"Bu benim müzikle yüzleşmem." Derin bir nefes alıyorum. "Git annenle otur ve yirmi dakika içinde dönmezsem gel beni bul." Dudaklarını öpmek için eğiliyorum ve Casey'nin ahıra doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Yirmi dakika sonra seni parçalara ayırıp derini yüzebilir," diye kestirip atıyor ve gözlerim açılıyor. "Şaka yapıyorum." Elini göğsüme koyuyor ve aşağıya baktığımda elinin yüzüksüz ve çıplak olduğunu görüyorum.

"Seni seviyorum." Elini tutuyorum ve yüzük olması gereken parmağını öpüyorum. Bu kadar aptal olmasaydım muhtemelen bir yerine iki yüzük takacağım bir parmak.

"Seni daha çok seviyorum," diyor ve benden uzaklaşmak için dönüyor. "Seni korkutmasına izin verme."

Ellerimi kalçalarımaya koyup başımı sallıyorum ve ahıra doğru yürümeye başlıyorum. Etrafa bir göz attığımda kuzenlerinin çoğunun kendi çocuklarıyla birlikte burada olduğunu görüyorum. Ahırın içine giriyorum ve Casey'nin ahırın ortasında durduğunu görüyorum. Bacaklarını omuz genişliğinde açmış ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Eğlenmek için Navy SEALs ile eğitim aldığına dair bir söylenti duymuştum. "Bunu sana vermek zorundayım." Önce o konuşmaya başladı. "Buraya geldiğine göre taşaklı birisin." Gülüyor. "Benimle konuşmak istediğin için daha da taşaklısın."

Tam bir şey söyleyecekken birinin bize doğru yürüdüğünü duyuyorum ve dönüp Olivia'nın geldiğini görüyorum. "Harlow beni barışı korumam için gönderdi," diyor bana yan yan gülümseyerek. "Buraya senin," diyor Casey'ye, "kafanı sakın tutmanı sağlamaya geldim." Kollarını Casey'ye doladı.

Casey'nin beli ve acaba bunu bana saldırmazın diye mi yapıyor diye merak ediyorum. "Şimdi, ne kaçırdım?"

"Bana büyük taşaklarım olduğunu söylüyordu." Taşaktan daha iyi bir kelime bulmaya çalışıyorum. "Buraya gelmeye cüret ettiğimi ve bunu yapmak zorunda olduğumu söylemek üzereydim," diye paylaşıyorum. "Şimdi hepsini söylesem iyi olacak." Olivia bana bakarken o da bana ters ters bakıyor. "Başlamadan ya da bir şey söylemeden önce, nasıl davrandığımı için üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Aptal olduğun zamanları kastediyorsun," diyor ve şimdi yüksek sesle gülmekten başka çarem yok.

"Casey Barnes," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Elodie'nin söylediklerine, "Evet, ben aptal bir dingilken," diye ekliyorum. "Onu asla ama asla incitmek istemedim. Benim için ailesinden vazgeçmesine izin veremezdim." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. "Ailesini ne kadar çok sevdiğini ve bir planı olduğunu biliyorum ve onu değiştiren kişi ben olamazdım. Ondan ayrılmak hayatımda verdiğim en zor karardı."

"Peki ya bir başkasına evlenme teklif ettiğin zaman?" diye soruyor ve bu soruyla doğrudan can alıcı noktaya gittiğini ve tüm cevapları alacağını biliyorum.

"Harlow'dan ayrıldığımda göğsümdeki bu ağrıyı hissetmemek iki yılımı aldı." Başımı sallıyorum. "Jennifer'la tanıştığımda ondan yeterince hoşlandım, ama asla Harlow gibi değildi ve kendi kendime Harlow'a karşı hissettiklerimin hatırladığım kadar büyük olmadığını düşündüm. Kendi kendime bunların hepsinin kafamda olduğunu söyleyip durdum. Ama ona bir kez daha bakınca, sanki kendime yalan söylediğim her şey gözümün önündeymiş gibi geldi." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "O gün onunla evlenebileceğimi bile sanmıyorum. Harlow'u gördüğüm andan itibaren bir hata yaptığımı anlamıştım." Yutkunuyorum. "Onunla evlenmek istiyorum." Olivia'nın nefesi kesildi ama ben durmadım. "Kalbimde onun benim için tek olduğunu biliyorum. Dört yıl önce gitmesine izin verdim ve şimdi onu geri aldım, gitmesine izin vermeyeceğim. Benden nefret edebilirsin." Omuz silkiyorum. "Hayatımın geri kalanı boyunca. Bunun için ondan vazgeçmeyeceğim. Bana vereceğin her şeyi kabul edeceğim. Muayenehanemi terk ediyordum," diyorum ve ikisi de bana şaşkınlıkla bakıyor. "Uzun mesafe olayını yapamazdım ve zaten çok fazla zaman kaybettim, bunu yapamazdım. Bu yüzden buraya taşınacak ve onunla birlikte olacaktım. Onsuz yaşayamam. Onsuz nefes alamıyorum."

"Ah, Travis," diye fısıldar Olivia, gözyaşını gözünün kenarından silerken Göz.

"Anlamıyorsun," diyor Casey, sesi daha yumuşak. "Kendi çocuğun olana kadar anlamayacaksın. Ama son dört yıl boyunca onun hayatının kayışını izledik. Burada bizimle birlikteydi ama gözlerindeki ışık gitmişti. Gülüyor ve gülümsüyordu ama bunun sadece bir paravan olduğunu görebiliyordunuz. Çocuğunuzun hayatı yaşayamadığını görmek en zor şeydir. Hayal ettiği her şeye sahipti ama yine de bir şeyleri eksikti." Başını sallıyor. "Sonra bir ay önce senin düğününe gitti ve geri döner dönmez, yani onu gördüğüm anda, o ışık geri geldi. Omuzları artık öne düşmüyordu. Gülümsediğinde gözleri parlıyordu. Geri dönmüştü, en azından biraz geri dönmüştü ve sonra planları değişti ve sönüklüğün geri geldiğini görebiliyordunuz." Göğsümde sanki bir fil oturmaya karar vermiş gibi bir his var. "Bana geldi ve ona yardım etmemi istedi, ben de babası olarak ne isterse yapmasına yardım edecektim, bu sana geri dönmek olsa bile. Onu hak etmediğini düşünsem bile."

"Bir saniye daha dürüst olalım," diye burnunu çekiyor Olivia. "Kimsenin onun için yeterince iyi olmadığını düşünürdün."

Ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Haksız değil," diyorum. "Onun bana sadece bir kez değil, iki kez aşık olmasını sağlayacak kadar nasıl şanslı olduğumu bilmiyorum. Ben dünyanın en şanslı adamıyım ve hayatımın geri kalanını onun ne kadar şanslı olduğumu bilmesini sağlayarak geçireceğim." Ayaklarıma bakıyorum. "Bana inanmadığınızı ve güveninizi kırdığımı biliyorum. Şu anda senin onayını alamayacağımı biliyorum, ama umarım zamanla alacağım."

"Bu, sana onay vermezsek ona evlenme teklif etmeyeceğin anlamına mı geliyor?" Casey öyle diyor.

"Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de." Yutkunuyorum, beni daha önce vurmak istemediyse bile şimdi isteyebileceğini biliyorum. "Senin onayına bakmaksızın ona evlenme t e k l i f edeceğim."

"Peki o zaman," dedi, önce karısına sonra da bana bakarak. "Madem öyle diyorsun. Ben de şöyle söyleyeyim. Eğer onu tekrar incitirsen." Tam bir şey söyleyecekti ki Olivia elini onun ağzının önüne koydu.

"Silahı sana kendim vereceğim," diyorum ve o da başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor.

BÖLÜM 28

Harlow

"Travis!" Shelby onun adını bağıyor. Arabadan inip arkamda park eden aileme baktığımda "O burada," diye duyuyorum.

"Merhaba," diye selam veriyorum, elimi gözlerimin üzerine koyarak onu görmeye çalışıyorum ve Travis evden çıktığında gülümsüyorum. Annemle babamın kamyonetten indiği sırada o da merdivenlerden iniyor ve kardeşlerim başka bir kamyonetle arkalarından geliyor.

"Buradasın," diyor. Yeterince yaklaştığında ellerini yüzüme koyuyor ve beni öpmek için eğiliyor. Öpücüklerin arasına "Merhaba," diye ekliyor.

"Romeo," diyor Clarabella arkamızdan. "Eşyaları yerleştirebilmemiz için yoldan çekilmek istiyorsun."

"Evet, kulağa hoş geliyor," diyor Reed kamyonundan inerken. "Sen git ve bizi yönlendir, biz de kutuları getirelim."

"Um, Harlow," der Presley. "İki ateşli evli erkek kardeşin dışında, müsait kuzenin var mı acaba?"

Yeni evimin merdivenlerini çıkarken başımı sallıyorum ve gülüyorum. Geçtiğimiz hafta acı tatlı geçti. Aileme veda ettim ve her ne kadar veda etmeyeceğimi söylesem de onları her gün göremeyeceğimi düşünerek üzuldüm. Eve girdik ve etrafıma baktığımda neredeyse boş olduğunu gördüm.

"Aman Tanrım," diyor annem arkamdan. "Tatlım." Önce Travis'e, sonra da çıplak odaya bakıyor. "Burada mı yaşıyordun?" diye soruyor, en az benim kadar şaşırılmış bir halde.

"Öyle yaptı," diye paylaşıyor Clarabella. "İnan bana, şimdi eskisinden daha iyi." Annem gözlerinde yaşlarla önce ona sonra da bana bakıyor.

"Bu da ne böyle?" Quinn iki kutu getirdiğini söylüyor. "Soyuldunuz mu?"

Shelby gülerek, "Sanki onun eşyalarını isteyen varmış gibi," diyor.

"Eşyalarım hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum," diyor Travis. "Bu yüzden onlardan kurtuldum ve yarın gidip yeni eşyalar seçebiliriz."

"Aman Tanrım," diyor babam annemin ciyaklamasını duyunca.

Annem koşarak yanımıza geldiğinde Travis'e, "Harika, şimdi b a ř a r d ı n ,"
diye mırıldanıyorum.

"Ben yaparım," diyor, etrafına bakınıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Bize
bırak. Bu bizim sana hediyeğimiz olsun."

"Ba ř a r d ı n , " diyor Reed Quinn'in arkasından. "Canavarı uyandırdın."

"Sen." Annem Reed'i işaret ediyor. "Evini kim yaptı?"

"Anne, cam masaları bebek korumasına almamız gerekiyordu," diyor
kutuyu bırakırken. "Ve her şey beyazdı."

"Nötrdü ve sorun yok," diye tıslıyor ve sonra babama bakıyor. "Ne yaptığını
görüyorsun. Bunu sen yaptın." Ellerini kalçalarına koydu. "Onları bu hale sen
getirdin."

"Ben mi?" Babam kendini işaret ediyor. "Bu nasıl benimle ilgili oldu?
Tek yaptığım tek kızımı benden altı saat uzağa taşımak."

şimdi Quinn ve Reed'in ikisi de inliyor. "İşte başlıyoruz," diye
homurdanıyor Reed. "Hava kararmadan kamyonu boşaltabilir miyiz, çünkü
çocukların yanına dönmem gerekiyor."

Tüm kutuları boşaltmaları iki saat sürdü ve arkamı döndüğümde
mobilyaların olması gereken her yerde kutular vardı. Annemle babama ve
kardeşlerime sarılıp gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ve onlara haftaya onları
görmeye gideceğimi söylüyorum. Sonunda yanımdan uzaklaştıklarında dönüp
yüzümü Travis'in göğsüne gömüyorum. "Ağlama." Sırtımı ovalıyor ve garaj
yolunda bir arabanın durduğunu duyuyorum. Dönüyorum ve annesinin
arabadan indiğini görüyorum. "Yemek getirdim," diyor, bagaja doğru yürüyor ve
iki paket çıkarıyor. "Acıkmışsınızdır diye düşündüm."

"Harika," diyor Shelby. "Yastıkları getireyim mi, yere oturup piknik
yapalım mı?"

"Mutfakta oturabiliriz. Orada tabureler var," diyor Travis ve Shelby'ye ters
ters bakıyor.

"İdare ederiz," diyorum kollarımı beline dolayarak. "Ayrıca, yarın eve
geldiğimizde ev tamamen döşenmiş olursa hiç şaşırmam." Eve giriyorum ve
kutuları bugün mü halletsem yoksa yarın mı başlasam diye düşünüyorum.

"Yarın," diyor Travis, boynumu öpmek için eğildiğinde, başımı sallıyorum
ve ne düşündüğümü bildiği için gülüyorum.

"Açlıktan ölüyorum ve sadece iki tabure var," diyor Clarabella, annesinden
bir çanta kaparak. "Burada neyimiz varmış?" Bir şeyler çıkarmaya başladı.

kaplar. "Makarna." Tezgâhın üzerine koyuyor. "Tavuk." Bir tane daha çıkarıyor. "Pilav, sebzeler, sarımsaklı patates püresi, ızgara tavuk ve sürgüler." Travis, "Ben garajdan birkaç sandalye getireyim," diyor ve boynumu öpüyor. sandalyeleri almak için yürüyor.

Shelby, "Bun da kâğıt tabaklar var," diyor ve onları alıp tezgâhın üzerine koyuyor.

"Bu haftalık aile yemeğimizden sayılıyor mu?" Presley, kendimize yardım etmemiz için kapları açarak soruyor. "Ben evet diyorum."

"Bu bir kutlama yemeği," diyor annesi bana gülümseyerek. Yanıma geliyor ve bana sarılıyor. "Burada olduğun için çok mutluyuz."

"Burada olduğum için mutluyum." Ona gülümsüyorum, bir tabak alıp dolduruyorum.

"Burada hiç yemek yediğimizi sanmıyorum," diyor Clarabella bir tabureye çıkarak.

Presley ona, "Düğün günü burada kahvaltı etmiştik," diye hatırlatıyor ve sonra bana dönerek gözlerini açıyor. "Özür dilerim."

Kıkırdıyorum. "Benim için sorun değil." Omuz silkiyorum. "Bunu hatırlatan kişi o." Bir parça havuç alıyorum. "Haftalık."

"Doğum gününde burada yemek yemiştik," diyor annesi. "Geçen sene."

Yemeğime bakıyorum ve aniden içimi bir hüznün kaplıyor. "Evet, bir de limonlu kek yedi," diyor Clarabella inleyerek. "Hayatımda yediğim en güzel pastaydı."

Presley, "Sizi bilmem çocuklar," diyor ve ben başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ama burada olduğunuz için mutluyum."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Clarabella, "Bunun nedeni sadece daha nazik olmanız değil," diyor. "Ve konuşması daha kolay." Onlara bakıyorum ve sonra annesi boğazını temizliyor. "Ne? Bana onda bir fark görmediğini söyleyemezsin."

"Çok büyük bir fark var," diye paylaşıyor annesi. "Gece ve gündüz gibi. Onu ne zaman akşam yemeğine davet etsem, sadece evet der ve tek başına gelirdi. Şimdi ona akşam yemeğini soruyorum ve sana danışmak zorunda kalıyor."

İki sandalyeyle odaya girdiğinde konuşmalar kesilir. "Bulduklarım bu kadar."

"Sorun değil. Ayakta durabilirim," diyorum ve o da gelip bir tabak alıyor, yemek yerken yanımda duruyor. Masanın etrafında konuşmak serbest ve temizliğe yardım ettiğinde annesi onu yarınki kahvemiz için süt alması için markete gönderiyor. Clarabella ve Shelby de Presley'le birlikte onları takip ederek yola koyuluyor.

"İyi misin?" Annesi bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum. "Evi özlemek sorun değil."

"Evimi özlüyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama burada olduğum için daha mutluyum." Boş evin etrafına bakıyorum ve kendimi her sabah kahve içerken görebiliyorum. Ama daha da önemlisi, hayatımızı burada kurduğumuzu görebiliyorum.

"Burada, bu evde yaşamak senin için sorun olmayacak mı?" diye soruyor ve ben onun endişeyle ellerini ovuşturduğunu görüyorum. "Nişanlıydı."

"Evet," diye onayladım. "Ama burada yaşamıyordu."

"Öyle bir şey yapmadı," diyor. "Buraya neredeyse hiç gelmedi. Sanırım bir kez geldi, sonra da evlendiklerinde buraya taşınacaktı." Elllerine bakıyor ve sonra tekrar kaldırıyor. "Onu bir daha mutlu görebileceğimi sanmıyordum." Gözlerinde biriken yaşları kırıpıştırarak uzaklaştırıyor. "Ona ne zaman iyi olup olmadığını sorsam, bana iyi olduğunu söylüyordu ama ben iyi olmadığını biliyordum."

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Mutlu olmayan tek kişi o değildi."

"Bana evleneceğini söylediğinde bunun bir hata olduğunu biliyordum. Tanrım, bunu iliklerime kadar hissettim. Destekleyici olmak için çok uğraştım ama sonra ne zaman düğün konusu açılrsa, umurumda değil, ne yaparsan yap dedi. Bunu kim yapar?" Başını sallıyor. "Her şeyeime bahse girerim ki ona düğününüzü sorsam, sizin için yapılmasını istediği şeylerin bir listesini çıkaracaktır."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Jennifer'ı tanımıyorum," diyorum. "Ve ona bu konuda soru sormuyorum çünkü geçmişte kaldı ama postadan o davetiyeyi aldığım için gerçekten çok mutluyum."

Bana bakıyor ve gözlerinin parladığını görüyorum. "Bunu sana postaladığım için gerçekten çok mutluyum." Bana göz kırpmıyor ve ben de nefes nefese kalıyorum. "Seni görürse fikrinin değişeceğini biliyordum."

"Ya ben gelmeseydim?" Ona sordum.

"Kalp krizi numarası yapmam gerekirdi," diyor ayağa kalkarken. "Şimdi eve gideceğim ve oğluma kavuşmamı kutlayacağım." Yanımda durdu. "Ve yeni bir kızım oldu."

Ona sarılıyorum ve sonra beni yalnız bırakarak evden çıkıp gidiyor. Buzdolabına doğru yürüyorum, artıkları koymak için açıyorum ve yeni bir sürahi süt görüyorum. "Oh, iyi oynadın," diyorum boş odaya. "İyi oynadın."

Arabasının geri geldiğini duyduğumda mutfakı temizlemeyi bitirmiştım. Elinde iki sürahi sütle içeri giriyor. "Herkes gitti mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Onu. Buzdolabını açıyor ve sütü görüyor. "Benimle oynadı." "Öyle yaptı." Güldüm ve tezgâha yaslandım. "Öyle yaptı." "Sana ne söyledi?" diye soruyor kendi tarafına yaslandığında.

Sayaç.

"Seni ilgilendirmez," diye alay ediyorum onunla. "Sana ailemle ne olduğunu sormadım."

"Vurulmadığım gerçeğini kutlamakla meşguldüm," diye şaka yapıyor, sonra bana bakıyor. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Ne?" Sinirli bir şekilde soruyorum, dimdik ayağa kalkıyorum.

"Bugün ortaklarımla konuşuyordum," diye söze başladı. "Ve başka bir veteriner getirmeyi tartışıyorduk." Kaşlarım havaya kalktı.

"Öylece, birdenbire." Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakıyorum ve yalan söylediğini görüyorum.

"Yani, onlara beni satın almaları için yaptığım teklifi geri aldıktan sonra yanıma taşınacağından bahsettim," diye itiraf ediyor ve ben başımı sallıyorum. "Ve senin benden çok daha iyi olduğundan bahsettim." Bana doğru geliyor ve beni kendine çekiyor. "Ayrıca bunu ancak aynı vardiyalara sahip olabileceksek yapacağının söyledim."

"Söyleyecek sözüm yok," diyorum.

"Güzel, iki hafta içinde başlıyorsun." Dudaklarımdan öpüyor. "Şimdi gidip benim yanıma taşınmanı kutlayabilir miyiz?" Beni kucağına alıyor ve merdivenlere geldiğinde duruyor. "Kahretsin," diyor. "Yatağımız yok."

"Yatağım yok da ne demek?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Seninkini getirdiğini varsaymıştım," diyor ve ben kıpırdanıyorum.

"Neden öyle düşündün ki?" Ona çığlık atıyorum.

"Sen." Beni işaret ediyor. "Her zaman yatağını ne kadar çok sevdiğini söyledin, ben de yanında getireceğini düşündüm."

"Bir keresinde yatağımı getiriyordum dedim mi?" Ona bağıríyorum. "Bir kere bile." "Gidelim," diyor, elimden tutup beni evden dışarı çekiyor.

Kapıyı kilitledi ve ben ona soru bile sormadım. Bir otele gideceğimizi varsayıyorum ve birden ona çok kızıyorum. Arabada oturup onun aptallığına kızarken, düşün gecesini geçirdiğimiz yere geldiğimizi görüyorum.

"Burada ne işimiz var?" Ona bakarak soruyorum. "Rezervasyon yaptırdın mı ki?"

"İhtiyacım yok." Kapıyı açıp dışarı adımını atıyor ve ben daha kendi kapımı açmaya fırsat bulamadan, kapıyı çekip benim çıkmam için açıyor.

"İstediğin zaman gelebileceğini sanmıyorum," diye homurdanıyorum arabadan indiğimde ve o torpido gözünden anahtarları çıkarıyor. Etrafıma bakıyorum, evin ışıkları yanmadığı için daha karanlık olmasa bile o geceki kadar karanlık olduğunu görüyorum. "Sanırım izinsiz giriyoruz."

Önce kutuyu, sonra da arabanın kapısını kapatıyor. Merdivenlerden çıkmadan önce "İzinsiz girmek yasak," diyor. "Burası benim evim." Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Dört yıl önce geri taşındığımda satın aldım." Kapının kilidini açtı. "Bana seni hatırlattı."

"Bu evi mi aldınız?" Evi gösteriyorum. "Sana beni hatırlattığı ve düğün geceni içinde geçireceğin için mi?" Ona ters ters bakıyorum.

"Böyle bir şey asla olmayacaktı," diyor bana. "Bu evden haberi bile yoktu. Sadece kız kardeşlerim ve annem biliyordu." Kapıyı iterek açtı.

"Sana söyleyecek hiçbir sözüm yok Travis," diyorum, hem şok olmuş hem de aşık olmuş bir halde. "Senin için üç kelimem var," dedi. "Evine hoş geldin, Harlow."

BÖLÜM 29

TRAVIS

"Beni aramayı keser misin?" Telefonu açtığımda tıslıyorum. Omzumun üzerinden Harlow'un orada olup olmadığına bakıyorum. Saat öğleyi biraz geçmişti ve her an kalkabileceğini biliyordum.

Shelby, "Seni aramamın t e k nedeni, işin bittiğini ve ne zaman geleceğini bildirmek istememiz," diye tıslıyor ve omzumun üzerinden bakınca Harlow'un benim gömleklerimden birini giymiş olarak merdivenlerden indiğini görüyorum.

"Sonra," diye fısıldıyorum telefona. "Sadece hazır ol." Telefonu yüzüstü tezgâhın üzerine koyarak kapatıyorum. "Günaydın," diye selam veriyorum ve bir gözü hâlâ kapalı bir şekilde bana doğru yürüyor.

"Seni aradım," diyor halsiz bir sesle. "Üç kere falan." Kollarını belime doluyor. "Telefonda kiminle konuşuyordun?"

"Annem," diye yalan söylüyorum ve ona bakmaktan kaçınıyorum. "Kahve ister misin?" "Bir ayı ormana sıçar mı?" Başını geriye atıyor, yüzüne bakıyorum ve bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Bu kadar erken olduğuna inanamıyorum."

Öğlen."

"Git kanepeye otur. Ben sana kahve getireyim" dedim ve o da bitişikteki oturma odasına geçti. Annesinin eşyaları ertesi gün teslim edeceğini söylerken şaka yapmıyordu. Ertesi sabah kulübeden dönüp eşyaları yerleştirmeye başladığımızda kamyon gelmişti. Sadece bu da değil, Olivia kutuları açmanın yanı sıra gelip evi düzenlemesi için de birilerini tutmuştu. Ne düşüneceğimi bile bilmiyordum ama dört saat içinde ev bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu ve ilk kez bir yuva gibi hissediyordum.

O kanepeye uzanıp minderlerden birine uzanırken ben kahve yapıyorum. Birlikte yaşamaya başlayalı bir ay oldu ve bu benim hayal edebileceğimden bile daha iyi. Kliniğe iki hafta önce başladı ve yanılmamışım. Muhtemelen benim olabileceğimden çok daha iyi. Ben hala bir hastayla ilgilenirken o iki hastayla ilgileniyor. "Nasıl uyudun?" Kahve fincanlarını alıp ona doğru yürüdüm.

"Soğuk bir nokta yerine yanımda seninle uyansam daha iyi olur." Benden kahve fincanlarından birini almak için elini uzatıyor. İki elini de üzerine koyuyor ve her seferinde olduğu gibi bir yudum almadan önce kokluyor. "Çok güzel." Yanına oturduğumda bacaklarını benimkilerin üzerine koyuyor. "Bu bizim ilk izin günümüz." Dirseğini kanepenin arkasına koyup başını yaslıyor. "Ne planladın?"

Yutkunuyorum ve soğukkanlı olmaya çalışıyorum, ama tüm bu süre boyunca ağzım aniden kuruyor ve kelime kusacağımı hissediyorum. "Gidip kulübede bir şeye bakmam gerekiyor. Sonra ne istersen yapabiliriz."

"Çiftçi pazarına gitmeyi çok isterim," diyor. "Birisi çiçeklerin harika olduğunu söyledi."

"Giyinip gidebiliriz," diyorum kahvemden bir yudum alarak. Bütün vücudum kocaman bir sinir. Ayağa kalkıp merdivenlerden yukarı doğru yürüdüğünde kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Duş almam lazım," diyor omzunun üzerinden. "Bana katılmak ister misin?" Merdivenleri çıkarken kışını hafifçe oynatıyor ve bana ikinci kez sormasına gerek kalmıyor. Sıcak kahvemi masanın üzerine bırakıp merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve onu belinden yakalayıp duşa taşıyorum. "Dışarısı sıcak mı?" Kafasını gömme dolaptan çıplak olarak çıkarıyor. Onun saçları başının üstünde beyaz bir havlu içinde. "Bugün şort ya da pantolon giyilecek bir gün mü?"

"Sanırım bugün şort günü," diyorum ve o da başını sallayıp dolaba geri dönüyor. Hazırlanmayı bitirmesi otuz dakikasını alıyor.

Shelby'ye mesaj atarken merdivenlerden indiğini duyuyorum ve ona bakıyorum. Belinden aynı renkte bir kemerle bağlanmış bir çift yeşil keten şort giyiyor. Beyaz spagetti askılı gömleği mükemmel bir şekilde sarkıyor ve üç kahverengi düğmeyle içeri sokulmuş. Hiç bu kadar güzel görünmemiştii; çılgınca ama gerçek. Saçları omzunun üzerinden aşağıya sarkıyor ve eğilip omzunu öpmek için saçlarını kenara itiyorum. "Hazır mısınız?" Ona soruyorum, o da telefonunu alıyor ve dışarı çıkıyoruz. Shelby'ye evden çıkacağıma dair kısa bir mesaj gönderiyorum.

Güneş gökyüzünde parlıyor ve görünürde tek bir bulut bile yok. Ona arabanın kapısını açıyorum, telefonuyla meşgul. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Herkes," diyor güneş gözlüklerini takarak. "Ve kimse bana cevap vermiyor."

"Belki meşguldürler." Arabayı vites taktım ve kulübeye doğru otuz dakikalık bir yolculuğa çıktım. Kalbim göğsümde öyle sert çarpıyor ki, yemin ederim

her an duyabilirim. Ellerim direksiyonu öyle sıkı kavırıyor ki eklemlerim bembeyaz.

Kulübeye yanaştığımızda, onun için hazırladığım sürprizi görmediği için mutluyum. Kimsenin ona cevap vermemesine sinirlenirken yüzü telefonuna gömülmüştü. "Nasıl oluyor da herkes telefonunu kapatıyor?" diye homurdanarak merdivenlerden yukarı yürüyor ve ben de kapıyı açıyorum.

Ayaklarının dibindeki gül yapraklarını görünce durur. "Bu da ne böyle?" diye soruyor, etrafına bakınırken her yerde balonlar görüyor. Yüzünde şok olmuş bir ifade var. "Bu gibi görünüyor." İki adım daha atıyor. "Düğün gecen."

"Neredeyse." Gülümseyerek elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı doğru çektim.

Yatak.

"Sonunda buraya geldik." Gülüyor ve gördüğünde nefesi kesiliyor. Buraya son geldiğimizde burada olmayan Bay ve Bayan. Bana baktı. "Neler oluyor?"

"Bu tarafa gel." Onu çekiyorum ve balkona açılan kapıya doğru yürüyorum. Dışarı çıktığımda, onu ilk kez buraya getirdiğimde nasıl bir düzen olduğunu görüyorum. Piknik sepeti örtünün üzerinde, bir şişe beyaz şarap da yanında duruyor.

"Neler oluyor?" Etrafına bakınıyor ve ellerini ağzına götürüyor. "Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapıyorum," diyorum.

onu battaniyenin ortasında durması için çekiyorum. Gülerken gözlerinde yaşlarla bana bakıyor ve içinden bir hıçkırık geliyor. Durdurmak için elini ağzının önüne koyuyor ama yine de çıkıyor. "Harlow," diyorum, sesim onun eli kadar titriyor. "Seninle tanıştığım ilk gün bir şey oldu," diye söze başlıyorum ve kendi gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Kelimenin tam anlamıyla ayaklarımı yerden kestim." Gözlerinin kenarındaki yaşları silerken ona gülümsüyorum. "Ve sonra bir mucize eseri takılmaya başladık. O gece seni bardan eve bırakırken aklımdan geçen tek şey onu öpmekti." Şimdi elini yanağıma koyuyor, başparmağı ileri geri sürüyor. "Birlikte çok fazla anımız var. Ama kalbimde özel bir yeri olan tam burası. Tam bu noktada." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Burayı tanımıyor olabilirsin. Ama burası sana seni sevdiğimi ilk söylediğim yer," dediğimde nefesi kesiliyor ve etrafına bakınıyor. "Hayatımın en güzel gününde burada olacağıma söz verdiğin zaman. Hep bu anı hayal ettim." Ona gülümsüyorum ve önünde tek dizimin üzerine çöküyorum ve elleri ona gidiyor

Ağlarken ve başını öne eğerken. "Eve döndüğümde bu araziyi satın aldım ve bu kulübeyi inşa ettim, senden geriye kalan tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Harlow, dört yıl önce gitmene izin verdim ve bu hayatımın en kötü hatasıydı. Ama kaderin başka planları vardı ve evren seni bana geri getirdi. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ve sana söz veriyorum, hayatımın geri kalanını seni ne kadar çok sevdiğimi göstererek geçireceğim." Son bir aydır cebimde ağır ağır duran kırmızı kare kutuyu elime alıyorum. Açıyorum ve ona göstermek için dönüyorum. "Harlow Barnes, benimle evlenip beni dünyanın en mutlu erkeği yapar mısın?"

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "Bu annemin yüzüğü mü?"

"Öyle," diye onaylıyorum. "Onlara ilk kez barbeküde evlenme teklif etmiştim," dediğimde omuzları titriyor. "Bundan çok daha yoğundu, ama annen ertesi gün beni aradı ve beni görmek istedi. Yüzüğünü senin takmandan onur duyacağını söyledi." Yüzüğe baktım. "Eğer beğenmezsen, sana başka bir tane alabiliriz."

"Bayıldım."

"Yani bu bir evet mi?" Ona gülümsüyorum, tüm vücudum sürünerek Cilt.

"Başka bir cevap yok," diyor bana doğru gelirken ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bu arada, bu birine son evlenme teklif edişin." Dudakları dudaklarımın üzerindeyken gülüyor.

"İlk seferinde evlenme teklif etmediğimi düşünürsek, uygun görünüyor." Yüzüğü kutudan çıkardım. Elini bana doğru uzattı, ben de yüzüğü parmağına geçirdim. "Seni seviyorum." Onu belinden kavrayıp daire şeklinde çeviriyorum ve işte tam burada, hayatımın en güzel günü olacağına söz verdiği yerde, bana verdiği sözü yerine getiriyor.

BÖLÜM 30

Harlow

Kollarını belime doluyor ve dudakları dudaklarıma yapışırken beni bir çemberin içinde döndürüyor. "Seni seviyorum," diye kahkahalar ve gözyaşları arasında yemin ediyorum, elim yüzünde. Beni yere bıraktığında "Ben bile yapamıyorum," diyorum. Eskiden annemin elinde olan yüzüğe bakıyorum. Başımı sallıyorum, gerçekten uyanık mıyım yoksa bu bir rüya mı emin değilim. "Ben," diye söze başlıyorum ve gözlerim yüzükten hiç ayrılmadan susuyorum. "Yapamam." Başımı kaldırıp Travis'e bakıyorum. "Bu yüzüğü sana annem mi verdi?" Anlayamadan soruyorum ve o da başını sallıyor. "Kendimi bildim bileli babam ona mücevher alırdı ve hiç çıkarmadığı tek şey bu yüzüktü."

"Şey, senin almanı istedi ve ben gerçekten almak istemedim, ama sonra o öldüğünde dedi." Bunu söyler söylemez inledim çünkü tabii ki annem ölümle tehdit ederdi. "Evet, bu bahaneyi kullanan tek kişinin annem olmadığını bilmek güzel."

"Sadece var." Başımı sallıyorum. "Aklımda o kadar çok soru var ki."

"Elbette biliyorsun," diyor ve eğilip boynumu öpüyor. "Tabii ki var. cebindeki telefon çalışıyor. "İstedığınızı sorun ama bilin ki kız kardeşlerim bugün bunu yaptığımı öğrendi ve eğer onlara cevap vermezsem ya da onları görmeye gitmezsem buraya gelecekler."

Gülüyorum ve söylemeliyim ki hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum. Ne birlikteyken, ne tekrar bir araya geldiğimizde, ne de başka bir zaman. "Pekala, birincisi, burası gerçekten.." Bana o zamanı hatırlatan bir yer bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum.

"Öyle," diyor, etrafına da bakarak. "Arazi aileme ait ve biz ayrıldığımızda."

"Beni terk ettiğinde," diye düzeltiyorum ve bana ters ters bakıyor. "Git devam et."

"Eskiden buraya gelip tek başıma otururdum ve sonra anneme sordum Eğer burada bir ev inşa edebilirsem, ben de yaptım," diye açıklıyor etrafına bakarak. "Burası benim dünyadan kaçış yerimdi ve bana ait olan tek yedi."

"Ama Jennifer'ı buraya getirecektin." Umursamamam gerektiğini biliyorum. Bunun geçmişte kaldığını biliyorum ama ben bir kızım ve böyle şeyler yaparız.

"Onu asla buraya getirmeyecektim," diye başını sallayarak beni temin ediyor ve neden bilmiyorum ama bunun sadece bizim olduğunu bilmek beni birden daha mutlu ediyor, ki bu çok aptalca. "Bütün bunları kız kardeşlerim yaptı. Bize otelde bir oda ayırttım."

"Ama," diye söze başlıyorum ve telefonu tekrar çalıyor. Telefonunu çıkarıyor, çeviriyor ve annesinin aradığını görmemi sağlıyor. "Hadi gidelim."

"Emin misin?" dedi bana. "Biz yapmadık." Başıyla yatağa doğru işaret ediyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Kız kardeşlerinin ve annenin bizi beklediğini bile bile seninle seks yapacağımı mı sanıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Sonra da pembe yanaklarla ortaya çıkacağım ve o da seks yaptığımızdan emin olacak."

Eve giriyorum. "Seks yaptığımızı biliyor," diyor arkamdan. "Ama sonra buraya geri gelebiliriz."

"Anlaştık," diye kabul ediyorum, etraftaki tüm süslemelere bakarak. "Çok güzel, geçen seferkinden çok daha güzel." Gülüyorum.

"Biz de sarhoştuk," diye ekliyor ve evden çıkarken elimi onunkinin içine sokuyorum. "Kendimi ne kadar özgür hissettiğimi anlatamam," diyor bana. "O kutu geçen ay cebimde oldukça ağırdı." Adımın ortasında duruyorum

"Geçen ay boyunca bu sende miydi?" Nefesim kesildi, şok oldum. "Ama," diye söze başlıyorum ve o tekrar yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına alıyor.

Gözleri kristal yeşili ve ışık saçıyor, başparmakları yanaklarımı okşuyor. "Bu saklamak zorunda olduğum en zor sırdı. Her gece, sadece yap, ona sor diyordum. Ama sonra bunu doğru yapmak istedim. Doğru olması gerekiyordu."

Ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Mükemmeldi," diye fısıldıyorum dudakları dudaklarıma düşmeden hemen önce. Telefonunun tekrar çaldığını duyuyorum ve inlediğinde yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum.

"Hepsini engelleyeceğim," diye söz veriyor, arabaya doğru yürüyor ve benim için kapıyı açıyor. "Oraya varır varmaz. Hepsini engelle." Arabaya oturduğumda bana bakıyor. "Hayatımda hiç kimseyi engellemediğim için bana yardım edebilirsin."

"Bu günü benim için mahvetme." Ona ters ters baktım. "Benden ayrılmıştın ve başka bir kadınla nişanlıydın."

"Touché." Gülüyor, kapıyı kapatıyor ve arabanın etrafında yürüyor. Telefonumu alıp annemi arıyorum, haberi onunla paylaşmak istiyorum.

Üç kez çaldıktan sonra cevap veriyor ve arka plandaki kargaşayı duyabiliyorum. "Alo!" diye bağıyor.

"Anne," diyorum parmağımdaki yüzüğe bakarak. "Bazı haberlerim var."

"Ah, Harlow," diye söylendi. "Beni kötü bir zamanda yakaladın. Babanla bir şeyler ayarlamaya çalışıyorum. Seni sonra arayabilir miyim?"

Beni sevdiğini söylemeden bağlantıyı kestiğinde telefona bakıyorum. "Orada neler oluyor böyle?" Başımı sallıyorum ve resepsiyon alanında olduğumuzu görmek için etrafıma bakıyorum.

"Kız kardeşlerim yarın bir düğün için hazırlık yapıyor," diyor ve ben de kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

"Söylemek zorundayım." Yanıma gelmesini bekliyorum ve elimi onun elinin içine sokuyorum. "Annenin arabayı aceleye getirmesini beklerdim." Merdivenlerden çıkarken gülüyor ve başını sallıyor.

"Meşgul olmalı," diyor ve benim için kapıyı açıyor, ben de içeri giriyorum. Bağırان insanların sesi beni korkutuyor ve neler olduğunu merak etmem birkaç saniyemi alıyor.

Annem ve babam önde onun ailesiyle birlikte ve onların arkasında da ailemden herkes, ama herkes. Onları görünce elimi ağzıma götürüp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Bu da ne böyle?" Diye soruyorum ama cevap verme şansım olmuyor çünkü annem yanıma geliyor.

"Nişanlanacağınızı ve bizim burada olmayacağımızı düşünmedin," diye suçluyor yanaklarından süzölen gözyaşlarıyla. "Tebrikler tatlım," diyor gözyaşları arasında ve beni kollarına alıyor. Babamın kollarını bize doladığını hissediyorum ve ona bakıyorum, tek yapabildiği bana gülümsemek.

Herkes yanıma gelip beni tebrik ederken başım bir o yana bir bu yana dönüyor. Büyükbabam her zaman yaptığı gibi başımın tepesini öpüyor, büyükannem ise gözlerini siliyor. "Herkesin burada olduğuna inanamıyorum," diyorum yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni izleyen Travis'e bakarak. "Bütün bunları senin yaptığına inanamıyorum."

Elini kaldırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Shelby bana sarılmak için geldiğini söylüyor. "Damatzilla gibiydi."

"Değildim," diye tıslar ve Clarabella ona bakıp kollarını kavuşturur.

"Evlenmene yardım etmeyi bile reddediyorum," der ona. "Üzgünüm, yapamam. Bizi günde on beş kez aradı." Başını sallar. "Bir gün," diye tekrarlıyor.

"Mükemmel olmasını istedim," diyor.

"Biz olmadan mükemmel olmazdı," dediğini duyuyorum birinin ve dönüp tüm üniversite arkadaşlarımızı görüyorum. Eğiliyorum, gülüyorum ve ellerimi çırpıyorum ve içimden gelen kahkahalara engel olamıyorum.

Rachel yanıma gelip bana sarıldığında "Aman Tanrım," diyorum. "Burada olduğunuza inanamıyorum."

"Bize başka seçenek bırakmadı," diye cevap veriyor Lydia ve ben Travis'e bakıyorum.

"Bu pislikler olmadan aynı olmazdı" diyor ve Bennett yanına gelip ona sarılıyor.

"Tebrikler dostum," dedi ve sonra yanıma geldi. "İstersen daha sonra barın arkasına geçip bir yarış daha yapabiliriz." Herkes bizden uzaklaşıp yerlerine gittiğinde ve nihayet koydukları tüm süslemeleri gördüğümde içimden kahkahalar yükseliyor. Her yerde beyaz keten masa örtüleri ile yuvarlak masalar var ve masaların ortasında küçük açık pembe gül buketleri var. Tavandan sarkan beyaz şeffaf çarşaf, küçük çay ışıklarıyla kırıktan kırığe geçerek ortalığı büyülü bir hale getiriyor.

"Bu çok mükemmel," diyorum etrafıma bakarak.

Presley, "Üzerini değiştirmen için bir elbisemiz var," diyor. "Annenizin nezaketi."

"Daha azını beklemezdim." Kıkırdıyorum ve annemin bize doğru geldiğini görüyorum.

"Üstünü değiştirmeye hazır mısınız?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak soyunma odalarının olduğu odanın arka tarafına doğru yürüyorum.

İçeri girdim ve bana bağırarak beynimi susturmaya çalıştım. Sandalyeye oturuyorum ve annemin benim için seçtiği güzel allık pembe elbiseye bakıyorum. "Neyin var?" Travis ruh halimdeki değişikliği hemen fark etti.

"Um." Odada Shelby, Clarabella ve Presley ile birlikte duran anneme bakıyorum. "Herkes burada, değil mi?" Ona soruyorum ve o da bana garip garip bakıyor. "Sanırım herkese merhaba dedim ama biraz şok oldum, o yüzden artık emin değilim."

"Herkes burada," diyor annem ve sonra Travis'e dönüyorum.

"Eğer bu çok fazlaysa, kıyafetlerimizle kalıp barbekü yapıyormuş gibi davranabiliriz," diyor ve endişesi yüzünü kaplarken gözleri bir dokunuşla bulutlanıyor.

"Düşünüyordum da," diyorum ve elimi karnıma koyuyorum. "Ya evlenirsek?"

"Planımız bu," diye açıkladı bana gülümseyerek.

"Hayır, yani şimdi," diyorum odadaki herkese bakarak. "Sevdiğimiz herkes o odada, neden şimdi evlenmiyoruz?" Hiçbir şey söylemeyen Travis'e bakıyorum. "Yani, bu senin için çok fazla değilse?" Bir şey söylemeyince midem bulanıyor ama sonra yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Bunun olacağına dair babanla bahse girmiştim. Ona yüz dolar borçluyum." "Ne?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Bunu baban aradı," diyor annem, elimden tutup beni odadan çıkarıyor ve başka bir odaya doğru çekiyor. Kapının ortasında gelin yazıyor. "Sen." Travis'i işaret ediyor. "Buraya giremezsin."

"Ben zaten her şeyi gördüm," diye itiraf ediyor Travis ve annem ona ters ters bakıyor.

Onu.

"Ona yapmamasını söyledik," diyor Clarabella arkamdan ve ben de dönüyorum.

"O en kötüsü. Kesinlikle en kötüsü." Travis'e bakıyor. "En kötüsü."

Annem kapıyı açıyor ve odanın ortasında üzerinde gelinliği olan bir manken duruyor. "Beş tane daha gelinliğimiz var" diyor annem. "Ama bu."

Ona doğru yürüyorum ve şeffaf kolları kaldırıyorum, omuzlara kadar işlemeli çiçekler olduğunu görüyorum. Mankeni saran elbisenin her yerinde işlemeli çiçekler var, sonra dizden itibaren tülle başlıyor ve alt kısmının kenarında büyük işlemeli çiçekler var. Elim kumaşa değiyor ve gözlerim doluyor.

"Bu," diye söze başlıyorum. "Çok güzel." Annem hiçbir şey söylemiyor; onun yerine tek yaptığı gözünün kenarından akan yaşını silmek oluyor. "Elbisemden küçük bir parça aldık," diyor bana. "Ve sonra bir de biraz da büyükannemin." Kollarını kaldırıyor ve bazı çiçeklerin bej olduğunu görüyorum ama belli bile olmuyor.

"Ama sen nasıl yaptın?" Ona soruyorum ve o da bana bunu mu soracaksın der gibi başını yana eğiyor. "Muhtemelen bunu sana benimle evlenip evlenemeyeceğini sorduğu gün yaptırmışsındır."

Gülüyor. "Hemen hemen."

"Tamam," diyorum, odadaki herkese bakarak. "Hadi evlenelim."

"O ciddi," diyor Shelby, gözleri büyüyor. "Sen ciddisin."

"Bokun üzerindeki sinekler kadar ciddi," diye onaylıyorum ve herkes gülerken annem inliyor.

"Cidden, yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Ne diyorsun?" Travis'e bakıyorum. "Kocam olmak ister misin?" Bana doğru yürüyor, önümde duruyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Aşık olduğum, sonra kalbimi kıran ve sonra aynı şekilde onu tekrar onaran bu adam. Bütün peri masallarında anlatılan adam. Midemi titreten adam. Beni gülümseten ve kaşlarımı çattıran adam. Hayatımın sonuna kadar seveceğimi bildiğim adam. Birlikte bebek sahibi olmak istediğim ve verandada oturup sonsuza dek elini tutmak istediğim adam. Benim her şeyim olan adam. "Seni karım yapmaktan daha çok istediğim başka bir şey yok." Beni usulca öpüyor.

"O zaman anlaştık," diyorum kız kardeşlerine bakarak. "Biz evleniyoruz."

EPİLOG BİR

Travis

On ay sonra

"Yani, doktor yavaşlamamı söylediğinde." Dosyaya bir şeyler yazarken sırtı bana dönük olan Harlow'a bakıyorum. "Bunun on iki saatini ayakta geçirmek anlamına geleceğini mi düşündün?"

Arkasını döndüğünde ellerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum ve karnının yavaşla k l l ı ğ ı n ı görüyorum. "Şey, bir." Parmağını kaldırıyor. "Günün çoğunda oturdum." Karnını ovuşturuyor ve onunla evli olmanın nasıl bir his olduğunu kelimelerle ifade edemiyorum. Her lanet gün, onu bana geri verdiği için evrene şükrediyorum. Ve şimdi bebeğimizi taşıyor, onu daha fazla sevemedim. Yani, onu her gün daha çok seviyorum. "Ve iki." Bana ters ters bakıyor ve tek yapmak istediğim onunla birlikte kanepeye oturup ayaklarını ovmak. "Ben iyiyim. Ayrıca, iki haftam kaldı ve en az üç ay doğum izninde olacağım," diyor ve iki ay sonra geri dönme konusunda kaşınacağını biliyorum.

"Tamam, ama bence biraz zorluyorsun." Onu ikna etmeye çalışıyorum ama sonunda yapmak istediği şeyi yapacağını biliyorum. Tıpkı düğüne dönüşen sözde nişan partisi gibi. Hayatımın en güzel gecesi, onun yanında ailesiyle birlikte koridorda yürümesini izlemek. Hayatımda hiçbir konuda bu kadar sakin ve emin hissetmemiştim.

"Buraya benimle tartışmaya mı geldin, yoksa bana atıştırmalık bir şeyler mi getirdin?" Kalçasını sallıyor ve sonra tekrar dik duruyor ve yüzünün bir şeyi saklamaya çalıştığını görüyorum.

"Az önce ne oldu?" Karnını ovalarken ona sordum.

"Sorun şu ki, bütün gün çok fazla hareket edersem belim ağrıyor. Çocuğunuz"-karnını işaret ediyor-"zorlanıyor."

Ona doğru yürüyorum ve ellerimi karnına koyup çömelerek karnını öpüyorum. "Hey, aşk böceği," diyorum karnına. "Annemin üzerine fazla gitmesen olur mu?"

"Sana erkek olduğunu söylüyorum." Bana bakıyor. "Öyle olmak zorunda."

"Ya da annesi gibi inatçı bir kız da olabilir," diye takılıyorum, ayağa kalkıp dudaklarını öpüyorum.

Hamile olduğumuzu öğrendiğimizde, doktor bize cinsiyetini bilmek isteyip istemediğimizi sordu ve Harlow bilmemekte kararlıydı.

"İki kolu ve iki bacağı var mı? Bebek sağlıklı görünüyor mu?"

Önemli olan tek şey bu."

"Ah," diyor ve yüzünü buruşturuyor ve sonra karnını tutuyor. "Bu keskin bir taneydi. Çocuk sinirlerime falan dokunmuş olmalı."

Elimi karnına koydum, taş gibi sertti. "Ne zamandır bu ağrıları çekiyorsun, Harlow?"

Gözlerimi kaçırıyor. "Bilmiyorum. Zaman tuttuğum falan yok," diye homurdanıyor ve sonunda bana bakıyor. "Belki de," diye söze başladı. "Belki." Gözlerini deviriyor. "Muhtemelen bugün çok fazla şey yaptım." Tam bir şey söyleyecekken gözleri açılıyor ve sonra aşağıya bakıp önlüğünün ıslandığını görüyorum. "Aman Tanrım," diyor ve o da yere bakıyor. "Aman Tanrım."

"Bu çiş mi?" Ona soruyorum, tüm vücudum alarma geçiyor. "Çişse sorun değil."

"Bu çiş değil," diyor, yüzü bembeyaz oluyor. "En azından çiş olduğunu sanmıyorum," diyor ve sonra suyun yere sıçradığını duyuyorum. "Çiş değil."

"Emin misin?" Ona soruyorum, sakın olmaya çalışırken kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tıslıyor ve sonra karnını tutarken yüzünü buruşturuyor. "Nehirlere işediğimi mi sanıyorsun," diyor gerisini sıkılmış dişlerinin arasından.

"Tamam, bir." Tıslayıp pantolonunu indirirken elimi kaldırıyorum. "Bunun bir kasılma olduğuna eminim."

Acısı geçene kadar bekler. "Gerçekten Einstein gibisin." Bir adım atıyor ve sonra neredeyse düşüyor ve yemin ederim hayatım gözlerimin önünden geçiyor. "Ben iyiyim."

"Sakin kıpırdama." Onu işaret ettim ve telefonumu çıkardım.

"Şu anda kimi arıyorsun Travis?" Normal konuşmaya çalışıyor ama bir kasılma daha geçirdiğini anlayabiliyorum.

"Telefon zincirini başlatıyorum," diye ilan ediyorum. "Baban benden hoşlanmaya başladı."

"Evlendikten sonra senden biraz hoşlandı." Acıya rağmen gülümsüyor, güçlü olmaya çalışıyor. "Sonra beni hamile bıraktın."

Casey telefonu açtığında "Selam, benim," diyorum. "Gerçekleşiyor." "Ne demek oluyor?" diye soruyor ve ben de onu duyabiliyorum. koşuyor. "Oluyor!" diye bağıyor ve ben de Olivia olduğunu düşündüğüm bir ses duyuyorum.

"Neredesin, hastanede mi?"

"Hayır, az önce suyu geldi," diyorum ve tıslıyor.

"Ve yaptığın ilk şey beni aramak mı oldu?" diye bağıyor. "Kızımı hastaneye götürün. Yirmi dakika içinde orada olacağız." Telefonu kapattı ve ben de telefona baktım.

"Yirmi dakika içinde nasıl burada olacaklar?" Ben soruyorum, o bir kasılma daha geçiriyor.

"Sence burada bir ev kiralamazlar mı?" diye cevaplıyor başını sallayarak. "Sana baskı falan yapmayacağım ama sanırım hastaneye gitmemiz gerekiyor."

Hemen harekete geçiyorum ve yanına gidip onu kucağıma alıyorum. Onu dışarı taşıırken "Annemi ara" dedim.

Eli karnında ve bana bakıp "Kendimi iyi hissetmiyorum" dediğinde panikliyorum.

"Ambulans çağıralım mı?" Onu hâlâ arabaya bindiriyor olmama rağmen soruyorum.

"Yaklaşık on dakika sonra seni orada bulabilirim," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Travis," diyor. "Acele etmelisin."

Hemen yanıma koşuyorum ve altı dakikadan kısa bir sürede hastaneye varıyorum, yol bulanık. Bir ara o kadar çok korna çaldığımı biliyorum ki elimi hiç bırakmadım. İki kez park ettim, tekerlekli sandalye almak için koşarken onun bağırdığını duydum. "Travis!" Adımı seslendi ve ben de ona doğru koştum. "Çok fazla baskı hissediyorum."

"Tanrım," diyorum güvenlik görevlisi onu sandalyeye oturtmama yardım ederken, o sürekli yanıyor diye bağıyor.

Telsizle içeriden birini aradı ve sonra bana baktı. "Altıncı katta biri sizi bekliyor olacak."

Başını geriye atıp ellerini karnına koyarak acı içinde ağlarken içeri daldım. "Acıyor." Beyaz koridorda hızla ilerleyip başka bir güvenlik görevlisiyle birlikte bizi bekleyen asansörü bulduğumda sersemlemiş gibiyim. Altıya basıyorum ve sonsuzluk gibi gelen bir sürede altıncı kata çıkıyoruz ve iki hemşire bizi bekliyor.

Onu odaya götürüp sorular sordular. "Kasılmalar ne kadar aralıklarla oluyor? Suyun ne zaman geldi? Mukus tıkaçını kaybettin mi?" Ve benim tek yapabildiğim, azılı karım acı içinde ağlarken şok içinde burada durmak.

Onu yatağa yatırıyorlar ve önlüğünü çıkardıklarında tek gördüğüm kan oluyor ve doktor hiçbir şey olmamış gibi içeri girdiğinde kendimi kaybetmek üzereyim. Hemşirelerden biri bana "Taç giyiyor" dedi ve sonra bana gülümsedi. "Gel ve ona yardım et." Bir şeye dokunmaktan ya da ona zarar vermekten korkarak yatağın kenarına doğru yürüyorum.

"Harlow," diyorum ona bir kasılma daha geçirirken.

"Nefes al," diyorum, tıpkı Lamaze dersinde öğrettikleri gibi. "Bana bak," diye ısrar ediyorum usulca. "Nefes al." Bana başını sallıyor ve nefesini tuttuğunu ve aslında nefes almadığını görebiliyorum.

Kasılma sona erdiğinde hemşire "Tamam, serum takmamız gerekiyor," diyor ve Harlow'a bakıyor. "Hadi seni bebeğinle tanışmaya hazırlayalım." Harlow başını sallıyor ve başka bir kasılma gelmeden önce üstünü ve sütyenini çıkaracak kadar zamanı olur.

"Tamam," diyor doktor. "Sıradaki, neden ıkmayı denemiyorsun?"

Harlow, "Ama ilaca ihtiyacım var," deyince doktor güler ve Harlow'a bir kez baktıktan sonra durur.

"Bunun için artık çok geç," diye açıklıyor ve kadın başını arkaya yaslayıp hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

Elini tutup saçlarını yüzünden çekiyorum, ikisi için de endişelenirken midem boğazıma düğümleniyor. "Bunu yapabilirsin," diye ona güvence veriyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Annem," diye ağlıyor. "Annemi istiyorum."

"Adı ve numarası nedir?" diye soruyor hemşire, etrafta dolaşıp telefonu eline alarak. Ona Olivia'nın numarasını veriyoruz ve sonra onun konuştuğunu duyuyoruz. "Merhaba, ben Lara. Doğumhane hemşiresiyim. Harlow elimizde ve sizin yakın olup olmadığınızı merak ediyor." Olivia'yı dinliyor. "Sizi alması için birini göndereceğiz." Telefonu bırakıp başka birini arıyor ve ben kendimi çok çaresiz ve keyifsiz hissediyorum.

İki dakika sonra Olivia odaya girer. "Anne," diye ağlıyor Harlow ve Olivia hemen başucuna koşuyor. "Her şey yoluna girecek," diye teselli ediyor ve sonra bana bakıyor. "Travis burada. İyi olacaksın."

"Uyuşturucu istiyorum," diyor, bir kasılma yaklaşırken inliyor.

"Tamam, ıkmmanı istiyorum," diyor doktor ve saymaya başlıyor. Onunla birlikte sayarken elini kendi elimde tutuyorum. O bir savaşı ve dört kez ıkındıktan sonra ağlama sesi odayı dolduruyor. Doktor bebeği Harlow'un göğsüne yerleştiriyor ve tek yapabildiği hıçkırarak hıçkırarak ağlamak oluyor. Gözyaşları benim ve Olivia'nın yüzünden akıyor.

"Bir oğlumuz oldu," diyor doktor ve tek yapabildiğim eğilip Harlow'un başını öpmek ve oğlumuza bakmak oluyor.

"Bir oğlan," diyor onu öperek. "O çok güzel."

"Çok güzelsin," diyorum içimden gelen o ezici hisle. Vücudunuzdaki her damarı dolduran bir his. Asla unutamayacağınız bir duygu. Hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağı kadar saf bir sevgi hissi. "Teşekkür ederim," diyorum ona, dudaklarını öperek. "Benim olduğun için."

İKİNCİ EPİLOG

EPİLOG İki

Harlow

Altı ay sonra

"Bütün bu yaygara da neyin nesi?" Odaya giriyorum ve Leo'nun ağlarken ayaklarının ve ellerinin aşağı yukarı hareket ettiğini görüyorum. Bir an için ağlamayı kesiyor, sonra beni görünce tekrar başlıyor. İki büyük gözyaşı dökülürken gözleri kapanıyor ve onu kollarıma alıp tombul yanaklarını öperken gülmek zorunda kalıyorum. "Şimdi, şimdi," diye yatıştırıyorum, memnuniyetle iç çekerken sırtını ovuyorum, gözyaşları artık geçmişte kaldı. "Baban seni beşiğe yatırdı ve kendi kendine uykuya dalmanı mı bekledi?" Sallanan sandalyeye doğru yürürken soruyorum. "Bu ne cüret!" diyorum üstümü indirip göğsümü ona uzatırken. Meme ucumu bulup derin bir iç çekmeden önce ağzını ileri geri hareket ettiriyor. "İşte böyle."

"Kendimi savunmak için," diyor Travis ve başımı kaldırdığımda onu kapının pervazına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış halde görüyorum. Gri şortu kalçalarından aşağı sarkıyor ve şimdi kocam olduğu için daha da ateşli. "Daha otuz dakika önce bir şişe içti ve ben onu bıraktığımda uyuyordu." Onunla ilgili her şey beni tahrik ediyor, her şeyden bahsediyorum. Bebek sahibi olmanın cinsel dürtülerimizi yavaşlatacağını düşünmüştüm ama birbirimizi daha çok arzulamamıza neden oldu. Bu ve her saniyeyi değerlendirmek zorunda olduğumuz gerçeği. Leo uyuklamayı ya da sessiz olmayı bıraktığı için sekse ara vermek zorunda kaldığımız onca zamanı size anlatamam.

Ona gülümsüyorum ve Leo'nun uykuya dalarken gözlerinin gittikçe ağırlaştığını görmek için aşağı bakıyorum. "O zaman bir şeyler atıştırmaya ihtiyacı vardı."

"Yoksa ağladığını duyamıyor musun?" Kıkırdıyor ve kısa bir süre önce onu bıraktığım duştan dolayı hâlâ ıslak olan saçlarında elini gezdirirken ayağa kalkıyor.

Meme ucum Leo'nun ağzından kayıyor ve gömleğimi tekrar yukarı çekiyorum, kalkıp onu tekrar beşiğin ortasına yerleştiriyorum. "İyi uykular prensim." Eğiliyorum ve onu yanağından hafifçe öpüyorum.

Kocamın yanından geçmek için döndüğümde, kokusunu alabilecek kadar ona yaklaştığımda karnım hala zonkluyor. Eğilip tam kalp atışlarının olduğu yerden boynunu öpüyorum. "Kaldığımız yerden devam etmek ister misin?" Kollarımı boynuna dolayarak soruyorum.

"Sanırım nerede olduğumuzu hatırlıyorum." Beni kaldırı r k e n elleri kalçalarıma gidiyor ve bacaklarım beline dolanıyor. "Sanırım." Boynumu öpmeye başladı. "Üzerinde çok daha az kıyafet vardı."

"Evet," diye kabul ediyorum, tüm vücudum bana istediği her yerde dokunmasına hazır. "Ayrıca yüzünün biraz daha güneyde olduğunu düşünüyorum."

Beni yatağa atarken "Aşağıdan mı bahsediyorsun?" diye şaka yapıyor ve tam daha önce olduğu yere gitmek üzereyken komodinden telefonu alıyor ve ikimizi de inletiyor.

"Önümüzdeki hafta sonu," diyor, dönüp telefonu eline alarak. "Babandan bebek bakıcılığı yapmasını isteyeceğim ve yirmi dört saatliğine uzaklara gidip seks yapacağız."

Dirseklerimin üzerine kalkıp gülüyorum. "Tam da babamın duymaktan hoşlanacağı şey. Senden yeniden hoşlanmaya başlamadı mı?" Travis bana ters ters bakıp tekrar çalan telefonunu eline alınca dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Bir molaya ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim." Kafasını sallıyor. "Oh, harika, grup FaceTime." Yeşil düğmeye basıyor ve çember dönüp dururken yanımdaki yatağa oturuyor. Clarabella ile aynı anda sohbete katılıyoruz. "Ne oldu?" Travis homurdanırken iki simgenin daha katılmaya başladığını görüyoruz.

Shelby, "Hepimiz katılana kadar bekleyeceğim," diyor ve gözlerinin ağlıyormuş gibi görüldüğünü görebiliyorum ama gözleri parlıyor. "Tanrım, seni bu kadar neşelendiren ne?" diye soruyor Travis'e. O da homurdanıyor.

Clarabella, "Birinın taşakları morarmış gibi görünüyor," diye dalga geçiyor ve annesi de katılınca kendi şakasına gülüyor. "Anne, Travis bana kötü davranıyor çünkü Harlow'la seks yaparken onun sözünü kestik."

"Değildik," diye hemen araya girdim.

"Nasıl seksi zaman yapıyorlar?" diyor annesi. "Saat altı buçuk."

"Neden herkesle FaceTiming yaptığıma odaklanabilir miyiz?" Shelby, Presley katılır katılmaz soruyor ve saçları dağılmış gibi görünüyor.

"Başka biri daha seksi vakit geçiriyordu," diyor Clarabella işaret ederken.

"Kapatıyorum," diyor Travis.

Shelby bağırıyor, "Hayır!"

"Çocuklar," dedi ve hepimizi şok ederek elini kaldırdı, "Evleniyorum."

Sevgili aşkım,

*Bir düğün sezonu daha kapıda ve görünüşe göre bizim Shelby'miz de koridorda
yürüyecek. Yoksa yürüyecek mi?
Görünüşe göre, evlenmeden hemen önce her şeyi değiştirebilecek çok şüpheli bir
e-posta geliyor, özellikle de ona yönelik olmadığı için.
XOXO*

NATASHA MADISON'UN KİTAPLARI

Güney Düğün Serisi

Benim Öpücüğüm

Sahip Olmak

İçin Benim

Tutmak İçin

Sevmek İçin

Vermek Benim

Benim Değer İçin

Benim

Sadece Bir Serisi

Sadece Bir Öpücük

Sadece Bir Şans

Sadece Dokunuş

Bir Bir Hata Gece

Sadece Sadece Bir

Sadece Bir Sadece

Bir Sadece Bir

SonsuzlukPişmanlı

k Aşk

Made For Series

Made For Me

Made For You

Made For Us Made

for Love

GÜNEY SERİSİ

Southern Chance

Southern Southern

Storm Comfort

Southern Sunrise

Güney Kalbi

Güney Güney

Sırları Sıcaklığı

Güney Güneşi

Bu

Bu Çılgınlık

Bu Bu

AşkVahşilik

Bu Sonsuza Kadar

Hollywood Kraliyeti

Hollywood

Hollywood Prensesi

Hollywood

PrensiPlayboyu

Something Serisi Something

So Right Something So

Perfect Something So

Something So Something So

BOX SETIrresistible

Unscripted

Ayartma Serisi

Patronu Ayartma

Playboyu Ayartma

Ayartma Eski

Sevgiliyi

Ayartmaİlişkiyi

Cennet ve Cve

Dönüşüehennem Serisi

Cehennem

Cennetin Parçaları

Cennet & Cehennem

Kutu Seti

Aşk Serisi

Mükemmel Aşk

Hikayesi

Beklenmedik Aşk Hikayesi

Kırık Bir Aşk Hikayesi

Karışık Aşk Gafları

ÜCRETSİZ KİTAP!

Başka hiçbir perakendecide bulunmayan ücretsiz bir kitap ister misiniz? İşte size fırsat:

ÜCRETSİZ KİTAP!!!

Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Okuyucu Grubu](#)

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Güney Düğün Serisi için hazır mısınız? Güney Ağacı](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Epilog Bir](#)

[Epilog İki](#)

[Natasha Madison'ın Kitapları](#)

[ÜCRETSİZ KİTAP!](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

